

SEQVUNTUR
ORATIONES ET
CARMINA,

IN OBITUS

*Quondam Illustrissimorum & Florentissimorum
Principum,*

Dn. OTHONIS,

Dn. MAURITII,

Dn. PHILIPPI,

Dn. PHILIPPI Junioris, &

Dn. MAURITII Junioris.

Magni illius MAVRITII Hassiæ Land-
gravii, filiorum desideratissimorum; quorum quatuor
piores ante Celsissimum Dn. Parentem, postremus au-
tem brevi post ejusdem ex hac vita abitum, Cœ-
lum cum terra feliciter commu-
tarunt.

Diversis temporibus habita & fusa

à PROFESSORIBUS

MARPURGENSIS ET CASSELLANÆ
ACADEMIARUM.

CASSELLIS, Apud JOHANNEM SAURIUM Acad. Typogr.
ANNO M. DC. XXV.

Vinas Hassiaca frondes de stirpe
revulsas,
Doctorem deflet Carmine,
voce, cohors:
Mauritios geminos, Otthonem, ambósq;
Philippos,
Olim Teutonici fulcra futura soli,
Trux nisi fregisset prælustria stamina Clo-
tho,
Crescentes illis abbreviando dies.
Quorum ne pereat pariter cum funere fa-
ma,
Laniades prohibent Cassilidésq; Dex.

J. P. D.

ANNO M. DC. XXV.
GASTELIS APUD JOHANNEM ZACHARIAM AED. TYPOG.

THRENODIA,

IN OBITUM

Reverendissimi, Illustrissimiq; Principis ac Domini,

DN. OTHONIS,
POSTULATIHERSFELDEN-
SIS, ET HASSIÆ LANDGRAVII, &c.

Domini sui clementissimi.

ACADEMIÆ MARPURGENSIS.

U*s*i*s* amici, quotquot uspiam meo

Dolore commovemini,

Audite, meq; fata Principis mei

Lachrymantem OTHONIS noscite:

Dilectionis & quod est opus, pio

Mœrore congemiscite.

Natus parentum Principum de sanguine,

Hæresq; Regum fortium

Provincialis Hassiæ comes OTHO,

Virtute laudatissimus.

Ab usque primis indolem incunabulis

Heroicam probaverat.

Annisq; major plurimam fidem suæ

Virtutis excitaverat.

Qualis Leo parentium ad latus tener

Materna pressans ubera,

Generositatis insitæ prænuncia

Jam signa dat quàm plurima.

Sic ille noster: Ast ubi virum dies

Matura rebus fecerat,

Lanuginemq; candidam rubentibus

In fronte malis pinxerat.

Tum nempe messis aureorum fructuum
Odorales prode,
Lateq; roscidam eminentis gratiæ
Fragrantiam dispergere.
Hinc ardor ille subditorum dulcium
Enatus, hinc fusæ preces,
Hinc vota & expectatio non debili
Concepta confidentiâ,
Tàm nobili fore ut diu superstite
Cattis bearetur Duce,
Reiq; publicæ salubrior diu
Floresceret tranquillitas.
Sed ecce dum tot inclytis honoribus
Fulgere pergit fortiùs.
Dum curiæ præstes novus se barbaræ
Iniquitatis vindicem,
At Æquitatis auræ & gementium
Probat parentem pauperum:
Dum me, meosq; liberaliter fovet
Musarum alumnos nobiles.
Et quæ futurum Patriæ decent Patrem
Molitur acri pectore,
Inopina mortis ultimæ ante debitum
Prævertit hora terminum.
Sic acta pinus erutis radicibus,
Nothi furore concidit.
Per regna cùm profunda marmoris nigro
Terrasq; sævit turbine.
Hinc luctus æger atque gentis turgido
Manans per ora flumine
Fletus clientulorum amarus, & Ducem
Mœstis requirens vocibus.
Quò nunc abis Dux inclyte? & quæ tam citò
Mihi te abstulêre funere
Ingrata fata? Viveres diutius;
O viveres; sic inclytus
Fortissimusq; mente lætâ viveret
Nunc lachrymans MAURITIUS.
Dùm tantam imaginem sui videt cito
Sub umbras ire funere,

Et lachrymantis publicam ſecum putat
Calamitatem Patriæ.
O parce mœſtitudo, parce, nec meum
Nimis fatiga Principem.
Haud ſic meretur ille, quem meritum bene
Pietas in orbe prædicat.
Et qui fidelibus DEI indigentibus
Tot fida præſtat munera.
Discede mœſtitudo trux, redeant meo
Poſt fata mœſta Principi
Intaminata triſtibus doloribus,
Lætante mente, gaudia.
Nil eſt felicius, ſuum quàm ſoſpitem
Videre poſſe Principem,
Curruq; vectum gemmeo chariſſimæ
Obire terras Patriæ.
Ibi umbra tuta, ibi ocium ſub propriâ
Ficu & virente Pampino.

A L I A.

QUis neget æthereis errantia ſidera campis,
Sæpius humanas præſcia noſſe vices?
Et quæ certa trahunt venturis fata diebus
Non contemnendis ſignificaffe notis?
Non aliud (prôh) mœſta docet Latonia Phœbe,
Viſa nimis fuſcis triſte rubere genis.
Clauferat Auguſti jam ſextum vespера Solem
Oceani properis ſub freta rapta rotis,
Cum ſe plena quidem, ſed nigro turbida vultu
Protulit, è cœlo conſpicuamq; dedit.
Aurea fraternâ quæ ſplendent lumina luce,
Triſtia & umbroſi plena coloris erant.
Ipſaq; turbatos tingens ferrugine vultus,
Terruit aſpectu lumina noſtra ſuo.
Nec fruſtra: Nox acta ſatis nondum illa reuerſos
Cum ſole auratos excipiebat equos,
Cum ſubita attonitos lachrymiſq; alata per Haſſos,
(Heu dolor) exiguo tempore fama venit,
Extremum ſubiſſe diem, per fata, ſalutem
Rebatur Patriæ quem fore deinde ſuæ,
Quiq; paternarum virtutum ſole coruſcans,
Diſcuteret noſtri lumine damna ſoli.

Hunc mutasse solum cœlo, cœliq; receptum
 Sedibus, æternâ prosperitate frui.
 Heu, sic Luna fugis pulcherrima, sic tibi vitam
 Quæris, at heu mœstis nos sinis in tenebris,
 Tu quoque Sol Patriæ poteris aliquando videri,
 Et summi magno Regis honore coli.
 Sed Deus is Mundi qui subdita fata gubernat
 Transtulit è multis præripuitq; malis.
 Vita ferè est hominis nil quàm Mors ipsa dolorq;,
 Cumq; stetit parvo tempore, rapta cadit.
 Si tamen est aliquid quod te moriente futurum
 Ostendit mœstis Cynthia luminibus,
 Id nostrum est: Te vita manet requieta: Sed in nos,
 Si qua venit crux & Pœna ferenda, venit.
 Interea sperare decet, Numenq; precari
 Esse bonum nobis propitiumque velit,
 Et Patriæ servare Patrem, qui Solis ad instar
 Illustret radiis rura paterna suis;
 Hujus in amplexu (sinat ô Deus) omnia Solis
 Prospera, quæ fugiens Delia liquit, erunt.

Stylo Sturmiiano.

SUPREMO AMORI AC HONORI,
 ILLUSTRISSIMO GENERE, GENERO-
 sissimaq; indole & ingenio, uti nomine, paterno, summaq; patriæ
 spe & expectatione latissima Principis adolescentuli,

MAURITII HASSIÆ
 LANDGRAVII,

Illustrissimo ac Potentissimo Cattorum Principe
 & DOMINO,

DN. MAURITIO, &c.

OPTIMO PATRIÆ PARENTE

*Nati, inter dilectissimos filios secundo- geniti, XI. Aug. Anno 1612. ad sempiterni
 imperii gloriam placidissima morte advocati.*

ORATIO,

In publico Academiae Marpurgensis luctu,

HABITA

Ab HERMANNO KIRCHNERO, J. U. D.

Hist. & Eloq. Profess.

QVÆ ab incunte hujus anni æstate huc usque in agris,
 in hortulis, in campis, de plantarum, herbarumq; , &
 florum interitu hinc inde versatæ hominum queri-
 moniæ sint, quæ eâ de re tanquam de bustis, & funere
 amicorum nœniæ auditæ; iis vocibus aures nostræ
 ferè etiamnum calere videntur. Sed, ô immissi floribus Austri, ut
 verbo Maronis nostri exclamem! O herbarum, & stirpium gem-
 mæ! O germina! Quid languor iste, & præcox graminum aridi-
 tas portendisse, quid olerum, & fruticum præmaturus, & in ipso ca-
 lyce emorientium flosculorum occasus significâsse videatur, nunc
 tandem ipsi maximo cum animi dolore, summoque patriæ univer-
 sæ mærore, ac luctu omnes, eheu, cognoscimus. Quid enim? an
 non ex agris in urbem, ex pratulis in tecta & domos nostras, ex hor-
 to & arcem in arcem reipub. tristissima ista querela commigravit?
 Exaruit, proh dolor, exaruit, pulcherrimi plantarii nostri floscu-

lus:

lus: decidit, nimis heu, immaturâ messe succisum agri nostri florentissimum liliū: jacet lætissima seminarii nostri talca, & furculus: juventutis nostræ suavitas extincta, indolis gratia amissa: omnis denique quasi veris universi nostri voluptas, omnis venustas sublata. O frustra animis susceptas nostris spes longè maximas! O vota, & desideria inania! Florem oleæ amœnissimum vidimus, baccam quoque, & fructum videre uberrimum olim speravimus! Sed ô vanum vitæ adeo fluxæ somnium! Quàm solidi nihil in mortalis ævi fiducia? defluunt omnia tanquam flosculi. Ipsa adeo juvenus quasi anemone, quam venti herbam in officinis dicunt, quod cum florem spirante vento aperiat pulcherrimum, facilimo Euri afflatu tactuque dissolvatur. Quid verò de floribus & foliis conquerimur, quorum, ut Græcorum vates cecinit, aura Zephyri modò alia gignit, modò alia concoquit, & exurit? Quid virentem Narcissum, quid Hiacynthum, quid Adonidem, cum Ægyptiis mulierculis, quarum divinum oraculum meminit, vanissimâ voce lamentamur? Nos ipsos potius tanquam flores, & gramina existere, vitamq; nostram instar fœni subitò, & quàm citissimè exarescere assiduâ cogitatione recolamus. Quibus verò lacrymis, quibus fleatibus, ac doloribus tristissimam istam publici nostri viridarii cladem prosequemur? Quemadmodum enim in stirpibus, & plantulis si qua calamitas primis è vagina, atque è gemma protuberantibus germinibus afferatur, eò gravior detrimenti ratio, majorque agricolarum miseratio esse solet, quò lætior herbescentis viriditatis spes, atque expectatio ubertatis futuræ apparebat: Ita profectò in hominum ætate tantò acerbior pueritiæ, orientisq; adolescentiæ jactura accidit; quantò plus frugis primæ indolis hilaritas maturitati polliceri suæ videbatur. Quamobrem sapientissimos etiam homines, tametsi illi omnia in se sua posita esse ducebant, rerumq; omnium humanarum casus virtute sua inferiores censebant, tamen in liberorum immaturiore obitu, accepimus non esse non vehementissimè commotos, tulisseq; sæpius eorum discessus ac funera gravius, quàm vel doctrina, vel professio tantorum virorum postulare videretur. Quis enim, ut è multis unum & alterum duntaxat vobis nominem, ex veterum monumentis non cognovit ea, quæ Solon, qui unus è septem Græciæ sapientibus usurpatur, in sapientis Thaletis domo, cum apud eundem fortè hospes per subornatum nuncium de filii morte allato inani & ficto sermone, perterritus esset, animi prorsus impotens sui egerit, quæ tanquam extra se paterni mœroris violentia raptus dixerit? Cædebat infelix pater caput suum, capillos evellebat, pectus utraque manu pulla-

bat,

bat, totum denique hospitii tectum clamore, & miserrimo ejulatu complebat. Quæ cum sapientum alter ad eum modum fieri vidisset, se felicem atque beatum præ hospite Attico prædicabat, quod propterea cælebs esse, & liberorum educandorum studio abstinere voluisset, ne tum amittendorum metu, tum simili amissorum filiorum mærore, atque ægritudine afficeretur. Nec verò alius in ejusmodi acerbitate affectus etiam eorum fuisse hominum perspicitur, qui inter sanctissimos veri Dei amicos certissimam vitæ sempiternæ spem & fiduciam tenuerunt. Quid enim ille tot filiorum parens, vates divinus, ac Psalter regius? Quantum propter unius pusionis mortem suscepisse doloris ac mestitiæ legitur? humi ille se totum abjicit: humeros, & pectus in pulvere & sordibus versat, ora inediâ & fame, oculos profusissima vi lacrymarum conficit. Nec aliter imò longè acerbius, decem ille natorum parens, qui omnium fidelium patris nepos erat, tractasse sese videtur. Quo enim ille mærore, quo planctu minimum natu puerum, qui in solitudine devoratus à bestiis falsò ferebatur, prosequitur? miserrimus miseri senis habitus! Quem etiam dum in sacris literis legimus, animus noster communi dolore, & commiseratione maximâ capitur. Quem enim iste mœstissimi senis squalor in cilicio & sacco tot annos, quem extinctum suspicabatur, acerbissimè lugentis non commoveat, cum neque ulla domestica solatia auribus ille admittere, neque diutius inter homines superesse, sed unâ cum filio sublatus è medio esse, canosq; sepulchro, & foveæ cum suspiriis & gemitibus extremis inferre perquam enixè efflagitaret. Atqui illud quàm maximè optimis quibusque mortalium ex eo evenire perspicuum est, quod quò plus quisque humanitatis, plus bonitatis ingenio, & natura suapte contineat, eò vehementius in humanis ejusmodi eventibus mærori, & dolori indulgere videatur. Quod quidem altissimi animi & rerum omnium vicissitudini sustinendæ accommodati, eruditionis præterea, & sapientiæ ferè incomparabilis viro, magno illi Julio Scaligero, patrum nostrorum memoriâ contigisse animadvertimus, ut cum omni aliâ rerum adversarum fortuna superior foret, in unius tamen Audecti filioli sui obitu, tametsi plures eosque minimè degeneres natos haberet, à seipso totus propemodum deflexisse, & in lacrymas cum Niobe istâ fabulosâ diffuxisse videretur. Versatur in manibus longè gravissima ipsius parentis de eo oratio. Quæ, Deum immortalem, paterni doloris faces? quæ flammæ? qui mæroris, ac luctus ardor, quæ lacrymarum acrimonia? Cujus quidem rei magnitudinem ne cogitatione quidem ullâ comprehendere ii poterunt, qui liberorum dulcissi-

morum amplexu per ætatem omnem caruerunt, qui, quemadmodum Germaniæ Præceptor Melanchthon dicere solebat, neque intellectu, neque sensu ullo assequi eam sententiam queunt, quam gravissimus Æneidos auctor uno versu complexam reliquit, cum cecinit: Omnis in Ascanio chari stat cura parentis. Minus itaque mirum videri debet, si tanta virtute, & fortitudine, rerumque divinarum, & humanarum scientia longè maxima principem illustrissimum & clementissimum nostrum Dominum & Evergeten beneficentissimum, ex tam inopinato dilectissimi filii, ejusque celsitudini cognominis discessu gravissimum animi dolorem suscepisse audiamus tantumque mæroris celsissimæ menti obversatum, ut sibi ipse tristissimus parens in filii funere propemodum efferri; atque in dulcissimâ animæ parte exhalare visus fuerit. Quis enim quis modus, finisq; tam chari capitis elugendi esse possit? Tametsi enim juvenilis floris, expectatæque indolis casus, & funera ejusmodi in principum suorum generosissimo sanguine illustrissima Hafsia domus ab antiquis huc usque majorum temporibus, gravissimo sæpè cum reipub. luctu, complura deploraverit: nescio tamen, an ullius unquam excitatissimæ spei, & expectationis jactura gravior, acerbior dolorem, & desiderium ardentius post se reliquerit? Nam ut veterum mærorum, qui tanquam ex dolio isto Homérico, quod in sinistro cœli limine positum esse canitur, in augustam hanc domum profluxêre, paucis recordemur, eos duntaxat illustrissimorum patriæ nostræ principum liberos memoria recalemus, qui cum ad spem imperii maxima cum lætitia, & gratulatione felicissimè nati esse videbantur, in primo ætatis flore factis obruti, præclarissimam sui expectationem cum præcoce & immatura morte commutarunt. Vix autem ex omnibus antiquis doloribus reperiri poterit quicquam acerbius aut luctuosius, quam cum Pannoniæ reginæ Elisabethæ, quam propter admirabilem pietatem, & munificentiam erga egentes divorum numero vetustas ascripsit, unigena filius Hermannus ex Principe Thuringiæ, & Hafsia Landgravio Ludovico, quem à vitæ sanctimonia Sanctum appellarunt, natus, spes unica utriusque nationis, unicum sanctissimæ viduæ matris solatium, cum incredibili populorum mæstitia, hæreditarii regni auspiciis eriperetur. Cujus quidem illustrissimi adolescentis Principis fatum eò miserabilius, quò innocentius pulcherrima pubes violenta morte per venenum illata occidit. Ac sane eodem sui principis vulnere tota simul hæc provincia, concidisset, nisi divino quodam consilio, & ductu ejusdem reginæ ex filia Sophia nepos Henricus, Johanne Brabantino perillustri Duce na-

tus, heroïca indole vix trimus puer, ante annos tamen, ut de Ascanio canitur, mentem, animumq; gerens, curasq; viriles, in avitam hanc sedem, & ditionem pervenisset. Ab illo enim illustrissimæ familiæ Hassiacæ lux, & splendor ad hæc usque tempora propagatione generis felicissimâ dimanavit. Ejus enim deinceps successor, fratre priore patri cognomine præmortuo, princeps laudatissimus filius ex Adelheide Brunsvicensi Otto fuit, qui hoc nomen primus in hanc domum, à suo materno avo Ottone Brunsvigæ, & Luni-burgæ Duce, quem unicum id ætatis Saxonici germinis decus appellavit Crantius, auspicatissimè acceptum, felicissimè transtulit. Sed neque eundem non idem gravissimus luctus per immaturam dilectissimi filii amissionem excepit. Cùm enim summâ indole natos quatuor haberet, minimum illorum natu Hermannum, maximas delitias, in ipsa vitæ quasi Aurora amisit. Idem verò postea fatum, tanquam malus hospes, in hæreditate apud filium successor-em, eademq; in domo permansit. Nam cùm, patre defuncto, natu maximus filius Henricus, qui ab incredibili robore, lacertorum-que, & manuum nervo, Ferreus dicebatur, in administratione universa successisset, binosq; ex matrimonio heredes suscepisset, natu majorem itidem sibi cognominem, maxima expectatione adolescentem, quem jam animo successorem designaverat, subita febre extinctû perdidit. Vos antiquæ patriæ sedes, vos Hassiæ montes & arces mihi testes estis, vix dici posse, quantis mærorum, tristitiæq; fluctibus patris senis altissima domus tum temporis inunda-verit, quæ jam spe omni orbata, fulcro omni destituta, præsidio omni privata esse videbatur. Filiorum enim alter tristissimo funere erat elatus, alter, qui Ottonis nomine celebrabatur, ad quas nationes, & gentes delatus, in quas oras, & regiones profectus, quò hominum pervenisset, prorsus ignorabatur, & propterea similiter pro defuncto habebatur. Ubi verò interea ille? Florebat id temporis nomine, & auctoritate opumque maximarum celebritate ante alios Adolphus, ejus nominis primus Comes Cliviæ, & Marchiæ, cujus familia paulò post ad principum, & Ducum fastigium, ac dignitatem fuit evecta. In ejus familiam sese clam patre princeps Otto juvenis contulerat, & occultata natalis loci conditione, ut secundum prudentum consilium, Platonisq; præceptum, antè aliis ipse servire, & ministrare, quàm imperare condisceret, equitis aulici nobile officium susceperat, & à jaculandi peritia Sagittarii cognomen meruerat. Quid verò fit? Tandem à Comite hero suo agnitus, præstantissimam corporis animiq; dote virginem, ejus filiam, tanquam pulcherrimum aulicæ militiæ honorarium, exo-

ptatissimam conjugem accepit, eamq; summo cum applausu, & gratulatione patriæ, domum in hanc provinciam duxit. Sed ô fugacissima vitæ gaudia! Idem in florentissimo ætatis statu, cum jam militaris virtutis gloria, primaq; Martis felicitate summoperè affluere videretur, præcipite fato præventus, non sine gravi veneni suspicione, ante parentem senem sine omni posteritatis semine exspiravit! O inane rerum humanarum ludibrium! Quid expectatissimi isti reditus? Quid desideratissimi amplexus? Quid lætitiæ, & applausus? Quid genialis lecti hilaritas? Quid auspiciatissima in patria domum deductio? Quid tantarum ditionum hereditas? Quid pompa, & apparatus tantus? Memento jacent omnia. Incredibilis tum patriæ tum patris luctus, & desiderium! Quod enim tristissimum omnium esse solet, naturæ ordine turbato, ut ipsa legum vox hoc verbo ingemiscit, senex pater spem omnem in juventute filiorum suorum sepelivit, cum ipse contrà multò longiorem, quàm videre in misera orbitate volebat, senectutem etiam ultra veteris Masaniæ annos consequeretur. Nam & interea non modò frater ejus Ludovicus, qui prærogativæ ætatis jus omne ditionis, cesserat, diem suum obierat; sed & ejusdem filius natu major Otto, antequam adolescentiæ metam ingressus esset, è florido corporis tabernaculo emigraverat. O domus antiqua quorsum collaberis! quàm ad tegulam venisse extremam videris? Itane cum radice stirps generosissima evelleris? Non verò ita! Superest unicus familiæ illustrissimæ furculus? Quisnam ille? Defuncti, quem diximus, Ottonis natu minor frater, principis Ferrei ex Ludoico germano nepos Hermannus: Arminium verè alterum hujus nationis dixeris, qui quàm admirabili divinæ opis præsidio, contra tot inimicorum potentissimorum invidiam, tot contra validissimorum hostium millia, ad avitæ successionis fortunam virtute incredibili enisus fuerit, nec loci, neque temporis hujus est oratione persequi. Non tamen possum, quin te, non modò fortissimorum armorum, verum etiam literarum, artiumq; omnium optimarum prædicatissimum columen, sempiterna animi laude, & gloria nunquam intermorituri nominis perpetuùm macte esse jubeam: Tu enim invicte heros, vindex, & liberator patriæ: tu sanguinis illustrissimi auctor, & propagator: tu generis hujus conservator exististi. Tametsi enim, ut omnia rerum illustriorum principia, antequam ad arduum perveniant, lentiore progressu esse consueverunt, ita potentissimæ hujus posteritatis spes in unica ista stirpe, non sine difficultate maxima diutius suspensa hæere videretur, cum prioris conjugii nullus omninò fructus sese ostenderet: posterioris tamen

matrimonii fortuna facem longè clarissimam familiæ extulisse videbatur. Nati siquidem ex Noricâ illustrissimâ viragine Margretha, tribus ordine lætissimis nixibus, tres elegantissimi corporis ac indolis filioli, quorum natus maximus Fridericus, medius Hermannus, tertius Henricus, omnem majorum gloriam reparare existimabantur. Sed ô nominis umbræ! Nam quod de Marcello adolescente, qui in Augusti Imperatoris familia effloruit, cecinisse Poëtam legimus, illud de trino isto generosissimi sanguinis partu usurpare verissimè possumus: Ostendunt terris hos tantum fata, nec ultra, esse sinunt. Vos ipsi animo vestro vobiscum auditores cogitate, quanta dolorum, ac luctus acerbitas in illustrissima Hassiæ domo tum temporis fuerit versata. Ad lineam ultimam rerum summa videbatur cuncta pervenisse: spectabant foras omnia: cum præter spem, & expectationem omnium, in media rerum perturbatione, quarto matris nixu, felicioribus vitæ auspiciis, in lucem editur filius Ludovicus, quem cognomento postea Mitem, propter placidissimam animi indolem, & bonitatem, appellarunt. Sed & ille, tametsi per omnem ætatem fortunatus fuerit, amplificatis maxima multarum arcium & civitatum, ditionumq; accessione provinciæ finibus, tanta præterea auctoritate, ut Romani imperii diademate, quod ultrò Suffragatoribus remisit, dignissimus judicaretur: tamen eundem luctum ac mærorem in præmatura liberorum morte effugere non potuit. Est enim eidem ex quatuor pulcherrimæ spei filiolis tertius Fridericus ereptus, ereptus similiter in primo ætatis limine. Advertite verò auditores, advertite, quemadmodum cum successoribus in eadem domo successerit idem mætor, visumq; fuerit tanquam vectigalia, & redditus locatos in generis illustrissimi incremento habere fatum, quos nunquam non à florentiore liberorum numero exegerit. Sunt in conspectu veterum principum monumenta, & sepulchra, in quibus plura hujus rei de qua agimus exempla ostenduntur. Nec enim illa, quam in proximo jugo urbi imminentem conspicitis, perversa sedes, & arx principum, hujus acerbitatis olim infrequens nec luctus, & doloris hujus paterni insolens fuit. Nam & Henrico principi, Ludovici quem Mitem cognovistis, filio, è quatuor natis vix unus residuus, & superstes mansit, reliqui in ipso adolescentiæ vere, tanquã in herba prima, abrepti. Quid enim de Ludoico natus maximo dicam? Flos ipse erat, cum pulcherrimæ lanuginis adolescens, exoptatissimum pubertatis annum decimum octavum, ingressus, qui primam gubernationis januam aperire adolescentiæ principum solet, subito mortis impetu obrueretur. Duo autem inferioris æ-

tatis adolescentuli, Fridericus alter, alter Henricus nomine, tantū spatii vivendo uterque non compleverunt: Nec quartus, qui Wilhelmus appellatus, etsi de mortuo parenti successerat, multo tempore supervixit. Ille enim, quod quā plurimis olim tum imperatoribus, tum regibus, tum principibus observatum est, malè & infeliciterevenisse, inter venandum acrius, equo lapsus, in mortis retia incidit. Tum verò spes omnis patriæ in duobus Wilhelmis principibus fratribus, Ludovico patre, qui superioris Henrici principis germanus fuerat, natis collocata erat: at alter heredem masculum nullum genuit: minor verò ferè in cunabulis, & vitæ ingressu ex Iolanda regina Calabriae, uxore susceptum filiolum sibi quoque cognominem summo cum mærore, & luctu totius provinciae amisit. Tum verò eadem rursus, quæ toties in illustri domo antea solitudo! eadem fati necessitas! orbitas ad eundem orbem rediisse videbatur. At tu interea maximum generis illustrissimi incrementum, ex secundo patris matrimonio (ô verè secundum) Philippe bellicosissime heros nasceris, cujus etsi divina rerum gestarum præconia cælum attigerint, tamen mortalis ævi fugacitatem similiter in liberorum tuorum flore luxisti, cum ex quinque florentissimis natis, tibi que quam similimis secundo loco genitus Philippus Ludoicus non sine maximo venustæ indolis, & suavitatis desiderio in fasciis ferè dulcissimam animam efflaret. Quid verò illud fati esse censeamus, quòd ab avita huc usque stirpe per filii, & nepotis progeniem quasi idem præmaturæ mortis telum in loco secundo editum filium nunc tertio casu fuerit contortum. Nam & tu beatissime patriæ pater Wilhelme, eundem quem victoriosus Princeps Philippus, parens tuus, mærorem in secundo-geniti filii Christiani immaturis exequiis pertulisti. Et nunc eadem tristissimæ vices in secundo-geniti huius longè charissimi adolescentuli Principis Mauritii acerbissimo casu, tanquam aliquod naturæ debitum, repetuntur, idque præterea in quinario fratrum numero, qui, quasi fatalis sit, eodem modo neque Philippo avo, neque ulli majorum ad longiores annos integer permansisse annotatur. At tu illustrissimi sanguinis adolescens, nulli eorum omnium, quos ex majorum linea in eodem ætatis flore tecum defletos recensuimus, tum animi, tum corporis indole secundus fuisti: disciplina certè, & educatione, veræque pietatis, ac doctrinæ institutione omnibus superior, eoque desideratior, eò luctuosior tui amissio, quò similior illustrissimi Principis Parentis omnium ætatum gloria majoris, esse videbaris. Quid autem veterum annorum tenebras cum tui ævi luce conferemus? Quid superiorem inscitiam, &

ruditatem cum divinæ adolescentiæ tuæ captu, & intellectu comparabimus? quæ tu ab incunabulis cum lacte primo hauseras, quæ inter nutriculæ ubera didiceras, quæ inter amplexus, & oscula illustrissimorum Parentum videras, quæ audieras, quæ cognoveras, illa etiam præsci temporis canitiem fugiebant; pueritiæ tuæ rudimenta, adultiorum senumq; documenta quondam fuissent. Vos mihi ipsi, clarissimi viri, collegæ, fidem eorum, quæ dico, testimonio gravissimo vestro confirmabitis. Quæ enim sæpe numero vestra admiratio fuit, cum generosissimum puerum, tanquam Xenophontæum Cyrum alterum, ea ex vobis de gravissimis rerum momenti sciscitari, ea inter cænandum quærere, ea respondere vobis audiretis, quæ non nisi maturioris consilii, & exercitatae prudentiæ esse videbantur. Recordamini mecum ejus mensæ, quam illustrissimus Princeps Pater, in aulâ duobus dilectissimis filiis Mauritio & Wilhelmo, cum studiorum gratia apud nos triennium ferè commorarentur, haud alia ratione & apparatu, discubituq; quàm olim imperator Antoninus, quem à summo Philosophiæ studio Philosophum, & φιλοσοφώτατον Justinianus, in authenticis appellavit, suis liberis ad spem imperii educatis, instituerat, ut doctrina clarissimi undequaq; acciti viri, cum iis assidue victum caperent, Musarumque scitamenti cibum eorum quàm suavissimè condirent. Erat itaque cæna illorum instar domesticæ Academiæ, cum absque doctoribus & Professoribus, qui de disciplinis ex studiis quibusq; dissertabant, nunquam accubare conspicerentur. Erat præterea instar multorum optimorum magistrorum, vitæ & morum præfectus tanquam Leonidas ille Alexandri, aut Achillis Phœnix, nobilissimus vir Georgius Schverzelius, cujus omnia dicta & facta quasi viva quædam Schola & institutio heroica esse videbantur. Memini equidem multoties mihi in illustri illo discubitu evenire, quod Politianus scribit ad Picum Mirandulam Comitem, id ætatis omnium doctrinarum Phœnicem, sibi contigisse, cum ad epulas Pauli Ursini Italiæ Principis esset invitatus, ejusque filium undecim natum annos Fabium nomine, ingeniosissimè, & perquam facundè de variis doctrinis & quæstionibus respondentem audisset. Quid verò illud? Suavissima quadam voce, inquit ille, sic in aures nostras, imò verò in præcordia pueri illapsus ingenui sermo est, ut me quidem penè extra me rapuerit, certè sensu tacito divinæ prorsus cujusdam voluptatis affecerit. Et tibi, amplissime Procancellarie Vultei, in hoc suggesto præ gaudio lacrymæ visæ sunt fluxisse, cum illustrissima indoles, eo tempore, cum tu illius vices in Academiæ Rectoratu susciperes, tantâ elegantia, & puritate Latini sermonis

orationi tuæ breviter, & concinnè responderet, ut omnium in gratiosissimâ loquentis adolescentuli suavitate, oculi & ora defixa hererent. In quo quidem ardentioris animi tui affectu, Philippi regis Macedoniæ recordabar, qui similiter, cùm in puero suo Alexandro præmaturam animi regii magnitudinem perspiceret, illumque ea tum facere, tum dicere animadverteret, quæ vix adultioris ævi quisquam ingenio assequi posset, incredibiles animi paterni motus, ac lætitiâ suam in lacrymas, & fletum effudisse prædicatur. Quàm verò jucundum nobis foret, si ex te ipso, Jurisconsulte consultissime, cognosceremus, quæ in illo munere, quod tanquam rudimentum majoris, ad quod natus erat generosissimus adolescens, imperii, perquàm alacri, atque læto animo susceperat, tecum quàm sæpiissime collocutus fuerit, quæ, ut ipse etiam nonnulla audivi, de disciplinâ, de moribus, de studiis, de diligentia, de totâ denique scholasticæ rei gubernatione ingeniosè percontatus fuerit, quæque ipse acutè vicissim responderit. Nemo verò nostrum omnium plura nobis exactius referret quàm tu, Magnifice Domine Rector, Reverende & Clarissime Theologiæ Doctor Georgi Schönfelde; ex te universam hujus nostri Cyri pædiam cognoscere queamus: tu etenim dilectissimum caput salutaribus Christiani baptismi undis primum imbuiisti: tu prima cœlestis doctrinæ alimenta puerili animo inseruisti: tu primo veræ pietatis cultu mentem informasti: prima fundamenta fidei, & religionis docuisti: in omnibus articulis fidelissimè instituisti, institutum Ecclesiæ primum exhibuisti: exhibitum, sacrâ manuum impositione, & Spiritus Sancti signaculo confirmasti, confirmatum ad Sacramentum Christianæ communicationis deduxisti: lectione & interpretatione sacræ scripturæ assiduum exercuisti: totius denique interioris vitæ institutionem quàm optimè gubernasti. Tu nobis generosissimi ingenii in divinâ pietate admirabiles progressus: in orationibus, & precibus ardorem & diligentiam: in studio religionis amorem & intellectum: in fide fructus: erga Dei præcepta observantiam & timorem: erga illustrissimos Parentes obsequium: erga præceptores obedientiam, omnes denique Christianæ educationis virtutes, quæ tanquam cœlestes Plejades in illustri anima scintillabant, longissimo ordine, cunctorum ad admirationem commemorare posses. Sed quid ulterius animum tuum tanquam novis stimulis commoveam, cùm te nondum ab illis doloribus, & lacrymis, quas ipse in tristissimo funere præsens profudisti, respirasse videamus? Quo enim te dicemus ore potuisse præmæstitiâ in exequiali concione verba facere? Cùm quem paulò antè instar pul-

cherrimæ rosæ florescere, & animo & corpore conspexeras, quem tecum, & cum aliis doctrinâ clarissimis viris hilarè cœnantem, facundos sermones de rebus plurimis habere audieras, eum tam brevi interjectu temporis luctuosissima pompa efferri, tellurèque obrui, & in avitos cineres, ac monumenta condi videres? An verò non credam in hæc verba dolorem tuum erupisse? O nihili hominum ævum! O curas nostras! O excubias! O vigilias omnes inanes! una hora tot optimorum studiorum dies, tot noctes, tot diligentissimæ educationis tempora perimit? Quò spes illa, quam sæpiùs Ecclesiæ, quam reip. quam Academiæ, quam universæ patriæ de te pollicebar? Quò dignitates & honores, quos tibi sæpius affidens de literarum cultura longè celsissimos, promittebam? Quò ingenium tot laboribus excultum? Quò industria tot examinibus explorata? Quò oculi illi, quò sensus, quò acies illa, quæ tam defixa in studiis erant? quò aures illæ, quæ tam cupidæ omnis honestæ disciplinæ, quæ tam studiosæ divini verbi? Quò memoria, quò animus ille, qui tam servans optimarum præceptionum? Sed plura tua non dicam: vereor enim, ne tecum ipsi lacrymis impediti, ea, quæ mater Academia nobis dictura est, parùm attentè advertamus. Quid autem illa?

Si qua unquam memoriam, inquit, sui partas delere mater poterit si ventris ipsa sui oblivionem capere: tu summa tamen voluptas, & delitiæ olim meæ, nunc cœli gaudium, nunquam ab animo meo discedes. Tu enim primus ex illustrissimo principum sanguine purpuram, & sceptrum meum gestasti: nec Scholasticum gubernaculum repudiasti: tu cætus & subsellia mea ornasti: honore & observantia patres & doctores meos affecisti: doctrinas & præcepta eorum diligenter conservasti: publicos actus meos illustrasti: literas & virtutes meas unicè amasti. O tempora, tanquam tempe, mea multò jucundissima, cum clementissimum meum Principem & Dominum Mauritium, in Mauritio filio, tanquam in divino naturæ speculo, quotidie intuerer: cum alacres illos oculos, faciem illam liberalem; vultum ingenuum: statum illum elegantem: decorum illum habitum: comas illas aureolas: lætam denique corporis illam pulchritudinem contemplerer, cum præ lætitia multoties exclamarem;

Sic ille manus, sic oculos, sic ora ferebat.

Quorsum verò ista oblectatio mea, quorsum lux, & vita mea recessisti? At ego te hujus ætatis tertium fore speravi, qui in universo terrarum orbe celebratissimum Mauritiî nomen, continuato

gloriæ felicissimo cursu, propagaret. Ego te non alium è sinu meo ad rempub. remittere cogitabam, quàm olim juvenis ille regius è Nymphæo, & schola Philosophi mei ad maximam imperii gubernationem progressus erat. Videbam equidem eandem institutionem & disciplinam, nisi quòd illa profana, hæc divina & Christiana erat: videbam eandem indolis heroicæ præstantiam, studium & alacritatem eandem videbam. Quò verò ista omnia à nobis instar nivis diffluxerunt? Quid autem? si ætatulæ tenerioris fratres tui apud me quærant te, si interrogent, ubi jam sis; ubi commorearis, quò à nobis discesseris? Quid respondeam? Dicam te ad cognatos & necessarios, ad reges, & Principes præpotentes profectum? Dicam ad regem adolescentem in Galliam, quò paulò post ire cupiebas? dicam ad regiam juventutem in Angliam, quò jam antè illustrissimum fratrem Principem Ottonem comitari mirificè ardebas? dicam ad patruelem juvenem florentissimum, expectatione summa Electorem Palatinum: dicam in fraternam Saxoniam domum, quæ jam principum consanguineorum elegantissima juventute ornatissima videtur: aut dicam ulterius in Marchiam agnatam, aut quò te dicam aliorsum à nobis emigrasse? Dicam videlicet id, quod res est, dicam, ad reges, & ad principes, ad majores suos, frater Mauritius vester excessit: ad proavum Heroem Philippum abiit: ad avum Wilhelmum se recepit: ad Christinam proaviam: ad Sabinam aviam: & ô sempiterni amoris suavitatem! ad desideratissimum matris Principis Agnetis divæ Solmicæ sinum & amplexum, ad lætissimam angelorum societatem, & perpetuæ gloriæ regnum contentissimo gradu properavit. Huc illum culta pietatis vehiculum: huc fidei flagrantissimæ ala: huc spes & fiducia certissima: huc filii Dei merita, in quibus altissimus cœli currus, illum extulerunt. Salve suavissime Paradisi floscule, æternumq; vale, inter cœlestes amaranthos, æternasque rosas, & lilia pulcherrimum delitium Vale. Hæc illa! ô verò omni nectare & melle dulciora solatia! Nam, si hæc ita sunt, ut certissima sunt, si quam nos mortem dicimus, porta vitæ, & portus tranquillitatis est: si discessus, secessus ad DEUM, si obitus, abitus ad immortalitatem, si amissio præmissio in veram patriam est. Quid frustra lugemus? Quid plangimus? Quid tanquam in stadio nobiscum currentibus invidemus, si qui citius ad præfixam metam celeritate sua contenderunt? Sunt profectò ea hodiernæ ætatis tempora, ii mores, ut præclarissimè cum iis actum esse videatur, qui quàm velocissimè ex mortali vitâ, tanquam ex contagioso, & pestilente diversorio fuerint divino nutu, & voluntate revocati.

Quòd

Quod etiam priscis seculis, quæ tamen aurea præ nostra rubigine fuisse prædicantur, ne quidem gentilia oracula non consultissimum juventuti esse judicarunt. Quid verò est, quod hac tempestate, in tanto rerum omnium præcipitio, quemquam etiam altioris loci ad diutius vivendum magnoperè invitare posset? Quæ res? Quæ spes? Quod fortunæ solatium? Quod certè cum in summis imperii dignitatibus, in honoribus, & fortunis, quæ in hoc ævo maximæ esse possunt, versaretur, serenissimus Princeps Christianus, Elector, & Dux Saxoniae eo nomine primus, qui nostra superioris seculi memoria in optimo vitæ statu, itidem satis immaturè decessit, longè prudentissimo, atque adeò divino animo vidisse, & agnovisse videtur. Quomodo illud verò? Memoratur ille, quemadmodum in elogio funebri ejus scriptum est, multis antè diebus quàm cum morbo isto, cujus postea vi superatus exspiravit, conflictari cæpisset, crebro sermone ad eos, qui à latere ipsius erant, usurpasse hæc verba, cum diceret, se non obscurè animadvertere sibi brevi esse discedendum: tantum autem abesse, ut mortis metu percellatur, ut etiam Deo evocanti sese gratias maximas sit acturus, & quidem eò majores, quò maturiùs à pravæ hujus vitæ consortio liberetur. O vocem Christiano, verè Christiano Principe dignissimam? Quam cum audimus, cum legimus, quem veterum Philosophorum, qui de contemnenda morte scripserunt, non contemnimus? Quo quidem divini animi robore adversus omnem hujus ævi pompam, & inanem potentiam ejusdem avus maternus Christianus, nunquam satis laudandus Daniæ Rex, fuisse similiter celebratur. Nam cum illi in lectulo decumbenti preciosissima monilia, cum gemmis, & unionibus rarissimis, proponerentur, apage, inquit, apage istud lutum: præ cœlo, ad quod proficisci cogito, cænum omnia sunt, quæ in regnis, & imperiis terrarum omnibus splendidissima habentur.

Quid verò adhæc? an non putabimus, si ex tot, & tantis potentissimi nostri Principis ditionibus, si ex tantis fortunis, ac facultatibus pulcherrima quæque depromantur, si præterea, quibus rebus adolescentia aulica in primis capi, ducique solet, speciosissimos equos Neapolitanos, si auro, & margaritis expolitas phaleras, si Britannicos canes, Antarcticæ aviculas, si psittacos, si omnes denique, quæ fingi, & excogitari possunt, delicias & oblectationes, si postremò omnes Cræseos thesauros in medium proferamus, rerumque istarum omnium allectamento beatissimam animam adolescentis Heroici permovere, eumque in usuram hujus lucis revocare studeamus. Quid? an non putabimus in eandem sententiam

illum nobis responsurum? Quid mihi vana mundi crepundia? Quid floccos, & quisquiliās? Sinite in eo me regno commorari, quod parvulorum proprium esse Servator noster ipse confirmavit. Hic etenim nostra vera bona: hic opes, & fortunæ æternæ: hic Imperium & principatus noster: hic gaudium, hic voluptas nostra perpetua.

Quid plura, auditores, postulamus? Quin sancti regis vocem, inter divini Spiritus oracula, audimus? Quid verò ille? Puer, inquit, nunquam ad nos, sed nos ad illum iter nostrum instruamus. Quocirca finem dicendi faciam, ubi prius, quod vos jamdudum desiderare intelligo, per beatum finem ac exoptatam & tranquillam hujus nostræ dilectissimæ animulæ ex hac vita profectionem paucis exposuero. Ex quo quidem clarissimè perspicemus verissimum esse, quod Dei filius, cum inter mortales degeret, juramento nobis confirmavit, fore, ut mortis sensum nullum unquam percipiant, quotquot fructuosissimæ ipsius carnis, & sanguinis sese participes fecerint. Non autem sine causa antea admirati sumus, tam insigni pulchritudine, & ut videbatur, optima valetudine, corporisq; constitutione adolescentulum, tam repente, & subito in morbum, & ex eo in mortem incidisse. Verum ita fieri non raro in eo morbi genere solet, quod complures sæpè annos sine ullo sui indicio in visceribus, fibrisque interioribus occultè heret, quemadmodum medicorum omnium magistri, Hippocrates & Galenus, memoriæ prodiderunt. Quemadmodum autem ab interdicto veteris illius pomi esu, pravæque fatalis mali concoctione, lethalia omnia mala provenerunt: Ita & illud mortiferi ulceris genus, quod Telephæum appellasse veteres videntur, etiam in optimæ naturæ & sanguinis corporibus ut plurimum deprehenditur. Quid verò illud? vomica, vulgò apostema, & abscessus in schola medicorum appellatur, quæ nunc intimas jecoris partes, nunc pulmonis, nunc alia viscera cum maximo vitæ periculo obsessa tenet. Quo quidem ulcere antiquitas prodidit Jasonem Thessalū veteris Græciæ Principem laborasse, cum desertus ab omni domestico remedio, & propterea foras in prælium profectus, lanceæque hostili perfossus, fortuitam salutem, vomica aperta, ab eo qui mortem inferre cogitaverat, memorabili casu receperit. Verum generosissimi nostri adolescentis morbus eò conjunctior cum mortis discrimine fuisse videtur, quò malum istud abstrusius, & intra venas mesaraicas, quas vocant, altius sese abdiderat. Nam neque tactui id genus, ut alia, quemadmodum Forestus Medicus insignis de re ista loquitur, subjacet, tum minoris gravitatis, & minoris febris est, eò autem diffi-

cilius fanatu, quò medicamentorum via ad eum locum impeditior. Nihil ergò hîc Achilleæ herbæ: nihil Machaonis ac Podalirii artes profuistis. Antequam enim ferè animadversum lethale ulcus fuit, hostis intestinus ex diuturnis insidiis vitæ arcem visus fuit expugnasse. Jam enim Heroici animi adolescens, quanquam non nihil doloris & punctiois, tanquam leves quosdam insultus, per aliquot dies senserat, tamen pectoris generosi firmitudinem corporis infirmitati opponere conatus, in vires ipse se suas erigit, jam lectulum ultrò deferit, jam soleas, & vestimenta poscit, jam ad iter, & comitatum illustrissimi Principis parentis, sese accingit. Quid verò accidit? Inter istas corporis motiunculas rupto ex improvviso abscessu, tanquam decumanus quidam fluctus vi subita inveteratum malum ex gutture effusum erumpit. Atqui ille se tum demum doloris laxamentum manifestum in præcordiis sentire, morbi que ex eo omnis fugam sperare prædicabat, cum in lectulum ad quietem repositus, quàm primùm certissima supremæ necessitatis signa astantibus exhiberet. Nondum verò illustrissimi parentes, nondum generosissimi fratres & sorores, etsi in eadem domo versarentur, de ullius morbi vehementia certiores facti erant: tum verò primum periculum nunciabatur. Accurrunt, succurrunt in repentina perturbatione omnes: suprema imminere vident: mærare, & lacrymari inopinatum casum rota aula: illustrissimus verò Princeps, suppressa celsissimo animo tanta vi dolorum, cum Dei ministris, qui acciti aderant, omnique corona astantium, præsentissimam medicinam in sanctissimis ad Deum precibus residuam esse maximè confusus, ingenua supplex prolapsus, omnipotentem vitæ humanæ arbitrum ardentissima oratione, regis Davidis exemplo, rogat & obtestatur: Si, inquit, æterne pater hæc tua divina voluntas est, ut quem ego mortalem munere tuo in hanc vitam accipi, filius dilectissimus hic meus Mauritius diutius sospes, & incolumis hanc ætatem nobiscum exigit, idque tum Ecclesiæ, tum reip. ejusq; in primis saluti, & conservationi æternæ profuerit, exiguum hunc scintillantem lychnum misericordiæ tuæ oleo diutius alas, foveas, tuearis: si verò ex mortali immortalem reddere, & in cœlesti regnum avocare eum malis; jus tuum, & potestas est paterna manu repetendi, quem mihi gratuito dederas, quemque in novissimo expectatissimæ resurrectionis die certissima fide restitues. Nomen sit tuum, Domine, in omnibus operibus tuis benedictum. Nondum satis finita erat, cùm finem oratio exaudita suum sequeretur. Ecce enim inter verba ista, sine ulla doloris significatione, sine ullo gemitu, aut suspirio, sine ulla totius corporis commo-

tione, nedum convulsione, beatissima dilectissimi adolescentis anima ad Deum creatorem suum in sedem ætheream ex qua venerat, somno placidissimo lumina occupante, piè & tranquillè emigravit. Ad illud autem in sempiternam patriam exoptatissimum iter propediem faciendum, jamdiu omnes illius heroici animi cogitationes, omnes curas, & sensus præparatos fuisse, argumento nobis, & inditio certissimo esse potest istud, quod superiore anno datis ad me literis die vigesimo primo Decembris nobilissimum Juris-consultum Eberhardum de Weihe Cancellarium Schaumburgensem scribere memini. Quid verò illud? Cùm paulò antè ejusdem mensis Kalendis ad principalis puerperii solennitatem Cassellas ablegatus esset, auctorem sibi Principem Mauritium Junio-rem fuisse scribit, ut meditationem de vita æterna susciperet, eamque literis publicis mandaret, idque se, quamprimum domum revenisset, in ejus gratiam fecisse. Quodnam quæso certius vitæ æternæ præsagium? Quod flagrantius beatitudinis desiderium esse potuit? Cujus quidem incredibilem gloriam, & suavitatem, quatenus ea describi, & adumbrari literarum monumētis possit, etiam in hac caligine cognoscere, atque videre beatissima anima concupivit. Quam quidem ego postremum Magni illius Imperatoris carmine, è cujus regio sanguine, & antiquissima origine, familia hæc illustrissima Principum Hassiæ proficiscitur, tanquam suprema voce affabor:

*Tu patriam repetis, tristi nos orbe relinquis,
Te tenet aula nitens, nos lacrymosa dies.*

Acciderunt hæc mensis hujus Augusti proximè elapso die undecimo; qui nunc intra unum, & triginta annos tertium luctum huic illustrissimæ domui, mæroremq; tristissimi fati excitavit. Eodem enim Augusto illustrissima Princeps Hassiæ, Heroïna cunctæ pietatis, & virtutis divinæ imago, desideratissima mater patriæ, avia generosissimi hujus adolescentuli, anno superioris seculi octogesimo primo ex terris ad cœlestes nurus excessit. Quam suam dilectissimam Augustam & conjugem illustrissimus Princeps Wilhelmus, æternum bonitatis & sapientiæ exemplum, avus hujus nostri defuncti, undecim annis post, eodem mense Quintili secutus, cum incredibili tam exterorum, quàm suorum populorum desiderio, mortalitatem exiit. At tu augustissime omnium imperiorum Domine, vera lux, & vita nostra, Deus, exue nos hoc, & omni deinceps alio luctu ac mærore: nubes omnes à domo nostra, serenitate vultus tui abige: mortes & funera patriæ acerba cohibe:

annos,

annos & menses nostros omnes verè augustos, & secundissimos effice: domum hanc augustam Hassiæ per omnes ætates florentem valentemque illustrissimi generis incremento, optimaque liberorum indole, ad continuam successionis felicitatem tuere, in primis verò, & ante omnia, omnium nostrum maximum columen, & præsidium hujus temporis, illustrissimum Principem Domium nostrum clementissimum Mauritium, murum reip. nostræ firmissimum, cum omnibus dilectissimis suis corculis, cum illustrissima conjuge, cum liberis, totaque familia, omnibus divinæ benedictionis muneribus copiosè affluentem, quàm diutissimè nobis conserva: statum Ecclesiæ, & Academiæ nostræ sub fortissimo patriæ Patris clypeo muni: cætus & societates reip. firma: inimicitias & bella omnia dissipa: pestilentiam, febres, morbosque & calamitates, omnia denique detrimenta, & incommoda tum publica, tum privata, à foro & foribus nostris, totaque regione quàm longissimè arce: postremò nos omnes in amore, & timore tui, in vera pietate, in fide, in concordia, in dilectione, in obsequio, in pace & tranquillitate, in studio, in diligentia, in obedientia, in officio, & munere denique suo quemque, paterna clementia rege, defende, custodi. Fiat, omnipotens pater, fiat.

JUSTA FACTA.

LUCTUS IDEM

*NÆNIA EJUSDEM AUCTORIS EXPRESSUS
& nomine Academia sub funeris hora propositus.*

FLORES, & jam non ultrà lilia, non jam
Purpura, non teneræ verque decórque rosæ!
Non ultra viridi bona spes & succus in herba!
Non vigor, aut species ulla, juvena, tua!
Flos ævi, lumenque omnis ter amabile formæ,
Ætatisque omnis gratia morte jacet.
Mœreat omnis ager; jacet omnis morte venustas;
Germinis omnis honos: mœreat omnis ager.
Quàm breve delitium? brevis est in Flore triumphus?
Jam jubar ætatis, jamque amor orbis eras:
Jam velut Auroræ lux matutina nitebas,
Nil mortale decor visus habere tuus:
Heu, quò tam subitò fluis aureë Floscule feci?
Manè rubescebas, vespere lapsus eras.

O vitæ

O vitæ fragiles mortali in stamine telæ!
 Quid juvenes? juvenes juncus & herba sumus:
 Herba sumus, gramenq; levi quod vertitur Austro,
 Lilia momento, quæ viguere, cadunt.
 Túque jaces Narcisse, jaces pulcherrime florum,
 Tam patris illustris sanguine nate jaces.
 Stemma jaces stirpsque alta Deæ, Mauritia proles,
 An poteras Phœbo celsius esse satus?
 Scilicet hanc dudum sensit Natura ruinam,
 Cùm rerum facies tristior omnis erat.
 Cùm solita campus, nec ager pulchredine risit,
 Visa nec in cultu Flora priore fuit.
 Ipsa æstas demissa caput, nec tempora fertis,
 Nec, velut ante, suas cinxit honore comas:
 Visa siti mœstis tempe languere corollis,
 Totus & Hesperidum mortuus hortus erat.
 Flos Florem doluit, deflevit Adonis Adonin:
 Ah nimis infestis solibus usa dies!
 Antediem patriæ spem præmaturior hauris
 Sæva dies! segetem demetis ante diem.
 Jam pater in nato, nomenque in nomine fulsit,
 Jam duo Maurittii Cattidos unus erant.
 O amor! ô populi complexi nominis omen
 Gaudia, quàm rapido vis agit ista Noto?
 Sed quid Parca struis? quid inani vulnere sævis?
 Quod petis, æterno numine nomen erit.
 Inter enim viles quid Olympica semina terras
 Quærimus? est superi furculus ille poli:
 Jamque suum genitrix gremio complexa beato,
 Immortale decus, Solmica pignus habet.
 O vitæ vigor, & flos indeciduus ævi!
 O inter cœli lilia delictum!
 Terram terra tegat, tamen hinc exhibit in auram
 Flosculus, æterno Nectare suaviolum.
 At vos Laniades feculis inscribite marmor,
 Hic patris, hic patriæ spes, amor, aura, jacet.
 Principe Mauritio Princeps cognominis ortus,
 Nec minor ingenii fama futurus erat.
 Sceptra rudimentum dederant Academica regni,
 Sed locat imperiis hunc Deus ipse suis.

ELEGIÆ ET EPITAPHIA
ALIORUM.

AURITIUS verno raptus quod flore juventæ est,
Causa est: à pueris ceperat esse senex.
Sat sibi vixit enim, claro sat vixit honori:
At patri & patriæ non satis & populo.
Et clausit quodcunq; fuit mortale sepulcro:
Cætera nec versu claudere, nec tumulo est.
At nos interea, princeps generose, dolemus,
Quod nobis fato raptus es ante diem.

ALIVD.

HOSPES siste gradum, rogo, heic parumper,
Quemq; prætereas locum videto.
Namq; hoc sub tumulo jacet sepultus
MAURITI illius (hoc sat est viator)
Natus optimus optimi parentis,
Cartum qui populos regit vetustos.

Hermannus Vultejus f. C.

ECLOGA, NARCISSUS.

*Sub cuius personâ defletur Illustriss. Princeps ac
Dominus,*

DN. MAURITIUS HASSIÆ
LANDGRAVIUS, &c.

REFERENTE CASPARE STURMIO,
Professore P.

RISTIA multa sacrâ nuper meditatus in umbrâ
Solorum nemorum, tacitiq; recessibus antri
Fecerat, at Clario dignissima carmina Phœbo
Callistus puerum ut fatis defleret ademptum,
Formosum facie puerum & pubentibus annis
Narcissum, patriæq; decus; namq; omnia pulchro
Narcisso natura potens, famamq; genusq;
Et fortunatos generosæ mentis honores
Addiderat, similemq; patri præstabat Jolæ.
Hæc ille, immodico dum se super ingerit æstu
Cynthius, æstivoq; furens canis ardet olympo,

Mœstus apud seipsum viridantis in ilicis umbrâ
 Fecerat; at non hæc quæ fecerat optima secum
 Carmina continuit solus; petit arva palamque,
 Nil canis ardorem posthac solemq; moratus,
 Convocat accitam vicino ab littore turbam
 Pastorum pecudumq; gregem, qui plurimus illic
 Rupe sub Aoniâ viridi saturatus in herbâ,
 Urania innocuum divino munere rorem
 Pascebat, laticemq; sacra potabat aquai:
 Postquam gramineæ sedisse in margine ripæ
 Conspicit, adducto graviter suspiria corde,
 Concipit, hinc mœstis mœstissimus incipit: Eheu
 Eheu pastores, miserum genus, ann' ego vestris
 Auribus hæc etiam Fatis immissa sinistris
 Damna querar primus? sed fors audistis & ante
 Et natura suis satis est prædicere signis
 Visa diu, pecori misero pecorumq; magistris,
 Mœstitiam minitata novam clademq; futuram.
 Cùm mœreret honos vidui contemptus agelli
 Undiq; & infesto morerentur rura calore
 Ætheris; inq; jugis flores in vallibus herbæ
 Languentem exuerent animam; neq; pascua taurus
 Armenti pater ipse ferox reperiret, ut olim
 Mugitulatum ruris testatus honorem,
 Aut pede pulvuream spargente minatus arenam.
 Nam neq; mane rubens gravidâ stillabat ab alvo,
 Irriguum formosa per arida jugera rorem
 Aurora, aut pinguem pluviam mittebat olympo
 Fertilitas; neque erat nubes, cui discolor Iris
 Inscripta optatum terris ostenderet imbrem.
 Tellurem inferrum, in rutilum nubeis orichalcum
 Versa putes; inde esuriem, tristeisq; labores
 Experti agricolæ miseri expertiq; juvenci,
 Cùm nec ager fruges, nec gramina campus haberet
 Roscida, jejunosque gemens ad aratra jugaleis
 Jungeret, invisi tracturos pondus aratri
 Agricola: ah nostros hæc tot dispendia casus,
 Hæc obitus, Narcisse, tuos, tua funera, Divis
 Chære puer Narcisse, dabant, te propter eundem
 Optima quæque siti demortua ruris amati
 Culta, fatiq; suus raptus decor: aspice lætas

Has quondam valleis, atq; hæc montana perenni
Flore renascenteis producere sueta Napæas
Vultibus ut rigeant pallentibus? utq; sine ullâ
Hîc molleis violæ specie, sed amaracus illic,
Acrofa purpureo florem vestita pudore,
Perdiderint sicco fragileis in pulvere vitas.
Indicium ambigui eventus; nunc aspera Fata,
Nunc casus docuere graveis; dùm morte peremptum
Narcissum deflemus; erat Narcissus Jolæ
Filius, & patrii pulcherrima gloria ruris,
Cui quot erant artus, tot erant in pectore vireis
Indolis egregiæ; nunc mors ea præcipit atrox,
Præq; diem veniens Fatorum stamine Clotho.
(Non moritura tamen) raptat: cœlestia testor,
Sidera, quæque istas habitatis numina silvas
Frondosi nemoris, puero nil fortius usquam
Narcisso, gratumq; magis fore, si paterentur
Fata virum superesse satis: videre propinqui
Hi sacri Lani fonteis & amœna vireta,
Regia vicinâ quæ desuper aspicit arce,
Erranteis saturare boves, & germine sacro,
Pascere oveis, agnis tenerum dare mollibus ervum,
Myrtetum vitulis, Cythisum præbere capellis.
Hi Lani fonteis, nec non felicia rura
Viderunt, videre capræ, taurique bicornes;
Pastoresque ipsi, placido cum patris Jolæ
Arbitrio, in turba pastorum, maximus ipse
Pastor odoratâ frontem præcinctus oliva
Molle caput, laxoque humeros velatus amictu,
Rupe sub hâc animo tumidam cornuque petacem
Armenti pestem compesceret, & sua contrâ
Mitia pacatis Rector daret otia turbis,
Quæis ingratus amor pugna, sed cura quietem
Ducere, & in sacris innoxia carpere lucis
Pabula: quin etiam ipse sui vitæq; futuræ
Sæpè memor, fonteis liquidos felicitis amare
Uranix, sacræque sitim restinguere lymphâ
Sueverat à puero: sed non puerilis haberi
Hæc potuit pia cura Deo magnoque parenti
Diis genito Heroi, cui semper plurima rerum,
Verborumq; fides pastores inter & acreis,

Qui latè Augusto regnant cum Cæsare Divos.
 Eheu dive puer, summi patris incrementum,
 Vivere longævus Aquilæ dignissime soles;
 Ut te nil virtus, nil mollis purpura texit?
 Illa tuæ virtutis opus, prætextaque cuius
 Præcipuis pecorum permistus honore magistris,
 Dilecti Rector gregis arduus incedebas,
 Impubes ætate quidem & lanugine nullâ,
 Canitiem sed mente ferens: sic iecta pruina
 Mitia poma cadunt, gratique rosaria pesti
 Languidulum posuere caput, cum vere recenti
 Infano tumidi Boreâ pressere Triones.
 Aut gravis impressis eruca momorderit uncis,
 Diralues pecorum custodibus: ô quibus angis
 His Narcisse malis? non tam tua vita tuumq;
 Cor petitur, quam nos miseri, tua turba, clientis
 Morte tuâ, fatisque tuis in morte relictis.
 Eheu quis patri solatia dicat Jolæ
 Debita! quæ tantos curet medicina dolores?
 Vulneraque hæc patriæ lacrymando defleat: en qui
 Densior undosâ ripam prætexerat algâ,
 Ipse eget, ipse aret Lanus sine flumine, nec post
 Flumina amant fonteis, nec amantur fontibus undæ,
 Mœstitiâ, reticentq; pii sua carmina cygni.
 Solantur soli reditus, promissaque vitæ
 Certa salus læto mentem direxit olympo.
 Interea, divine puer, puer incola cœli
 Divorumq; hospes certissime, cui pater uni
 Cælicolum aspirat vitas, lucemque ministrat.
 Tu puer ô divine puer, si sensus humato est,
 Si quicquam agnoscis (sed enim agnoscisque, vidēsque
 Desuper omnia) mysta tuus quæ carmina sacrat
 Carmina flebilibus lacrymarum humentia guttis,
 Aspice, nec porro mortalem despice cultum
 Qui tibi virtutiq; tuæ debetur, & olim
 Quem pia posteritas sero tibi conferet ævo:
 Sic tibi mollis humus, dum liber regnat olympo
 Spiritus, æternæque virens tenet astra corona,
 Corporis exuvias tegat, & pro cespite vili
 Regia, sed miti statuatur tibi saxa sepulchro.
 Huc sua pastores solito solennia ritu,

Hûc & pieriæ mittent sua carmina Musæ.
Virtutis monumenta suæ? dicetur ubique
Narcissus, nomenq; frequens Narcissus habebit.
Talia dum memorat, lacrymæ super ora refusæ
Sæpè cadunt, cæptosq; verant proferre labores.
Discedit campis mæstum pecus, & balatu
Æternum testatur alens sub corde dolorem
Funeribus Narcisse tuis, sed major in ipsis
Ardet adhuc mœror pastoribus, omnibus errant
Silvarum nemorumq; locis; simul omnia complent
Questibus, & tibi dive puer suspiria adempto
Supremumque vale, (quoniam irrevocabile Fatum
Abstulit) effusi lacrymarum in flumina mittunt.
Nec patris immemores semper felicitis Jolæ
(Ni tua fata forent) salvo longæva precantur,
Et fortunatis felicia stamina filis.
Sed nox præcipitat cælo, montesque per altos
Prætendunt nigros exorta crepuscula vultus.
Et nos hora domum vocat & via noctis, eundum est.

A L I V D.

VI de matre tibi lugubria carmina pridem
Concinui, mœstis carmina plena modis:
Nunc quoq; funereos nati morientis honores,
Maxime Dux, versu non meliore fero.
Hunc etenim, quem diva fatum, te patre, reliquit,
Edita Solmensi germine Mauritium,
Ablatum viridi sub veris amabilis ævo,
Mors rapuit subita subsecuitq; manu.
Heu mihi Pieriæ, vos tristitia numina, Musæ,
Cur iterum ad mœstos vos ego posco rogos?
Cur mihi continuos fingit Libitina dolores?
Cur iterum in luctus, in lachrymasq; vocat?
Nonne satis fuerat, propriis agitata procellis,
Curreret adverso si mea cymba mari?
Siq; domi proprio me cura domestica fluctu
Frangeret, ut raptam Scylla profunda ratem?
Nunc etiam patriæ patrem communis adorta,
Vulnera, quàm passus sum, graviora facit:
Teque patrem nato viduat solumq; relinquit,
O Princeps patrii fulgida stella soli.

De quo plura tibi si nostra recenscat, an non
 Musa frequens multi causa doloris erit?
 Si tamen est aliquod mœsto solamen, & æqua
 Quod non confictum dicimus, aure bibis.
 Accipe non compto contexta poëmate, nati
 De tibi dilecti quæ pietate legas.
 Qualis in Hesperidum rosa mollibus extulit hortis,
 Lucida pubentes mane oriente, comas:
 Aut teneræ quales violæ, aut molles hyacinthi,
 Canaqué; luteolis lilia mista rosis.
 Quale ebur inclusum rutilo quod gestat in auro,
 Molliter articulis regia virgo suis;
 Talis erat, vultus tales faciemqué; ferebat,
 Abstulit infestis quem cita Parca modis:
 Os roseum roseaqué; genæ, sed cætera toto
 Corpore Sythonia candidiora nive.
 Sed quia mens melior formoso in corpore vivax,
 Et pretium formæ munere majus habet:
 Hanc quoque si spectes, mens est candorqué; fidelisque;
 Æmulaque æthereis lumine sideribus.
 Mane sacras & nocte preces iterare, tibi que
 Posse ter excelsa ritè placere patri,
 Hoc studium, ille labor puero fuit, ista quis esset,
 Monstrarunt certis prævia signa notis.
 Adde quòd ingenuis, quæ regum cura, Deabus
 Profuit assiduis incubuitqué; modis.
 Vidi ego cum patrio præferret sceptrum Lycéo
 Rector purpureæ clarus honore togæ;
 Vidit & obstupuit schola tota, recensqué; juvenus
 Mirata est puerum tempore, more senem.
 Crediderim talem magno Solomona parenti,
 Ac populo donis complacuisse suis;
 Cum Præceptoris formatus ab arte Nathanis,
 Lumina naturæ proderet alta suæ.
 Jedidiaque; pater puero, quòd amabilis esset,
 Jucunda ex ipso nomina more dedit.
 Scilicet in natis vestigia sæpè parentum
 Ante diem doteis exerere suas.
 Quæque; brevi moritura cadet, sua tempora virtus
 Prævenit, atque obitus se probat ante suos.

At tu chara poli soboles, verissima imago,
Et desiderium grande decensq; patris,
Quò vadis? quisvè hic gemmantibus aureus alis,
Angelus æternum pertulit ante Deum?
Nec te post patriæ dare jura decentia terræ,
Nec ferre Aoniæ sceptrâ videbo scholæ?
Salve Heros dilecte Deo, tibi gaudia parent,
Et mala, ne noceant, sub pede victa jacent.
Salve iterum divine puer, requiescat Olympo
Mens pia, nec dura membra premantur humo.
Et quæ laurus adhuc & adhuc frondescere pergit,
Frondeat in laudes non moritura tuas.
Dum verò hæc tacitè repetis, tecumq; revolvīs
O Princeps, Catti fida columna soli:
Mens tibi propterea gemit, ignescitq; gemendo,
Omnia diffusus per sacra membra dolor.
Sed quid agis? nimiumq; gemens noctesque diesq;
Plus tibi quàm par sit forte dolere, doles?
Scis homines nasci certa vice, scis quoque rursus,
Ultima cùm fati venerit hora, mori.
Quique magis placuere, magis rapiuntur, & intra
Percipiunt thalamos otia grata suos.
Adde quòd hos, quibus est celer ad cœlestia cursus,
Quique piæ curam simplicitatis agunt;
Cùm brevis exierit sub mortis imagine somnus,
Tranquillis recipit vita quieta locis.
Hæc jam Mauritium suscepit vita, tenetque
Conspicuum nivæ nobilitate stolæ.
Hoc decus invidas nato pater? absit, & ipsum
Credibile est totâ te quoque mente sequi.
Firma animum, & tristeis de pectore tolle dolores,
Funera habent lachrymis non opus illa tuis.
Magnus Jesseus luctu lachrymisque carebat,
Vidit ubi extinctum funere filiolum,
Non ad me puer huc, sed ad ipsum perferar illuc,
Si tamen hoc per iter, quod modo fecit, eam.
Tu quoque celsæ parens, cui Davidis omnia cedunt,
Regna, fides, virtus, gloria, vita, chelys.
Fac per te patriæ quo conserveris, & illi
Usque colit quæ te, quæque amat usq;, scholæ.

Sic tibi vita diu longæva super sit, & olim
 Post infinitos emoriare dies,
 Interea regno incolumem vitæque bonis que,
 Ornet amor, tollat gloria, seruet honos.

Ejusdem Illustrissimi

ΔΕΥΤΕΡΟΓΡΩΤΗΣ

DIES ET ANNUS EMORTUALES.

AVGUSTI DECIMA undecimam vix attigit, Annus
 Illa fuit summus, summa sed ista dies
 MAURITIO, Patri Cognomini, & ora secundo;
 Qui nunc primus ei, præcipuusq; dolor!
 Laudibus implerat tredecim Puer omnibus annos:
 Serius heu peteret sydera, quantus erat?
 Sed neque fert geminos cœlestis regia Soles,
 Nec fert MAURITIOS Hassia nostra duos.
 Vive, Pater patriæ, Princeps Celsissime, vive;
 Præmissum Puerum nec nisi serus adi.

Raphael Eglino Iconio, Tigurino, S. Theol.

*D. & Professore Marpurgensi concinnante non sine
 lachrymis.*

ALIVD.

HEXAMETRO PHALEUCII.

Heu stella obiit, Veneris formosior astro;
 Nunc pullâ indu te Leo jubate.
 Gratior è pulcro resplendens corpore virtus
 Ivit vespere pallidas sub umbras.

Mixta venustati Gravitas hinc transiit: Eheu!

Lugete ô Veneresque Gratiaque.

Mauritius pulcher superam discessit in aulam,

Nunc desiderium domus paternæ.

Ætatem pietas, annosque scientia vicit;

Hæc in flore cadunt, metente Morte.

Lilia sic medio marcent succisa vigore,

Sic aret rosa verna tacta vento.

HEXAMETRO JAMBICI.

FLoribus ô tumultum Pietas, & docta scientum
 Magistra, sparge nunc jacentis flosculi.

Huic, opta, sit terra levis, nova vitaq; surgat
Nunquam caduca glorioso in corpore:
Mauritiiq; patris pro longa vota salute
Et filiorum reliquorum nuncupa.

Rodolph. Goclen. Senior, Philosoph.
Profess. Primar.

A L I V D.

V T flos purpurei vernans sub tempore veris
Sectus falce aret, & rosa rosa jacet,
Et viola ut suavem perdit violata decorem,
Seu vis à flabris, sive sit à pedibus:
Sic etiam primi dum floret temporis ætas,
Et nitido egregium lucet ab ore decus,
Flos adolescentum succiq; & sanguinis alti
Mauritius cadit. Heu tristia fata nimis.
Mauriti, enim patriæ pater alme, & firma columna
Unica delitias sustulit hora tuas,
Hinc adeò luges dulcis tua funera gnati,
Mauritiumq; vocas ore querente tuum.
Artubus atque animo qui viva parentis imago
Totus erat probitas, totus erat pietas.
Sed moderare tuo conceptos pectore luctus:
Teq; adeò serva mi pater, oro, tuis,
Quis nisi te salvo vix est spes ulla salutis:
Tristeque cor fati spe melioris ale.
Neu nato invidas cœlesti gaudia in aula,
Gaudia quæ vivum Nectar & Ambrosia.
Illic heroes inter divosque beatos
Cernes fulgidius sole nitente jubar.
Hæc tam certa tibi spes est, quàm vivere certum est
Fontem lucis, ea spe tua damna levas.

Rodolph. Goclen. Junior, Physica
Profess. & Med. D.

ORATIO

QUA

*Fortissimo & bellicosissimo Viro Juveni*PHILIPPO, HASSIÆ
LANDGRAVIO,*Illustrissimi Principis ac DOMINI,*DN. MAURITII, HASSIÆ
LANDGRAVII, CATTIMELIBOCI, DE-
ciæ, Zigenhainiæ & Niddæ Comititis, &c.Filio è secundo connubio natu maximo,
& equitum sub Sereniss. Daniæ Rege
tribuno,*Quum is 17. August. in Luterensi prælio fortiter in hostem
pugnans occubuisse,*CASSELLIS IN COLLEGIO PHILADEL-
phico Mauritiano 15. Septemb. horâ 8. matutinâ
anni labentis 1626.*Amoris & devotionis ergò supremus honos habitus fuit*

à

CRATONE SEILERO, PROFESS.

CASSELLANO.

IERI non potest, illustrissimi Principes, Domini
clementissimi, viri nobilissimi, reverendi, amplis-
simi, spectatissimi, literatissimi, & tu juventutis
corona lectissima, quin, si hoc tempore hæc tecta,
hos parietes, hæc pulpita atque subsellia intuear,
is obrepat animo dolor, ut vix constanter & feda-
tè ferri posse videatur. Nam quum isthæc locis ipsis, in quibus il-
lorum, quos diligimus aut admiramur, vestigia cernere est, vis in-
fit, ut nos in eorundem memoriam, etiamsi vel agamus aliud, in-
ducant,

ducant, illorum temporum non meminisse non possum, quibus decus illud & lumen Hassiæ PHILIPPUS, cui nunc justus à nobis habetur honos, cum fratribus GUILLIELMO Herolsfeldensis diœceseos Administratore, & HERMANNO hujus Collegii Philadelphici Ephoro, Hassiæ Landgraviis, Dominis nostris clementissimis & juventutis nobilissimæ flore in Philadelphico hoc Mauritiano iis in disciplinis operam ponere consueverat, quæ ab imperitorum intelligentiâ sensûque longissimè disjunctæ non solum procudendæ linguæ, sed etiam pectori maximarum plurimarumque rerum suavitate, copiâ & varietate complendo serviunt. Quæ tum temporis dignitas, qui splendor, quod ornamentum ab hoc Collegio aberat? Principes ipsi juventutis non minùs studiorum societate, quàm sanguinis jure conjunctissimi cæteris discendi cupiditate anteibant, reliqui gradu non prorsus impari subsequabantur, suo autem loco quisque & ordine id operam dabat sedulò, ut ad eam doctrinam, quam privato studio & lucubrationibus assequutus fuerat, usum frequentem, qui omnium magistrorum præcepta superare consuevit, adjungeret. Ideoq; non in scholis solum agitabantur, quæ ad divinam humanamque sapientiam attinent, verùm etiam in mensâ, familiaribus colloquiis & lusibus ipsis hæc incus uno opere tundebatur assiduè, ut juvenus illis ipsis sententiis, quibus veluti prolusisset antè, postmodum, si usus esset, vel pugnare posset. At quantoperè nunc isthæc rerum facies immutata est? Ardor discendi deflagravit, juvenus laxatis aut ruptis disciplinæ vinculis sustineri non amplius potest, sed umbris, otio, languore & desidiâ infecta eò se jactat, quò libidine, quò furore, quò amentia rapitur, & denique optimus quisque durioris fati inclementiâ etiam ante diem mortalis hujus vitæ scenæ subducitur. Sic inter eos, qui ex hujus Collegii umbraculis in operosum militiæ pulverem processerunt, Conradus Comes Witgensteinius, sic Nostizius, sic alii variis casibus intercepti perierunt. Sic nuper, quod omni calamitate gravius deplorari nunquam poterit satis, clarissimum illud, quod jam latissimè refulgere cœperat, sydus, Philippum Hassiæ Landgravium dico, sive generis nobilitatem, sive probitatem, sive optimarum artium & ipsius etiam militiæ studia, sive innocentiam spectes, omni laudis genere præstantissimum, drepente, proh dolor! cecidit. Quid igitur possumus aliud, quàm acerbissimum hoc funus gemitibus, lachrymis, lamentis etiam & ejulatu, etsi id penè viris indignum videatur, prosequi? Quid possumus nisi hunc ingeminare clamorem, quem in Saulis ac Jonathæ clade David edidisse legitur, quomodo heroës tui, ô Hassia, ceci-

derunt, bellicosi & fortes perierunt? Nam quid aut nos de vivida fortissimi istius adolescentis virtute nobis non promittebamus, aut quam animi & ingenii expectationem abs se concitatam is non egregiè sustinebat? Hunc quod de liberis prædicat Aristoteles, serenissimi parentes *γρηγορότερον καὶ κρατύτερον π καὶ εὐσεβέστερον πατρός τε καὶ μητρός φύλακα καὶ πάσης τῆς οἰκίας φερέον*, illustrissimi fratres *ὡδυσσεύς*, fidelissimum, generosissimæ sorores rerum suarum columnen, boni omnes morum virtutumq; disciplinæ vindicem, & universa denique patria calamitosissimis hisce temporibus, quibus ad perniciem profligata ac perdita videntur omnia, defensorem ac propugnatorem longè acerrimum sperabant. At fallax isthæc spes & fragilis fortuna in medio spatio fracta corruit, & in ipso cursu obruta est antè, quàm portum conspiceret potuit. Nam

*purpureus veluti cum flos succisus aratro
languescit moriens;*

Ita magno & erecto animo juvenis, cum florere cœpisset ætate primum, hostili vi ac fraude peremptus nobis non nisi tristissimum sui desiderium reliquit. Quid igitur? Nunquid in communi omnium mœrore & fatali isthac Reipublicæ clade solus ego aut immiti adeo & crudo pectore, ut publicis istis malis, quæ perpessu sunt difficilima, non indoleam, aut ea dicendi copiâ & venustate, ut maximas clarissimâsque invicti pectoris virtutes elegantius abs me, quàm ab ullo alio explicari posse putem? Minimè quidem illud, quòd & tenuitatem non ignorem ipse meam, & quæ in hominum naturâ posita ac communibus omnino sensibus infixæ sunt, abs me abesse nullo modo possint; verùm quia ingratus, aut, ut rectius dicam, impius essem ego, si, posthabitis serenissimi parentis, quibus plurimis & maximis ab eodem affectus sum, beneficiis, & ipsius etiam defuncti erga me benevolentiam spretâ nullo pietatis officio gratiosissimi adolescentis memoriam prosequerer. Ideoque etsi ego omnis propemodum solatii expers, tamen vel singultantibus verbis & oratione penitus dissipatâ atque incultâ tum externa, quæ corporis & fortunæ, tum interna, quæ animi sunt & dicuntur bona, ac in tanto Principe, si quoquam alio, emicuere ubertim, mortemque etiam ipsam, quam fortissimè oppetiit, pinguius aliquantò & crassius perstringam. Nam ubi animus mœret, oculi lachrymis suffusi sunt, & omnis adeò sensus acriori ægritudine premitur, ibi accurata & facta quodammodo oratio locum prorsus non habet. Quocirca id à vobis maiorem in modum petierim, ut non tam ad orationis filum, quàm rerum ipsarum, quas maximâ

ex parte ipsimet vidistis, cognovistis, percepistis, & uti meruerant, dilaudastis etiam, veritatem respicere, atque me, sicuti facere instituistis, benignè attentèque audire dignemini.

Cæterum illis, qui in eandem mecum rationem ingrediuntur, is orationis exorsus esse consuevit, ut patriam, & in quâ quisque natus est, gentem, paulò altiùs & veluti à capite repetant. At enim hanc ego, quòd omnibus sit notissima, in tantâ rerum varietate & copiâ præterirem omninò lubens, nisi inventi essent nuper, qui Hassos nostros à veteribus illis Cattis, quorum laus olim tam longè latèque diffusa fuit, ut ne ab hostibus quidem Romanis supprimi potuerit, descendisse negarent, quòd Tacitus author sit Cattos ipsos ab Hermunduris victoribus, cum quibus de salinis bellum gesserant, Marti ac Mercurio consecratos, & propterea ad intercessionem usque cæsos atque deletos prorsus fuisse. Verùm hîc ego non dicam, vel solo Hassorum nomine eosdem redargui, quod à Cattorum voce immutatis solùm quibusdam literulis haud obscure deflexum apparet: nec illud dicam, Adarnam & Mattium, quorum ille notissimus Hassiæ fluvius Edera etiam auri, quæ secum trahit, ramentis apprimè celebris, hoc verò tum quidem temporis gentis ipsius caput, nunc autem uti temporis tractu convelli & imminui solent omnia, in districtu Gutenbergen si pagus est, cui nomen *Neb*/ argumento esse, Hassos Cattorum esse progeniem. Illud dicam solùm, quod rei caput est, è Taciti verbis, id quod contendunt, liquere omnium minimè, Cattis aut enectis aut solo patrio hostili impetu pulsas, alias omninò gentes in hisce locis, quæ tenuerint antea Catti, consedissee. Nam verosimile prorsus non est, gentem amplissimam & ab Hercynio saltu usque ad Ulsipios atque Tencteros, qui Rheni ripam inter Agrippinensem Coloniam & Batavorum Insulam quondam insederunt, diffusam, adde & multitudine adeò affluentem, ut ex illius Colonis Batavi, Caninefates, Sunici, Mattiaci atque Juhonæ prodierint, unius æstatis spatio ita excindi potuisse atque deleri, ut ex eadem superstes nemo fuerit. Ideoque Taciti verba de Cattis in aciem eductis intelligenda apparet, præcipuè quum subjiciat, quo voto equi, viri cuncta victa, scilicet in acie, occidioni dantur. Nam aliàs id Historicis per familiare est, ut gentem ipsam appellitent, non autem nisi partem illius intelligant. Suetonius certè author est; Suevos & Sicambros in Galliam traductos atque in proximis Rheno agris ab Augusto collocatos. At quotusquisque in veterum lectione ita hospes est, ut nesciat etiam post illa tempora & Sicambrorum & Suevorum inter Germaniæ incolas mentionem fieri? Ita certè Stra-

bo; λοιπὸν δ' εἰσὶν ὀλίγοι καὶ τῶν Σαλαμάνδρων μέρῳ; ita Martialis; crinibus in nodum tortis venêre Sicambri; ita denique & Claudianus, ante ducem nostrum (Stiliconem intelligit) flavam sparsêre Sicambri, cæsariem. De Suevis quid dicam, quorum natio multò maximam Germaniæ partem complexa transferri non potuit aliò integra, nisi & fateamur in solitudinem redactam fuisse Germaniam, & Plinium deceptum putemus, qui suo etiamnum tempore Suevos, quos unà cum Hermunduris, Chattis & Cheruscis Hermionibus accenset, superfuisse docet? Quocirca hinc perspicere est à Cattis residuis gentem ipsam propagatam, cui deinceps tractu temporis immutatâ dialecto, Hassorum nomen inditum fuerit. Atque ex hâc quidem gente, cui, si Tacito credimus, in negotio labor, in periculo fortitudo, in agendo industria, &, quod inter Germanos is ipse miratur Romanus, in providendo consilium nunquam defuit, hic noster PHILIPPUS prognatus, patrem habuit Mauritium, avum Guilielmum, proavum Philippum, abavum Guilielmum medium, ut maiores reliquos Ludovicum primum & secundum, Hermannum, & herôes complures alios, qui hisce regionibus præfuerunt, & prudentiâ suâ gubernarunt ac moderati sunt omnia, brevitatis studio transcam, Principes regiâ Caroli Magni prosapiâ oriundos, quorum memoriam nulla unquam temporis injuria obliterare poterit, quòd nulla res tanta fuerit, aut tam difficilis, quam consilio aut prudentiâ non rexerint, virtute confecerint, integritate discusserint ac determinarint. Matre natus est Julianâ è vetustissima Nassoviensium, qui sub Henricis pro Romani imperii salute ac decore res omninò maximas singulari innocentia, gravitate ac virtute gesserunt, familiâ ab avitâ sede Dillenburgica appellatâ, Principe inter sui ordinis matronas prudentissimâ atq; lectissimâ. At enim quia secundum Platonem ἀγαθοὶ γίνονται διὰ τὸ φύ-
ναι ἐξ ἀγαθῶν, quòd nobilitas præstantia quædam sit ac perfectio generis, perquàm facile intelligere potestis ipsimet, qualem Philippum hunc nostrum tantis heroibus progenitum & corpore & animo esse oportuerit. Vidistis certè ipsimet & admirati estis decoram & regiam planè in adolescente corporis proceritatem, à quâ nec membrorum ipsorum firmitas ac compactio, nec proportio ac harmonia, è quâ pulchritudinem potissimum consurgere judicant formæ periti iudices, aberat; perspexistis etiam oris ac frontis dignitatem & aspectus ipsius suavitatem, quâ ita pollebat, ut, quod de P. Scipione Africano memoriæ proditum legimus, omnia, quacunq; moliebatur, conditiora quodammodo, gratiora & illustriora efficerentur. Ideoq; ipsius etiam naturæ industriâ & studio gene-

roso adeò & excelso animo elegantius omninò domicilium structum videbatur, ne minora in illo corporis quàm animi bona inessent. At verò quoniam, secundùm Poëtam,

Gratiore est pulcro veniens è corpore virtus,

Ideò postmodùm etiam elegantioris cujusdam doctrinæ studiis excultus, & graviori prorsus optimi ac præstantissimi viri Domini Joannis Georgii Grobii, qui à serenissimo patre non secùs atque à Peleo Achillis parente Phœnix accitus fuerat, ut ab eodem junior Princeps & agendi & loquendi præcepta acciperet, curâ ac liberali educatione institutus, quemadmodum Phidiæ signum aspectus fuit simul & probatus ab omnibus quibus unquam innotuit. Nam præter corporis ipsius appositam ad dignitatem formam, speciem atque staturam, ingenium, quod præcipuum hominis decus est, adolescenti contigerat acerrimum, & cujusmodi apud Cicero- nem exoptat Antonius, prorsus subactum, ita, ut, quæ didicisset, penitus in memoria infiderent, & si usus esset, singulari quâdam dexteritate præsentibus negotiis is ipse accommodare posset eadem. Ideoque non solum Christianæ pietatis capita illasq; artes, quibus ad humanitatem puerorum mentes finguntur, primâ ætate imbibit, verùm etiam procedente postmodùm adolescentiâ rerum ipsarum vim cognitionemq; cum ejus, qui consilio aliquando & oratione in Republica valere debet omninò plurimùm, sci- tiâ & exercitatione non invitâ, quod dicitur, Minervâ sociavit, illudq; tanto studio, ut nullius rei æque magnam curam habuerit, quàm ne quis fortè præterlaberetur dies, quo aut nihil disceret, aut partem, in qua elaborandum putaret præcipuè sibi, non seponeret. Atque admirabili quidem hac & incredibili propemodùm naturæ vi ac præstantiâ, ad quam non minor alacritas & cura accesserat, id effectum est, ut quoties aut Latinè aut Gallicè loqui liberet generosissimo adolescenti, non alienâ sed patriâ planeq; suâ linguâ uti videretur. Certè non Britannia solum, verùm etiam Gallia, & in iis potissimùm orbis terrarum lumina illa clarissima Jacobus, cujus nunc *ἐν εὐλογία* anima est, & Ludovicus XIII. peregrinæ linguæ teneritatem & lenocinium, quod à Germanicæ linguæ duritie recedit aliquantò longiùs, admirati sunt, & obstupuerunt in adolescente verborum, quæ nec exanimata exiliter, nec inflata, & quasi anhelata graviùs exirent, copiam, & sententiarum, sine quibus oratio ipsa, non aliter ac si nervis destituta esset, languescit prorsus, gravitatem, eumq; omni honoris genere benignissimè & cumularissimè impertiverunt. Linguarum enim illarum cognitionem non solum præceptis & crebrâ authorum lectione, sed etiam quo-

tidiani potissimum sermonis consuetudine, cuius vis omnium maxima est, ita aluerat, ut mirabilius & magnificentius augere posset atque ornare, quæ vellet, maximè. Atque hæc quidem artium ac linguarum tyrocinia ac veluti incunabula domi orsus est primum, usum autem ipsum rerum serenissimi parentis assensu ac voluntate apud exteros non collegit solum, verum confirmavit ac roboravit etiam. Nam quum in clarissima Reipubl. luce & civium oculis constituendus esset publico patriæ bono natus Princeps, non parietum umbris oculi inglorius, aut ignaviâ obtorpescere, sed Ulyssis Homerici exemplo plurimorum omninò hominum urbes perlustrare, moresq; explorare debuit, ut & laborum patientiâ obfirmare disceret animum, & cum ignotis juxta atque notis sine dedecore, rubore, ac metu versari posset. Ideoq; superiorem & inferiorem Germaniam, Galliam, Angliam, Scotiam, non sine uberissimo fructu & bonorum omnium, qui in adolescente virtutem, animum & rerum gerendarum nervos admirabantur impensè, eumq; omni honore dignissimum judicabant, gratulatione peragravit. Nam etsi inventi sunt quondam, qui vererentur, ne adolescentes, si fortè in itineribus peregrinis moribus assuescerent, maximâ Reipub. jacturâ, & ut Plato loquitur, βλάβη μείζων πασῶν *leges moresq; patrios convellerent aut everterent*; tamen id caveri posse maximè constat, si juventuti adjungantur aut comites, aut morum actionumq; omninò omnium arbitri circumspecti & graves, qui id potissimum spectent, ne in vilissimorum hominum consuetudinem sese ullo pacto immergat, sed à voluptatibus, in quas alioquin proclivis nimium est, abstracta, in honestis & maximè illustribus virtutum exemplis, quæ in clarissimis omnium nationum viris & veluti orbis terrarum luminibus passim cernere est, oculos mentemq; ipsam defigat. At verò nunquid is sese gereret insolentius, qui ab ineunte propemodum ætate optimos quosque venerari & imitari didicisset? Nunquid is adulatorum, qui sese in juniorum Principum familiaritatem insinuare, illudq; eorundem auribus crebrò occinere solent, quod ab istac hominum fæce Neroni insurratum prodidit Tacitus; exueret magistrum satis amplis doctoribus instructus majoribus suis, blanditiis vinci se pateretur, qui saluberrimis præceptorum monitis paruiſſet perquam lubens semper, & in adolescente nihil prius potiusvè modestiâ duceret? Nunquid is affluentius undiq; hauriret voluptates, aut in flagitia se ingurgitaret penitus, qui erga Deum εὐσεβῶς, erga proximum δικαίως, erga semetipsum σωφρονῶς non sine divini numinis afflatu agere cōstituiſſet. Atque hoc quidem, ut tantò appareat rectius, agite ma-

ximas istas ac præstantissimas innocentissimi pectoris virtutes sigillatim expendamus. Quod itaque ad pietatem attinet, illa à reliquis virtutibus nullatenus abesse potest, quòd familiam quasi ducat, earumq; principium ac finis esse videatur. Ideòq; rectè si quisquam alius inter veteres Basilius, ἀμήχανον ἐκτραπῆναι τῆς δικῆς ὁδὸς μὴ λήθω θεὸς ταῖς ψυχαῖς νοσήσαντας, h.e. fieri non potest, ut à justâ viâ defleant aut aberrant, quorum animi Dei oblivione non laborant. An verò hac in parte quicquam in sese desiderari patiebatur animus non in fragilibus hisce & caducis, sed æternis illis bonis, quæ nec à furibus furripi, nec rubigine infusari aut exedi possunt unquam, perpetuò defixus? Deum, quem ab ipsis propemodùm incunabulis nosse cœperat, is quotidie ardentissimis precibus, quæ piorum cum benignissimo salutis nostræ conditore sunt colloquia, colebat, & augustè sancteq; venerabatur, illi supplicabat, ut consilia actioneq; suas omnes constitueret, dirigeret, fortunaret, illi, si quid benè felicitèrque evenisset, tanquam fortis æquæ juxtà atq; iniquæ arbitro acceptum ferebat. Nunquid ille, quod hoc nostro tempore militibus ferè in more positum, per sacrosanctum Dei nomen dejerare, execrari, & malè precari aliis? Nunquid negotium religionis, quod non multis ab hinc annis impotenti quorundam ambitione & ultrò quæsitis dissidiis implicari cœpit nimium, ac si ad se attineret nihil, repudiare & ejicere animo? Nunquid conciones sacras & pia ac sobria de rebus divinis colloquia is fastidire & nauseare? Loquatur Germanica, loquatur Belgica Ecclesia, cui tantò fuit charior, quantò in lubrico prorsus ætatis gradu atque vitæ genere constitutus in hæc pietatis exercitia incubuit ardentius. Nam quas horas alii in aleæ aut chartarum lusu, vel simili quâpiam otii oblectatione ponere solebant, illas noster in audiendis concionibus, & jugi verbi divini meditatione collocare, atque in hisce pietatis exercitiis omnes animi molestias & rerum domesticarum fastidia suavissimè deponere consueverat. Cui itaque dubium esse potest, quin ex hoc fonte etiam alii rivuli limpidissimi & præcipuè δικαιοσύνη illa, quâ omnium ordinum, ætatis, sexus homines prosequutus fuit liberalissimè, deducti scaturierint? Intellego autem non justitiam solùm illam, quæ in decernendis vel præmiis vel pœnis versatur, & exinde usitato magis quàm latino vocabulo distributiva appellari consuevit, aut etiam eam, quæ in emptione ac venditione cernitur, atque propterea à rerum ipsarum commutatione commutativè justitiæ nomen meruit, sed ἐν πλάτει de isthac mihi sermo est, quæ aliis hominibus, cum quibus versamur, officia sua etiam atque etiam emetiri consuevit, & vel in familiaritate colendâ vel societate tuen-

dâ spectatur. Ideoq; hûc mansuetudo, gravitas, veracitas, taciturnitas, affabilitas, urbanitas, liberalitas, amicitia & deniq;, quæ peculiariter ita ac pressè dicitur, iustitia pertinet. At enim quia hæc infinita propemodum videntur, & non tam copia, quam in dicendo modus quærendus mihi est, suspensâ, quod dicitur manu, adeoque *παχύπρον* isthæc pandam. Atq; hîc primum se offert mihi mansuetudo, quâ non solum ira, si effervescat, cohibetur, sed etiam contentio, jurgia, rixæ, & quæcunq; irritare possunt gravius animum, etiam atque etiam evitantur. Ideoque virtus hæc in adolescente Principe tantò majori laude digna est, quantò facilius ille aut sponte suâ, aut aliorum, quibus frigidam suffundere lubido est, ut hæc ratione Principis ipsius favorem colligant, impulsu, irâ ac indignatione exardescit. Nam inter eos, qui summo loco nati militiæ nomina dederunt, complures ita comparati sunt, ut vel verbulo provocari possint, & alios, qui aut secus atq; ipsi sentiunt, aut iisdem, quibus illi, studiis non delectantur æq;, per insolentiam ferre nolint. At Princeps noster etiam in illa ætate Cæsarem imitatus est, quem dicere solitum Dio prodidit, esse hominum genus, quod alios longè præstantiores lacessat convitiis studio & sibilis confectetur, ut crebrioribus ac gravioribus injuriis irritati si probra ingerant vicissim, illorum, qui istiusmodi scurrili dicacitate capiuntur, similes habeantur, quorum propterea moribus fingi non cupiat. Idcirco tantum aberat, ut illustrissimus juvenis ullis contumeliarum aculeis compungeret alios, ut etiam, si provocaretur fortè, modestissimè, sed tamen gravissimè simul, ferocitatem & insolentiam aliorum comprimeret; iræ autem & indignationi, quam, quò quisque generosior est animus, eò facilius concipit, ita moderari novebat, ut nihil gravius in suos, ubi deliquissent aliquid, aut per imprudentiam lapsi essent, statueret. Id tamen cavebat maximè, ne quisquam placabilitate suâ & clementiâ immoderatè ad quæstum ac libidinem abuteretur. Rectissimè enim in oratione ad seditiosos milites Cæsar; *παρ' οἷς ἂν τὸ θρασυκόμητον πλεονεκτῇ, ὡς γὰρ τέτοις ἀνάγκη τὸ ἱπικὲς ἐλαττοῦσθαι καὶ ἐν οἷς ἀδικία ἀπμώρητ' ἢ, καὶ τὸ σφρονεῖν ἀγέρας γίγνεται*, h. e. ubi exuperat audacia, ibi probitatem imminui ac deprimi necesse est, & apud quos injustitia inulta impunitaque dimittitur, ibi modestia quòque honore suo dispoliatur. Videris itaque gravitatem, quam non vultus torvitate, sed gestibus ac sermone decoro metiebatur, mansuetudine ac comitate ita attemperatam, ut intellectu esset difficile, nunquid ii, quibus præerat, eum vererentur magis, an amarent. In congressu, colloquiis & convictu quotidiano id operam dabat maximè, ne quid aliter, quàm confir-

maverat,

maverat, fieret, aut factum videretur. An ille vultum fingeret, oculis fortè & fronte imposeret aliis, verborum ambage aut simulationum involucris falleret? An per calumniam malitiamq; peteret, aut sycophantias, quod verâ virtute obtinere se posse diffideret? Vilissimorum id capitum est, quæ aut mentiendi libidine aut nocendi studio dolos adhibent, atque in innocentes intendunt fallacias. At Principum isthæc virtus est, ut rectis studiis ad summa quæq; contendant, orationemque ipsam ad veritatem solùm, non etiam ad eorum, qui adsunt, opinionem aut placita accommodent. Sic certè apud Homerum Achilles:

Ἐχθρὸς γὰρ μοι κεῖν ὅμῳς αἰδᾶο πύλησιν
Ὅσ' ἔπρον μὲν καὶ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει.

*Odi equidem ceu claustra Erebi, quicumq; loquuntur
Ore aliud, tacitoq; aliud sub pectore condunt.*

Porro quum nihil ferè sit, quod hominum animos æquè conciliet & alliciat, atque comitas affabilitasque sermonis, hic noster neminem repellere consueverat morosius, sed amissos audiebat benignissimè, & si propter virtutem mererentur, conferebat etiam cum illis non de rebus frivolis aut asini lanâ, verùm de istiusmodi negotiis, quæ ad Rempublicam pertinerent, & quorum notitiâ ipse melior fieret ac præstantior. Jocabatur etiam aliquando apud familiares liberius, sed ita tamen, ut jocus de gravitate nihil decerperet, & nigri sales ac sermonis spurcicies penitus abessent. At ea, quæ minimè vulgare oportebat, aut occultanda videbantur, cujusmodi cum domesticis, tum publicis etiam in rebus, præcipuè autem bellicis, occurrunt omninò plurima, sapientissimè reticebat, quòd ab alio silentii fidem non rectè efflagitare existimaret eum, qui sibi met ipsi, quam ab aliis exigeret, fidem præstare non posset. Atque ita quidem in præstantissimo illo pectore sese habuerunt virtutes, quæ συνᾱσις dicuntur, & hominum congressum, consuetudinem, aut etiam colloquia ferè spectant; sequuntur κοινωνίας, quibus ea, quæ addecet, impertimus aliis, cujusmodi vel in primis est liberalitas, beneficentia ac benignitas, quam, ubi poterat, claudere solebat prorsus nemini. Nam quum id, quod boni officiorum ratiocinatores consueverunt, circumspiceret vel maximè, quid sibi, quid proximo deberet, tamquam in gyrum rationis ac doctrinæ adductus facilè intelligebat, gratificandi studium ab humana societate abesse non posse, sed benignitatis officiis, veluti vinculis quibusdam adamantinis eandem contineri & illigari maximè. Ideoq; ita liberalitate utebatur, ut in proximos injuriosus esse nollet, eorum-

que copias augere potius, quàm ad alienos transferre, aut ipsemet opibus iniquè partis ditescere cuperet. Certè, qui in extremâ expeditione affuerunt generosissimo adolescenti, id testantur uno ore, cum reliqui militiæ duces & tribuni ex alienis incommodis etiam in solo minimè hostili lucrum facerent, & magnos uberèsq; quæstus sibi constituerent, hunc eâ innocentia perstitisse semper, ut propriis impendiis vivere, quàm aliis gravis esse maluerit, neque id, quibus præfuit, militibus permiserit itidem, ut per vim & injuriam hospites suos expilarent, aut in eorundem fortunas invaderent. Inprimis autem id in largiendo spectabat, ut beneficia, quæ conferret, non magis ab ostentatione aut impetu quodam animi quàm à voluntate & judicii constantia proficisci viderentur, quòd ejusmodi simulationem vanitati conjunctiorem quàm aut liberalitati aut honestati existimaret. At verò, quia isthac benignitate omnes promiscuè etiam peregrinos & ignotos complectebatur, an putabimus, auditores, eum in persolvendis, quæ abs sese serenissimis parentibus, fratribus, sororibus, & cæteris, quibus sanguinis jure & necessitudine summâ erat omninò propior, etiam atque etiam deberi intelligebat, fuisse fortè remissior? Nam etsi societas, quâ præcipuè à ferarum naturâ absumus, inter homines patet latissimè, adeò quidem, ut quilibet nostrum, quicquid sine detrimento commodare potest vel ignoto, id ipsum lubentissimè tribuere debeat; tamen, quia complures humanæ societatis gradus sunt, arctior planè est illa societatis colligatio, quæ inter propinquos cernitur, ut etiam propterea majorem erga nostros, quàm reliquos, qui nobis sanguinis conjunctione copulati non sunt, benignitatem esse oporteat. Quid itaque parentibus præstitit? quid fratribus, sororibus, cognatis reliquis? Illustrissimis parentibus, quòd majora sint illorum, à quibus progeniti sumus, alti atque educati, in nos beneficia, quàm ut à nobis, etiamsi vel vitam ipsam, quam secundum Deum ab iisdem accepimus, libavimus, hausimus, profundere cupiamus, rependi queant, quum nihil posset præterea, eximium ac singulare studium, obsequium, cultum & observantiam non detulit solùm perpetuò, sed etiam subjectissimè habuit. Generosissimos fratres ac sorores amore eo complexus est, ut alius quisquam non posset suos majore, nec ullâ suspicione, quæ quandòque etiam inter conjunctissimos levissimis de causis oboriri consuevit & exardescere, ab eodem avocari se aut abstrahi passus fuerit unquam. Eos, cum quibus aliquam necessitudinem & cognationem habebat, charitate præcipuè & omni officiorum genere tanquam herculeo quodam nexu ita devinctos continebat &

alligatos, ut ab iisdem vicissim non redamari non posset, & ut breviter dicam, nemini unquam, quod iustitiæ est, in propulsandâ vi atque injuriâ defuit. Ideoque, quia etiam adversus infimos iustitiam servandam meminerat, non solum spectabat diligentissimè, ne ipse injuriam cuiquam fecisse, aut damnum dedisse videretur, verum etiam summoperè cavebat, ne ab aliis idem fieret, quibus aut militiæ jure, aut dominatus potestate præcipere quoquo modo poterat. Noverat enim optimè, quod è Dione Xiphilinus prodidit, etsi privato satis sit, si is injuriam nemini inferat, tamen id Principi vel maximè incumbere, ut omni studio ac curâ provideat, ne à cæteris, qui illius potestati subsunt, cuiquam vis adhibeatur, quod nihil intersit eorum, qui istiusmodi contumeliis divexantur, aut vi & injuriis opprimuntur, à quo isthâc potissimum ratione exagitantur, illudq; Principibus ut plurimum tribui consueverit, quod ab eorundem ministris delinquitur. Atque hæc quidem de illis virtutibus, quibus in hominum societate & familiaritate etiam ac consuetudine quotidianâ carere minimè possumus, prorsus satis, quod reliquæ etiam narrationis cursus tenendus sit, nec pertexere isthæc propter temporis angustiam liceat, quæ propter utilitatem ac virtutis & prudentiæ documenta cognoscenda erant fortè subtiliùs; dispiciamus nunc etiam quibusnam potissimum rationibus sibi prospexerit ac consuluerit, ut tantò aliis commodare posset & opitulari rectiùs. Cæterum, quicquid illius est rei, id vel in compescendis ac refrœnandis voluptatibus, vel in sustinendis doloribus vertitur; isthûc temperantia, hûc fortitudo spectat. De temperantiâ, quam *ταμεῖον ἀρετῆς*, h. e. penû virtutis appellavit Menander, & Græci suâ linguâ *σωφροσύνη* quasi *σώζουσαν τὴν φρόνησιν* dixerunt, quod mentis sanitatem afferre videatur hominibus, quid dicam? Nunquid is sese corporis voluptatibus unquam immerisit? intempestivis conviviis tempus omne traduxit? quicquid sensus, ut ita dicam, titillat & ad eosdem cum suavitate affluit & illabitur, id solum avidè arripuit? Nunquid is impudicos cantus & tripudia, aut quicquid juvenilem animum cupiditatum incēdiis inflammare potest, delitias suas putavit? fidibus potiùs quàm tubâ delectatus est? somno vinoq; indulgit quotidie, ita ut nec occidentem unquam solem nec orientem viderit? Minimè verò illud, sed puer modico cibo ac potu refectus potiùs quàm pastus lautiùs, quicquid superfuit temporis literarum studiis impēdit, ita ut etiam Præceptoris ipsius diligentiam ingenii vi ac discendi cupiditate anteverterit, & non calcaribus, uti Ephorus, sed frænâ, ut Theopompus, quorum uterq; in Isocratis scholâ iisdem præceptis & unâ institutione forma-

tus est, indigere videretur. Postmodum etiam in ætate, quamvis tenerâ, gravioribus itinerum molestiis ac laboribus jactatus tantum temporis non habuit, ut inhæreretur voluptatibus aut otio, multò autem minùs, quando in Belgium ad fortissimum illum Belgicæ militiæ Imperatorem Mauritium sobrinum suum, cujus nomine nihil unquam in orbe terrarum fuit clarius, misso, ut vel hoc præcipuè

tolerare magistro

Militiam & grave Martis opus

assuesceret, lusus fuit non invitare poculis alios, aut multis culullis urgere, sed equum modò incitare ad cursum calcaribus, modò adductis habenis sistere, modò etiam in orbem flectere, omnis generis tela scitissimè tractare, hastam contorquere, pilum aut jaculum projicere, tormentis displodendis ac globulis emittendis decertare, & omnia illa, quæ impigri prorsus militis sunt, munia haud gravatè obire. An ille ventrem uberius aut etiam delicatioris cibi copiâ distenderet aut refeciret nimium? Num profusiores amaret epulas & vividam illam ingenii vim ac virtutem urgentibus combibonibus generosioris vini potu obrueret? Didicerat naturam ipsam non indigere magno epularum apparatu, & acipenserem mænæ non anteponere. Ideoq; prolixius accipi volebat, iisq; vesceretur hilari prorsus animo, quæ loci temporisq; facultas suppeditabat. Quoties visus est se subducere, aut etiam, ubi id posset, è convivii opiparè instructis clanculum proripere, ne sese cibis aut potu ultrà quàm natura ferret, replere cogeretur? Ideoq;, quia juxta vetus illud verbum, anima sicca semper sapientissima, non est cur miremur, si etiam majori prudentiâ, quàm quæ in illam ætatem cadere videretur fortean, usus fuerit, & in consiliis factisq; pulchritudinem, constantiam & ordinem conservans perpetuò id caverit sedulò, ne quid indecorè effœminatevè faceret. Atque propterea etiam illâ ætate, quâ alii plerumq; Principum liberi nucibus ludere solent aut plostellis, hic è castris tubarum sonitum, armorum fragorem, equorum hominumq; concursus oculis & auribus hausit, priusq; fere ordines, agmina & legiones duxit quàm militiæ tyrocinia posuit. At quâ fide & sedulitate isthoc in munere versatus est? An ille sui potius commodi quàm publicæ utilitatis rationem habuit? An ulli aut homini, aut animi perturbationi, aut fortunæ succubuit? An mortem ipsam, ut propriæ salutis consulere, unquam formidavit? Certè mollissimis illis mortis aut periculorum cogitationibus, quibus ut plurimum terrentur homines, nū-

quam

quam ita effœminatus fuit, quin totam benè vivendi vim non in fragilis hujus vitæ commodis, sed in Dei Opt. Max. cognitione ac cultu, in animi robore ac magnitudine, in omnium rerum humanarum contemptione ac despicientiâ, & denique in virtute ipsâ, quæ altissimis defixa radicibus labefactari nunquam potest aut everti, poneret, exitum autem ipsum Dei unius curæ committeret. Ideoque si res posceret, famem, sitim, algorem, æstum, & omnes cœli injurias fortissimè sustinebat. Non ipsum ad quietem labor, ad delectationem amœnitas, ad prædam avaritia, ad voluptatem libido revocabat. Ordines ac stationes ipsemet, si quando oportebat, diligentissimè obibat, ad pugnam milites suos instruebat, instructos comiter cohortabatur, ut animosè pugnam capefferent, & nihil denique prorsus eorum omittebat, quæ in rem præsentem esse judicaret. Atque hujus quidem rei quum nullum illustrius exemplum proponi possit, quàm illud, quod in acerrimo isthoc ad Brunsvicensem pagum *Lutter* conflictu de se præbuit, ubi & fortissimè in hostem pugnavit, & proh Dei hominûmq; fidem! immani & plus quàm barbarâ hostium perfidiâ trucidatus occubuit, obfirmato prorsus animo, quicquid in eam sententiam pertinet, & ego ex aliis, qui prælio interfuerunt, cognoscere potui, brevibus uti & cætera explicabo. Funestissimis hisce bellis civilibus, quibus infelici prorsus fato vis armorum in Germaniæ visceribus atq; medullis inhæsit, & etiamnum, proh dolor! inhæret, fortissimus juvenis otii impatiens, quum honestissimis conditionibus invitaretur, serenissimo Daniæ Regi operam suam addixit octingentis equitibus præesse jussus. Cæterum quum in hac expeditione ita sese gessisset, ut nec in eligendo consilium, nec in imperando prudentiam, nec in obeundo alacritatem, nec in exercendo laborem, nec in efficiendo industriam contentionemq; sibi deesse ostenderet, quemadmodum & reliqui militiæ duces ac tribuni Regem hunc suum, qui Tilio adversarum partium Imperatori summo Northemium tum fortè Gottingâ expugnata petenti occurrere statuerat, impigrè sequutus est. At enim pugna prope Calebergam commissa, quum annonâ laborare cœpisset exercitus regius, hic quidem suorum consiliis persuasus clam hoste regredi voluit, ne contrahere certamen ullâ ratione cogeretur. Verum Tillium, quâ est vigilantia & ingendis rebus sollicitudine, hostium discessus minimè fefellit. Ideoque præmissis levis armaturæ equitibus, qui hostem, ne absq; certamine elaberetur, persequerentur & distinerent, ipse cum reliquo exercitu protinus sequutus in hostilē exercitū prope eum, quē dixi, pagum *Lutter* incidit. Quocirca quum Rex perspiceret non evitari posse

posse pugnam, exercitum obvertere hosti frontem & certaminis aleam subire jubet. Atq; sic conversis in aciem agminibus, quum ad prælium sese pararent omnes, noster quoque hic Princeps post ca-recta latere noluit, sed, quod fortissimi erat ducis, equites suos succinctâ prorsus oratione, ut meminissent nunc pro religione, patriâ & vitâ denique ipsâ, quâ nihil cuiquam charius esse posset, pugnandum fortiter, affatus ipsemet in hostem invasit primus, & non minus impigri militis, quàm fortissimi ducis partibus functus est, què suo quisque ordine primâ vice sequutus, & in adversam aciem in-vectus, uti debuit, depugnavit. At enim quum conversis juxta militarem disciplinam ordinibus in hostem pugnandum esset denuò, & is equites, quemadmodum fecerant antè, sequuturos confide-ret, in hostem acriùs provectus & conversis retrò fortè oculis sese ab omnibus, qui jam diffugere cœperant, prorsus desertum con-spicatus inter multa hominum millia repertus est solus, cui mori esset quàm timere faciliùs. Nam nec fugam nec latebras circum-spectavit, nec quomodo ex hostium potestate sese eriperet cogita-vit attentius; sed oculis, mente ac cogitationibus in uno hoste defi-xis mortem oppetere, quàm id committere maluit, ut per socordia terga vertisse diceretur. Ideoq; quum initio fortissimi ducis & post-modum etiam acerrimi militis partes egregiè sustinuisset, &

*Impastus ceu plena leo per ovilia turbans
(Suadet enim vesana fames) manditq; trahitq;
Molle pecus mutumq; metu, fremit ore cruento,*

in medios hostes obnixè irruisset, & obstinato prorsus animo pu-gnasset, conferto hostium agmine undiquaq; veluti indagine clau-sus & quatuor in capite vulneribus adversis, quæ postmodum et-iam ex parte lethalia deprehensa sunt, averso verò nullo saucius, sese hac conditione, ut vitæ parceretur, dedit. Atque sic quidem non procul à pago ipso, quò strenuè pugnando evaserat, eadem ratio-ne, quâ Armoricæ regulus Renatus Roanus in Aumalii cum Alber-to Brandeburgensi conflictu, & Sebastianus Lusitaniæ Rex in Afri-canâ illâ trium Regum nece celeberrimâ pugna occidisse perhi-bentur, à milite gregario, qui cum alio de tanta prædâ infestius ri-xabatur, sumâ perfidiâ globulo trajectus perit, juvenis etiam ipso-rum hostium testimonio propter virtutem, quam in ipso certami-ne palàm ostenderat, longiori vitâ & meliori fortunâ dignissimus. Incidit autem isthæc clades in 17. Aug. labentis nunc anni 1626. quâ die ante 45. annos horâ 2. matutinâ Principis hujus nostri avia Sa-bina Guilielmi sapientis Hassiæ Landgravii conjux ex inclyta Wir-

tebergensium stirpe prognata, matrona, quæ sui temporis foeminas prudentiâ, continentia, in pauperes beneficiâ & omni denique virtutum genere longissimè prætergressa est, Dei in nobis dominantis jussu ac voluntate hinc beatissimè demigravit. Constat itaq; cum, qui anno Christi 1604. die 26. Nov. horâ 5. matutinâ natus fuerat, vixisse annos 21. menses 8. dies 21. Atq; sic vixit optimus Princeps, sic etiam Dei cuncta dispensantis nutu & arbitrio ex hac vitâ excessit. Quam indignissimam necem si quis primâ fronte intueatur, fieri non potest, quin pessimè cum eodem actum existimet. Quid enim? Princeps ad omnia magna natus & omnibus honoris, fortunæ, virtutis & ingenii ornamentis cumulatissimè præditus, in ipso ætatis flore à sceleratissimo milite per summum nefas in deditum plusquàm barbarè & perfidè sæviète trucidatur, & spes atque expectatio de tanto heroë à parentibus, fratribus, sororibus, cognatis & universâ deniq; patriâ haud obscure concepta uno momento instar fugacissimæ cujusdam auræ derepente prorsus concidit. At verò si mentem cogitationesq; nostras in Dei Opt. Max. voluntate defigamus, si genus ipsum mortis consideremus, si denique eam, quâ nunc in cœlis fruitur, sortem expendamus, dubium nobis esse non potest, quin tempestivam satis ac fortunatam mortem oppetierit. Nunquid enim in hisce terris certa & stabilis sedes, quam perpetuò incolamus, nobis contigit? Nunquid etiam aut horam, aut genus mortis, quod ab ipso Deo definitum nobis est, prætergredi & declinare licet? At nos in vastissimo orbis terrarum domicilio à sapientissimo illo *δημιουργῷ* Deo collocati sumus tanquam inquilini, quibus, non quando volunt, sed quando id ædium videtur domino, emigrandum est. Quid igitur ringimur, aut immoderatiùs ferimus, si fortè nostri maturiùs atque ipsi velimus, aut doloris sensu graviùs affecti atque penè oppressi fieri debere judicemus, extinguantur, & rigido illi atq; inevitabili mortalitatis juri ac legibus cedant? An sapientissimus Deus, cui omnia nostra curæ sunt, ita ut ne pilus quidem absq; illius voluntate ex hominis capite defluere possit aut evelli, iniquiùs nobis cum agit, si eos, quos hâc lege cōdidit, ut mortem naturæ debitam aliquando obeant, aut maturiùs aut tardiùs ex hac vita omnium miseriarum genere plenissimâ evocatos, non aliter atq; nautas, qui è sævissima maris tempestate comode emerferunt, in tutissima statione & portu placidissimo collocet? Neque est, cur putes generosissimum Principem occubuisse infeliciùs, quòd truculentissimus sicarius omnis humanitatis, quanquàm ejus particeps nunquam fuerit, prorsus immemor, crudelitatem illam suam insatiabilẽ in tanti Principis corpore exercere ausus fuerit

Vitam suam is, uti debuit, illis fluctibus, qui univer-
 sam, & imprimis dilectissimam hanc patriam nostram
 inundarunt, & inundaunt, lubentissimè objecit, ut vel morte
 si posset, libertatem & decus repræsentaret. Quo-
 car occumbere potuit gloriosius aut piè magis, quàm quàm
 muneris sui curâ & meditatione è vita excedens vulnerû ne-
 imminentis metum, non uti veteres honori tantum suo velifi-
 cas, mortis nobilitate & gloriâ (quamvis ne isthæc quidem à tam
 generosa morte abesse possit unquam) sed ardentissimis ad Deum
 gemitibus etiam tum, cum linguâ uti posset minùs & misericordiæ
 ac benignitatis divinæ sensu, qui procul dubio in egregio pietate
 pectore affatim emicuit, sanctissimè levaret? Nam isthac doctrinâ
 non institutus solùm, sed etiam penitus imbutus fuerat, ut persua-
 sissimum haberet, etiam ipsos inferos, ut istam mundi faciem, quæ
 nullum unquam pietatis aut virtutis gustum habuit, sed lucro tan-
 tum suo ac quæstu ducta non nisi illorum, qui veræ gloriæ sensum
 ceperunt, & omnes vigilias, curas ac cogitationes in Reip. salute cõ-
 figere cupiunt, gemitibus lætatur ac triumphat, præteream tacitus,
 adversus eos, qui in Dei manu consignati Christi solius meritis in-
 nituntur, & cœlestia illa tantum, quæ verè bona sunt, suspirant, præ-
 valere aut iisdem dominari non posse. Quòd si itaq; tu, funestissimè
 latro, qui generosissimum fortissimi Principis sanguinem exorbui-
 sti, putas unà cum vita etiam invicti illius pectoris memoriam dele-
 ri potuisse aut obliterari, te ipsum stultiæ ac vanitatis cõdemnes ne-
 cesse est. Quomodo n. ejus oblivio obrepere poterit unquam ho-
 minibus, qui virtutem suam non in oculis modò sed auribus etiam
 omnium defixit? qui propter vitæ cupiditatem non potuit frangia-
 nimo, aut cum lachrymis & ejulatu deprecari, quod sibi etiam atq;
 etiam imminere cernebat, necis periculum, quòd turpem mortis
 fugam omni morte pejorem judicaret? qui deniq; è vestigio mori
 maluit, quàm vel tantillũ de dignitatis & constantiæ gradu dimove-
 ri? Ideoq; speciosa isthæc, quam per vulnera petivit, mors etiã apud
 posteros loquetur, & immanem istam tuam perfidiam, crudelitatem
 & proditiõem gravissimè accusabit, quòd ab innocentissimo & bel-
 licosissimo juvene nefariam istam & sacrilegam manum non absti-
 nueris. Nec dubito quin etiam ipse Imperator tuus, & quotquot
 illius castris generosioris animi sunt, flagitium istud tuum oderint,
 execrentur, & tibi pestem pro crudelibus istiusmodi & immanibus
 ausis etiam atq; etiam exoptent. Nam quò quisq; generosior est a-
 nimo, eò placabilior est, infestius barbaram flagitiosissimorum ho-
 minum immanitatem persequitur, & acrius graviusque ad eam

ulciscendam incumbit. At tu, optimè Princeps, cujus sanè commemoratio intermitteri, memoria autem deleri & extinguì nullius ævi injuriâ poterit unquam, vitæ quidem hujus mortalis & miseræ commodis dispoliatus, verùm majoribus tamen & luculentioribus longè bonis accumulatus es. Tu gravia isthæc & squaloris atque tædii plenissima corporis spolia deposuisti. Tu non amplius curarum ac sollicitudinis æstu fluctuas, aut rerum futurarum metu jactaris. Non imminet tibi deinceps necis, morborum, aut etiam senectutis, quæ multas sæpè magnasque ægritudines vel ipsâ morte sæviores secum trahere consuevit, periculum. Ludibria ac contumeliæ hostium nunc cessant, patriæ direptionem & vastitatem, civium stragem, propinquorum cladem, & quicquid in nos mali certatim irruit, non intueris. Quicquid fuit imperfectionis id unà cum frigido nunc & exangui corpore abjecisti, dispulisti, expiasti. Quicquid verè tuum erat, mentem, rationem & pretiosissimam quæque in cælum tecum abstulisti, ubi nunc cum cœlitibus omnibus purissimâ luce circumfusus, & divinæ majestatis intuitu perpetuò exultans unumquemque nostrum, qui diverso quidem spacio, sed tamen longissimo prorsus ordine, ubi Deo vitæ necisque nostræ arbitro visum fuerit, subsequuturi sumus, expectas. Deus faxit, ut, quoniam mors, quæ hoc in mundo, etiam si fieri posset, ut vel Mathusalæ ætatem quis attingeret, subeunda nobis tamen aliquando, omnium calamitatum finis & melioris omninò vitæ principium est, è maximis istis, quos Sathanas, si unquam antea, nunc certè omni vi cingere conatur, turbinibus, procellis atque tempestatibus emersi & in æternæ salutis atque gaudii portum inveci cum illustrissimo Philippo & universo illo ecclesiæ triumphantis cætu *Τριώνιον* illud; Gloria in excelsis Deo, hilari prorsus voce & ingenti plausu ingeminemus & succinamus æternum.

D I X I.

LESSI EXEQVIALES,

In prematurum fortissimi JUVENIS

DN. PHILIPPI, HASSIÆ LANDGRAVII

OBITUM.

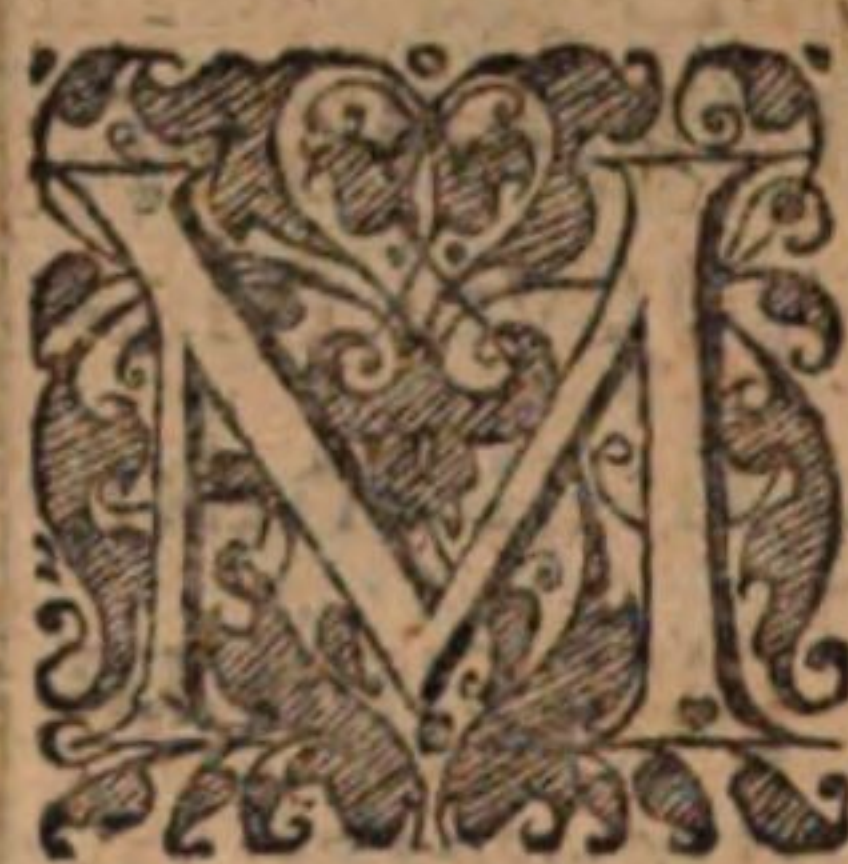
CCUBUIT pulcrâ pervulnera morte PHILIPPUS,
 Impendit patrio sanguinem & ipse solo.
 Principis hinc tanti nomen laudelsq; manebunt,
 Æternûmque necem secla futura canent.

Sic vixisse juvat, sic occubuisse juvabit.

Dic ergò, hicheros, vivit? an occubuit?

Crato Seilerus.

A L T V S.

ORS inopina manu nobis rapidâ abstulit, cheu!
 Hassiaco illustri nobile germen agro.

Flete igitur Proceres, suffundite carmina fletu,
 Justitiæ cultor concidit atque jacet.

Flete obitum tetrici lachrymisq; madescite vates,
 Eusebiæ veræ præsidium cecidit.

Flete obitum Patres, & tu studiosa Juventus,
 Musarum Fautor maximus occubuit.

Flete obitum cives, & tu misera Hassia plange,
 Qui tuus Ultor erat, Martis ab ense cadit:

Scilicet Hassiaci summum Decus atque Corona
 Proculcata jacet, Spesq; Salûsque soli:

Corruit Hassorum Princeps, Spes magna PHILIPPUS,
 (In quo Majorum nomen & omen erat,)

Cultor justitiæ, patriæ Lux, Gloria gentis
 Hassiacæ & puræ Relligionis amans:

Qui fuit Aonidum Fautor, qui Spes & Asylum
 Præclari & Generis magna Columna sui,

Magnanimum Proavum, qui Martéque & Arte secutus,
 Fortis in hostiles irruit ense manus.

O lachrymosa dies! ô lamentabile tempus,

Quo Princeps tantus stratus ab hoste perit!

Namq;

Namq; Heros nobis tantus non quolibet anno
 Nascitur, aut natum non ita J H O V A beat:
 Hujus Honor, Laudes, Nomenq; Decusq; manebunt;
 Dum spargit radios, Phœbus in orbe suos:
 Hujus grata fuit Domino sanctissima virtus,
 Unde celer celsi tendit ad astra poli.
 Eheu quid causæ est tantus quod morte peremptus
 Princeps Marte ferox, nec minus Arte potens?
 Eheu quid causæ est, Deus ô, celsissimus Heros
 Limina quòd cœli summa repente petat?
 Dignus erat superesse diu fortissimus Heros,
 Sed tanto indignus Principe Mundus erat:
 Nil nobis curæ est divini concio verbi,
 Nil placet ulterius cœlica simplicitas.
 Fabula sunt vulgi, qui æternæ dogma salutis
 Tradunt, & Christum pectore & ore colunt.
 Quis nostrum retulit pro tanto Principe grates,
 Quem nunc cum gemitu prosequimur lachrymis?
 O Deus, ô compesce iram compesce furorem,
 Et quibus offensus crimina nostra tege:
 O Deus in cœlis mœstos solare Parentes,
 Qui consternati pectore & ore gemunt.
 Vivat MAURITIUS celsa cum conjunge noster,
 Ipsius & cingat læta propago Domum:
 Vivat MAURITIUS Fidei defensor & æqui,
 Aonii vivat Stella corusca chori.
 Vivat MAURITIUS Princeps, celsissimus Heros,
 Murus & Ala tuæ sancte Jehova Domus:
 Hunctibi MAURITIUM Deus ô, quem sancte dedisti
 Hassiaco longum quæso tuere solo.
 Vivat Cattorum Princeps Spes prima parentis
 GUILHELMUS, Patriæ Gloria Luxq; suæ:
 Ipsius & conjunx Diva ÆMILIA ELISABETHA
 Vivat, & excelsum proferat alma caput.
 Vita salusq; meum maneat in secula longa
 HERMAN, qui Aonii est Lausq; Decusq; chori.
 AGNES MAGDALENA suo viduata marito
 OTTONE Illustri, vivat ovetq; diu.
 Filioli crescant, florescant atque Nepotes
 Magni fecundo germine Mauriti:

Filiolæ illustris dulcissima pignora Matris
 Præ reliquis rutilent candida ut astra micant.
 Vivant & vigeant, nec non cuncta Hassia vivat
 Tuto sub clypeo, sancte Jehova, tuo.
 Quod precor ex imo voveoq; expectore PAULUS
 Andreæ-Petri KINDIUS hisce meo.

Merens fecit

Paulus Kindius, Concionator aulicus.

A L I V S.

PHILIPPE ocelle Principum, spes, anchora
 Rei ruentis publicæ:
 Imago laudis, atque templum herōicæ
 Illustre fortitudinis.
 Quem sanguinis propago, torq; regię
 Exempla stirpis vivida,
 Virtutis in theatrum, ceu novum Herculem
 Stupente scena induxerant.
 Delecta divūm cura, lumen seculi
 Olim future, fata si
 Vitam dedissent longiorem immitia;
 Nec Parca præcepit stamina
 Retexuisset atra, funestâ colo,
 Oblita muneris sui.
 Animula blanda, Gratiarum corculum,
 Exemplar elegantię:
 Typusq; morum, almæq; cornu copię
 Pietatis, & mentis probæ.
 Mellite Princeps, cujus ore dulcior
 Favo fluebat dictio.
 O gentis alme flos, vernansq; glorię
 Splendor superstitis domus.
 Amor parentum, tristè nunc gementium:
 Fratrumq; rebus arduis
 Insigne fulcrum; quippe qui constans TIBI
 Per læta, perq; tristia:
 Zephyris perinde, sive flantibus notis
 Ut cumq; Fors mutabilis
 Adversa vel secunda se TIBI obtulit
 Infractus usque manseris.

Quid eſt, quod in Te perfidus commiſerim?
 Animæ ſalillum, mel merum!
 Sic me relinquis hoſpitem, & ſeptem-decim
 Comitem per annos, corporis
 Tui umbræ ad inſtar, teſqua per, nec non ſali
 Per vorticofî gurgites.
 Per nemora, latè patula per campi æquora
 Seu lux foret, ſive atra nox.
 Ah! deferor, non deſero, tecum mori
 Paratus, & lethi viam
 Calcare. Vota ſed reluctantur Tua
 Votis iniqua proh! meis:
 Dum caſtra prohibes, ordinèſque militum
 Ductore Te, me proſequi,
 Jubefq; ſeptis oppidi me claudier,
 Ne laudis eſſem particeps,
 Spectator aut virtutis adeò maſculæ
 Quæ fata ſæpè provocet,
 Capûtque ſævis offerat periculis,
 Vitæ tamen non prodiga,
 Ni mentis acrem, heroicique pectoris
 Morti obviam neceſſitas
 Juberet ire, perque pulchra lauream
 Ab hoſte facta quærere.
 Ergò, anima pulchra, multòque anima pulchrior
 Quamvis venuſto corpore;
 Me deſeris? nec abſtrahis tecum, T I B I
 Suctum, angelorum in gaudia?
 Ubi canamus eum choris cœleſtibus
 Hymnos Deo Ter-optimo
 Dum fata Tecum vivere, ô lepidum caput!
 Si vére, vixi regibus
 Æqualis opibus, & paratu regio,
 Te lætus uno, & unico.
 Nunquam aſt vidende, luce deinceps ſic fruar
 Ut nocte qui cœcâ ambulat.
 Poſtquam volucre gaudium tanto malo
 Funèſta turpavit dies,
 Quæ Te diremit alteram partem mei
 A parte memet alterâ.

Ergò tot anni, totque curæ cesserint
In fumum inanes nubilum?
Nec hunc videre est, (quamlibet serò) diem
Quo læta contingat quies?
An hæc reservor in funesta tempora?
An hæc laborum præmia?
An hoc rependis (inquam) spes meas modo?
Vitæ ut ne sit deincipis
Saltem hoc levamen, ut superstes, jam meo
Viduatus hyemem! corculo
Diutius nec unam transigam miser
Vitalis expers luminis?
Hæc nostra quippe vita mors est verius,
Aut mortis umbra transiens:
Lux ista tenebræ; & quantacunq; gaudia,
Ærumna sunt, & vulnera.
Itaque tenebræ, mœror, & mors lurida
Nostri medela sunt mali.
Ab hoste nempe mihi petenda proh! salus,
Aliunde cum non suppetat.
Sed quo ruis per hostium densa agmina
Per pulchra quamvis vulnera
Pro patria, pro dulcibus parentibus
Deique honore victima?
Sic DECIVS alter, alter atque CURTIUS
Patriam tuo qui sanguine
Noxa eximas, fatalibusque nexibus,
In pace dehinc ut floreat,
Soluta cunctis pristinis angoribus
Ut turtur infelix gemit.
Atque iste sensus militiæ quidem fuit,
Ac mentis hæc sententia.
Juvare pressos, sublevare subditos,
Manumq; porgere miseris.
Ast quisquis es, Plutone nata tetrico
Propago, matre Cauaso:
Emissa in has ut igneque, & ferro furas
Nefarie provincias,
Injuria suffulta, & impudentiâ,
Truculentiâ truculentior,

Immanitate barbarâ mage barbara,
Erinnys an Proſerpina?
Quod Imperator ipſe nec mandaverat,
Utq; impium veraverat.
Sed arma patrant ipſe quod nec armiger
Auderet, at licentia
Hæc Martis eſt, ut ſternat inſtar fulminis
Se quidquid offert obviam.
Immanis atqui, quiſquis auſus furcifer
Patrare tam horrendum nefas,
Ut fila Parcæ ſævus anteverteres,
Tanto interempto Principe,
Qui martiale ſi diurnaffer decus
Nec fraude cecidiſſet tuâ;
Fuſiſſet olim Principes inter viros,
PHILIPPUS hic noſter, velut
Inter minores Luna ſtellas enitet,
Cum caſſus æther nubium eſt.
Vagus per orbem, egenus atque conſili,
Obambules inops latro:
Nec panis eſto mucidi qui porrigat
Offam roganti rancidam,
Nec lympa ſit, latexq; qui levet ſitim,
Nec gleba terræ denique
Ulceribus hauſtum quæ cadaver integat:
Nomenq; lethe adobruat.
Bubo ſceleſte, carnifex, venefice
Infame belli dedecus.
Propago averni, prædo buſtuarie
Maſtigiarum gloria.
Quid reſtitas? quin hinc faceſſis ocyus
In maxumam malam crucem.
Ad inferos, & ad paludes tartari
Pedem unde peſtis peſtilem
Infamis intuliſti in orbis limites
Germanici; non antea
Immanibus lavernionum fraudibus
Furoribusq; obnoxios.
Sin parricida abominatis fortean
Pedem referre carceri,

Emancipatus ausus ex quo, Stellio, es
Tantum ad nefas te surpere.
Alastor ad horridos Canibalos
Facesse, & oras Mexici.
Teterq; sed quaterq; felicissimum
PHILIPPE cura cœlitum.
Non naniis, nec lacrumis puerilibus
Urgenderitu gentium.
Queis curva mens, rerum impotens cœlestium,
Defixa terræ sordibus.
Virtute cassos mortui flectant suos
Ac prosequantur planctibus.
Mors ipsa cœli te locatum cardine,
Sanctum emori vetat caput.
Defunctus es gravi malorum pondere,
Mortalitatis sarcinâ.
Tu nunc beatus inter incolas poli,
Humana temnis omnia.
Sub pedibus orbis vanitates despicias,
Orciq; proteris minas.
Dum nos supernis exules à sedibus
Jactamur undis, & salo.
Tu dulce dulci faustitatis in vado
Quiescis, & portum tenes.
Nos inter æstuamus ærumnas graves
Metu anxii, spe turgidi.
At tu triumphos ducis, & pax Te beat
Æterna, victis tartari,
(Cum carne, mundo, mortis & terroribus,)
Spurcissimis gregalibus.
Tanto sed ipse vivo calamitosior
Relictus hoc in corporis
Per scrupulosos impiorum vortices
Tetro vagóq; ergastulo.
Revulsus animi parte ab alterâ mei
Orbatus heu! sole & sale.
Spes Tecum, opesq;, & quicquid usquam gaudii
Restabat, omne concidit.
Tecum ipsa cessit vita ab hocce corpore.
Nil præter umbram, & somnium

Collegii Adelphici Lest Exequiales.

Merâsque mentis ægræ amaritudines
 Supereſſe ſentio mihi.
Superare ſi tamen, vitâque perfrui
 Cui videar, ut ne erret diu,
Superſtes uſque vivo funeri meo,
 Spectro ſimilior, quàm mihi.
Mihi parca potius fila reſecet putria,
 Ac ipſe longum viveres,
Dulciſſimis ſolatum parentibus,
 Domûſque labentis ſalus,
PHILIPPE, mentis corporiſque dotibus
 Par fortibus Majoribus.
Putâ PHILIPPUM ſeculi Hectorem fui,
 Nec non GUILHELMUM Principum
Regumq; noſtro in orbe latè oraculum:
 Nec imparem his MAURITIUM
Qui Phœbus alter inter Aonios greges
 Clariſ refulget ignibus.
Refert feracis planta naturam ſoli,
 Nec generat aquila paſſerem.
Virtuſq; patrum in liberos traducitur,
 Natûmque ſeros poſteros.
Hos Tu ſequutus anteſignanos Duces,
 Virtutis & morum duces;
Si parca vitam impertiſſet æquior
 Diuturniorem (aſt invida
Ubique mors à tergo, & antè demerit,
 Juvenefque & imbelles ſenes)
Non torpiſſes otio, ſed impiger,
 Quod Mars ferox, quod hoſtium
Fas per, neſaſque, ſuſtulit furor, alacri
 Nempe repetiſſes dexterâ.
Næ! Tu parentem deſtitutum ab omnibus,
 Umbone virtutis tuæ
Tutatus eſſes, & ruinæ proximam
 Suffulciſſes patriam.
Tecumque frater ille, quem magis oculis
 Redamaveras, GUILHELMUS, hoc
Agebat, ut fidus paraſtates ſibi,
 Lapſam redintegres domum.

O par gemellum fratrum, & absque omni pari
Exulcerato hoc seculo.
HERMANNE Princeps inclyte, hæ partes tuæ
Fac sunt, ut hoc sit vinculum
Tam dulce, tanto Tibi recommendatius
Quanto illud est honestius,
Fraterna sanctè charitas ut floreat
Tam perditis his moribus,
Cum stant amici, cum propinqui stant procul,
Queis conveniret unicè
Vos ire jutum, à fraude vos defendere,
Violentiaq; publicâ.
Sed parce lingua; non licet nam conqueri,
Ubi arma prævalent togæ.
Ergò PHILIPPE Juvenis illustrissime,
O ter beate & amplius,
Subductus hujus orbis es qui incommodis,
Insertus astricis choris.
Satur dierum, (non enim vitæ modus
Est metiendus temporum
Fugace cursu, mensiumq; calculo:
Virtute sed cum gloriâ.
Vixisse quem nec pœnitet, nec emori
Piget; sat hic vixit diu.)
Saturque mundi, ac lucis hujus invidæ,
Sortisque mundanæ satur:
Quæ cuncta, quæq; his alia possint addier,
Sunt vanitatum vanitas.
Sunt fumus, umbra, bella, tela aranci,
Et si quid est his vilius.
Nil juris in Te mundus, & famelica
Megæra, nil Stygius canis,
Nec dura egestas, nec vagus populi furor,
Nec Martis insolentia,
Nil hæc vicissitudo nequam temporum,
Scelusvè, vindicant sibi.
Exemptus es mortalitatis legibus
Fragiliq; sorte seculi.
Immixtus inter degis alites choros,
Hac mole liber terræ

Marcentis ævi; liber insultu hostium;
Sicariique perfidi.
Conjunctus illi, qui salutis anchora
Via, porta, vita, veritas;
Ad dexteram patris elevatus imperat,
Plutoniæ domitor domus.
Sed quamlibet Jovis in palatium fies
Receptus ex gurgustio
Mortalitatis, omnis haud potes tamen
Perire, non omnis mori.
Repente, quippe dulcis ex matris sinu,
(Quam sospitet longum Deus)
PHILIPPUS alter idem in auras luminis
Illustre sustulit caput.
O dulcis infans! magna spes parentium;
Domus labantis maximum
Levamen! inque noctis hac caligine
Tenebricosâ, ingens jubar.
Misertus ergo tot malorum, & casuum
Queis vita nostra subjacet:
Subductus alto nos revisis cardine,
Mortalitatis particeps;
Subis laboris & doloris aleam,
Quam dira morborum cohors
Circumstat, atque carnifex mali metus,
Ac omne miseræ chaos.
Dilecte cœlo, plurimum salve puer:
Regalis aulæ gloria,
Adesto lætus, atque magnis ausibus
Resiste perduellibus.
Queis una vestris cura qui cervicibus
Infame dedecus struant.
Ridente Satanâ, & gratulante prosperam
Vicario sortem impio.
Tu masculos intende spiritus puer,
Ut expient tragicum scelus.
Duplôque redimant perpetrata sanguinis
Crudele fusi crimina.
O animus ingens hospes angusti laris
In corde cui vis enthea:

Quid fare? quæ parentibus solamina
 Repromis ore ab aureo?
 Tradux olympi, mens propago numinis,
 Cœlestis hæres gloriæ.
 Minerva scuto tecta cum Cyllenio
 Tibi adstat, & facundiam
 Inspirat infanti, atque vocem commodat
 Aptam erigendis mentibus.
 Qua sic parentes alloquare, filii
 Heu! cæde semimortuos.
 Auguste genitor, Tuq; mater optima,
 Fratresque cum sororibus,
 Fas sit mihi ut vos alloquar divûm genus;
 Mœroribusq; liberem.
 Quòd alter ipse, quòd PHILIPPUS filius
 Viridis juventæ in limine
 Prostratus acres inter atque strenuos
 Belli duces tot occubat:
 Non febris æstu, non sepultus culcitris
 Inter greges inertium.
 Laudabili sed Martis in certamine,
 Immersus hostium globis.
 Ubi patescit campus haud inglorius
 Ad gloriosa funera.
 Fas mortuos lugere, fasque lacrumis
 Levare luctum mortui:
 Sed & modum servare convenit, piis
 Et abstinere nœniis.
 At hætenus sat tristibus lessis datum,
 Sat tusa manibus pectora.
 Si sumtibus, si largitate funeris,
 Si lacrumis parentium
 Mœror levare debuit tanti mali,
 Sanguisque sisti vulneris:
 Factum est abundè, cura nec mortalium
 Ultra potest extendier.
 Proinde funus exequi ploratibus
 Nil profuturis mittite,
 Revocate mentes, inq; pristinum statum
 Mœrore pulso redigite

Rationis ad modum, gravi ne pondere
Succumbat, erigi immemor.
Bellare legi numinis ni forſitan
Ritu gigantium placet.
Fatalis eſt cuiſibet mortalium
Vitæ moduſq; & terminus
Præfixus, haud impune quem excedere licet,
Nec quem citra conſiſtere.
Solamen eſto, pharmacumq; triſtibus,
Hæc cœlitus dictata lex.
Mortale nil, nil humile mentes addecet,
Sortemque veſtram, Principes.
Ferenda fortiter, mutare quæ nefas,
Piisq; cedunt in bonum,
Sedate fluctus cordis, & cupidinum
Excuteſte tempori faces.
Beatus ille qui ſiniſtris, proſperis,
Pariter paratus ambulans
Mortalitatis excipit legem ſuæ,
Neque hac, nec illac fluctuat.
Vitæ ergo clauſit limitem fatiſ datum,
Nec laudiſ expers hæc fuit.
Sic vixit, ut vixiſſe non contædeas,
Hominibus & charus Deo.
JACOBE ſiſis, Magne, Rex Britannia,
Superſtes, haud negaveriſ.
Nec CAROLE Rex, hæreſq; ſceptri tripliciſ,
Laſere Te gnarum queat,
Quam rara virtus, quanta viſ facundiæ,
Conſtanſq; robur pectoriſ,
Jam tunc in illa ætate ſeſe oſtenderit,
Juventa cum nondum virens
Primo rubentes flore veſtiret genas,
Nato biſ annos vix novem,
Obiret hoſpes quando veſtras inſulas
Regnum Scotorum, & Angliam.
LUDOVICE JUSTE Chriſtiani nominis
Antiſtes, una Francicæ
Columna gentiſ, unicuſq; ſtemmatiſ
Borbonici reliquum decuſ.

Memento quanta laude fantem exceperis,
Stupente tota curia,
Quis ille tantus esse posset Principum
Ætate Princeps tantulâ,
Rex ipse cultu quem velut parem, ferè
Dignatus esset regio?
Si FRIDERICI corda Magni suggeram
AURANIÆQUE PRINCIPUM
Si vota BELGICI senatus intima,
Expectorare mens foret:
Non verba, non oratio respondeat
Sat digna tantis laudibus,
Queis profecuta juvenis extulit dotes
Haud vana procerum opinio:
Cum nuper Haga vectus ultimum vale
Et his, & illis diceret.
Ergò sequenda legis æternæ libens
Decreta; nec malis trahi
Militis ad instar, Imperatorem suum
Qui non nisi sequitur gemens.
PHILIPPUS ergò vester ille filius
Si rem putatis æquiter:
Nec lance vulgi tanta res expenditur,
Non omnis umbris occubat.
Sed usque vobis sospes, ac superstes est,
Non parte pessimâ sui.
Partim perenni contubernio Jovis
Acceptus hospes maxumi.
Illinc caduca ridet, & flocci facit
Mortalium spes frivolas:
Quod si repetere sedibus cœlestibus
Sedes daretur pristinas:
Næ! noster hic subire sortem hanc abnuat,
Beatitatem vinculis
Mutare nolens, carcerisq; nexibus,
Semel hoc solutus fœnore,
Nec vester id paternus indulgeat amor,
Ut mutet aurea plumbeis,
Divina terreis, & inconstantibus
Æterna, lege dispari.

Pars magna gazæ perditæ superstito
PHILIPPUS alter, nec minor
Priore, cunis vagiens parvus licet,
Ac involutus fasciis.
Nolite parvi mole me corpusculi,
Oro, æstimare, aut temnere.
Quæ spreta mundo, quæq; sunt neglectui,
Nulloq; censu prædita,
Divina ad alta promovet potentia,
Vallesq; præfert montibus.
Contrà arrogantes atq; fastu turgidos
Mergit profundis tartaris.
Ausim profari, vana nec fides erit,
Sic dictitante Delio:
Redux olympo, patrio reddor lari,
Summo Deorum munere.
Virtutis haud nepos avitæ degener,
Levamen afflictæ domus.
Injurias ac damna non merentibus,
Illata veni ut mitigem;
Vitale lumen Morta ni restinxerit,
Stamenq; vitæ abruperit.
Adesto votis frater, euge! masculos
GUILHELME sume spiritus:
Tecum ipse lætus, acer, indole & manu,
Servile pellemus jugum.
Tecum experiri cuncta stat sententia,
Amara, sive dulcia,
Ipsamq; mortis adeò virulentiam
Subire non gravabimur.
Dum vim nefandam, probra perduellium
Cædesq; per tyrannidem
Incendiis mixtas, & ipsis civibus
Ingesta mille opprobria
Domi, forisq; prædiis enormia,
Illata damna agrestium.
Pellamus à cervicibus prout viros
Heroas, & fortes decet.
Non nostra fors communis est cum pluribus,
Secreta vulgi à facibus.

Quo quisque sustulit caput sublimius,
Hoc altiora sustinet.
Ruendum in hostes, ac per ancipites vias
Amissa repetenda est salus.
Sanguisque fratris expiandus hostium
Fuso per arma sanguine.
Debemus hoc piis parental manibus,
Per arma stratis impia.
Nec conquiescemus prius, stare aut mori,
Lex nascituro hæc condita est.
In hancce legem in lucis oras en! redux
Reddor piis parentibus:
Tibique tellus Cattidos nutricula,
Spoliata lege & Principe.
In hoc redonor, liberali ut asseram
Vos protegamq; dexterâ.
Ut quisq; privos redeat ad suos lares,
Sibi suisque redditus.
Quî vota dehinc Deo, atque solvat Principi,
Nec vi coactus, nec metu.
Sed principi; natura quem Deusque dant,
Non Principi precario.
Illi & Deo, quem sacro-sancta pagina,
Legesque cuique patriæ
Mandant colendum, haud septiceps quem bestia
Obtrudit, invito gregi.
Sic gratiæ in sinum receptus Principis,
Princeps Tibi, tu Principi
Reddere: pax, rerumque copia & salus,
Tuis redibunt sedibus.
Sed ut revertar, unde sese oratio
Deflexit, intra carceres.
Absiste Princeps Magne, Patriæ pater,
Rapace Parca quem manu
Tibi tuisque sustulit, cuius vicem
Tuebor huic cognominis,
Lugère: mors lugebit atra mortuos.
(Quantum libet,) cum mortuis.
Felicitatis at PHILIPPE perpetis
Hæres fruire, donicum

Curſu peracto uterque cœli in regiam
 Parens receptus, filii
Deſideratis gaudeat complexibus,
 Nec finiendis oſculis.
Longum interim diuq; MAURITI inclute,
 Vitam ſuperſtes tranſigas.
Sint ſceptra ſubditis amica; nemini
 Moleſta pace proſperâ.
Jus univerſis, ſinguliſque dicito,
 In tetricum actis carcerem;
Lucem, tenebras; qui bonum, indigitant malum;
 Superosque miſcent inferis.
Fideiſragi, laverniones, ſacrilegi,
 Scurræ, canes, adulteri.
Tandem omnium, qui plurimi ſunt hoſtium
 Potitus inter ſydera,
Dialis inſtar luminis refulgeas,
 Inſertus angelicis choris.
Te ad ſceptra poſt, natalium ſi traxerit
 GUÏLHELME Lex, Deiq; vox,
Pare libenter, legibusque ſubditos
 Sic æquitatis tempera:
Te gratioſum Principem ſibi datum,
 Ut gratulentur invicem,
Deumq; precibus urgeant, diu ut queas
 Rei præeſſe publicæ,
Tyrannicoq; liberare Eccleſiam
 Potente dexterâ ab jugo.
Sint à ſiniſtris, ſint tuis à dexteris
 HERMANNUS, & MAURITIUS,
Flos Principum, fratresq; ſtipent cæteri,
 Corona lecta, conſilî
Olim futuri columen auguſtum Tui,
 Laſæque præſidium domus.
Servate firma vincla amoris mutui,
 Queis nulla vis potentior:
Procul recedet exulex aulâ, procul
 A limine, & à limite
Abominandus perduellium globus.
 Omnisque conſpiratio :

Fugam capeffet maximam in malam crucem,
Hostilis omnis vastitas.

Pax alma, candor, canaq; adversis fides,
Cum charitate, comitas,

Terras revisent, invicemq; dexteras
Fraternitatis porrigent.

Per prata lætæ læta Jo Pæan! canent
Musæ tribus cum Gratiis,

Ducente restim Cynthio, & thenfas, Deo:
Tremente plausibus solo.

Atque hæc figura cœli, hic atque erit status
Latè tuis Provinciis:

Si quando habenas Cattici tractaveris
GUILHELME, Princeps Imperi:

Hac lege & hac exceptione sed tamen
Si numen, & concordia

Tibi vincla curæ sint, amorq; fratrius
Vos inter usque mutuò

Constans diurnet, interire nescius,
Sentire vel turpem situm.

Sic JOVA faxit, atque vota jusserit
Habere pondus efficax.

Deponat iram, acerba damna funeris
Cum fœnore amplo centupli

Compenset: ast uterque fœlix incola
Hic lætus in terris ovet:

Stellantis ille exultet in throno ætheræ
PHILIPPUS, unde afflictio,

Crux, exulatque Mors; viget perennitas,
Quo supplici Deum prece

Deveneror, & mortalitate hac liberos
Transportet, assertos polo.

Joh. Georgius Grobius Tigurinus.

ALIUS EIVSDEM.

ATTORUM decus & Magni spes magna parentis,
Cur fugis ex oculis, Celse PHILIPPE meis?

Altera spes reliquæ fueras, oculissime, vitæ,
Quæ mihi morte dehinc durior acta fluet.

Heu mihi! cur miſeræ Tecum hujus triſtia vitæ
 Stamina præcidi non Libitina dedit?
 Tu mihi ſal vitæ, Tu Sol ſolatia ſolus
 Largiri, & vitam reddere natus eras.
 Sat mihi, ſat mundo, Tibi ſat vixiſſe videbar:
 Si modò manſiſſent fata benigna Tibi.
 Sed nec mundus erat, nec ego Te dignus: ut ires
 Dignior in magni magna Theatra Dei.
 Ergò exemptus ovans cœli ſpatiaris in aula,
 Sub pedibuſq; nigrum jam Phlegetonta teris.

ALIUS EJUSDEM.

N GENTI arderet cum magnus utrinq; PHILIPPUS
 Amore Jhovæ, amore nec non patriæ;
 Solveret ut votis pariter pia fata duobus,
 Pro lege, pro ſalute popli victima:
 Irruit infeſtos animoſus & acer in hoſtes
 Ac utriuſq; concidit voti reus.
 Quis ſatis ex merito inſignes queat ore triumphos
 Per pulcra partos prædicare vulnera?
 Ergò dehinc miſeris redeat pax alma colonis,
 Ariſq; conſtet debitum ſuum decus.

ALIUS EJUSDEM.

V O D ſuper aſtra Tibi rebus defuncte caducis
 Vivere cum ſuperis virgula dia dedit:
 Gratamur ſummoque pias pro munere tanto
 Dicemus laudes: Magne PHILIPPE! Deo.
 Noſ tamen interea dolor hoc violentius urit,
 Te ante annos Lachæſis quòd violenta rapit.
 Nempe laboranti patriæ ſuccurrere poſſes,
 Præſtares ſacro promptus opemq; gregi.
 Sit Libitina licet violentior invida, Teq;
 Abſtulerintque Tuum marmora dura decus.
 Haud tumulare tamen potuit præconia tecum,
 Quæ vivens ſemper fama ſuperſtes habet.
 Major ab antiquâ descendens ſtirpe propago,
 Auxiſti mentis nobilitate genus.
 Vixiſti pietatis amans, patriæque parentumque,
 Et libertatis, Brutus ut alter amans.

Non phlegetontas ergò penetrabis ad undas,
 Non Acheronteis umbra vehere vadis.
 Nec Te ceruleam remo sulcare carinam
 Est opus, aut stygium Te timuisse canem;
 Nec Minos Tibi jura dabit, Tibi pandit Olympum
 Filius æterni mens genuina patris.
 Fascibus haud opus est, quos Cartidos ora parabat,
 Immortale Tibi dat diadema Deus.
 Vivito cœlicolas inter gratissimus hospes,
 Æternaſq; tuo lumine vince faces.

A L I V S.

N felix ah! quid Germania patria dulcis
 Languenti squalore gemis? Cecidere Columnę
 Imperii, procul hinc jecerunt turpiter hastam
 Fortia Martigenę jam mollia pectora gentis:
 Per Lybyę Boreęque plagas sua signa ferebat
 Horrida bella gerens quondam, sic clara per orbem
 Fulſit, ut aſtrigero Phœbus reſplendet Olympo.
 Nunc ubi virtutis decus eſt? ubi gloria? ſplendor
 Priſtinus? O generoſa cohors! O nobile Manni
 Germen! Non meminiftis, avi quod fascibus orbem
 Submiſere ſuis? non quod victricibus armis
 Calcârint reges, cervicoſosq; tyrannos
 Vos latet? Hem veſtras agitât vecordia mentes?
 Siccine percepto vixdum clangore tubarum
 Abjicitis vexilla? Ducem poſt terga locatis
 Magnanimum, hoſtili qui fortis in agmine pugnat
 Exemplar nomenq; ſuis per ſæcula linquens?
 Heu Germana fides, invictaq; dextera bello!
 Heu pudor! antiquâ quantum à virtute recessit!
 En jam muſſando bone Teuto decoque luctum,
 Ne mala fama volet citius per climata terrę
 Hanc turpem vitii maculam quâm abſterſeris ante
 Pro ſœdis iterum penſans heroica factis.
 Immodici ſed adhuc veſtri quę cauſa doloris
 Chriſticolę? patulam frontem quid proditis hoſti,
 Largius ut riſtum pandat, tollatq; cachinnum?
 Quis lacrimas ſtillare vetet, reprimatve dolorem
 Poſtquam præſidium, noſtri pars maxima voti
 Heu cecidit! cecidit lumen patrię, alter ocellus,

Dextera, quæ libertatem extorfisset ab hoste
Fortiter atq; gravi relevasset pondere pressos
Insidiis vulpis, cæcisq; insultibus urfi.
Stabimus hic fixo pede, dicemusve? PHILIPPUS
Prô dolor, augustum Cattorum Parca toparcham
Sustulit, ac rigido Mars impius ense recidit.
O funesta dies atro signanda lapillo,
Quæ fulcrum Ecclesiæ, magnum decus abstulit Hassis,
Delicias patris & matris, fratrum atq; sororum!
O scelerata manus, quæ Principis ausa cruorem
Fundere! nec dignum heroi consciscere lethum.
Inunc in lachrymas bone, mœstos cerne parentes
Illustreis, gnatos solvant quàm pectora cellos,
Ut nitidos largo imbre rigent gnatae aspice vultus,
Landgravium procures lugent, stratiotica pubes
Teutonici Batavique soli, gens Francica certe
Vulnus alit tacitum ex hoc funere, cætus equester
Splendidus, ordo virum clarorum syndone tectus
Docta phalanx mœret lugubri veste recincta,
Collegii pariter prælustis Mauritanii
Nænia luctifono pol! per-crepat æra planctu:
Denique succedit tristi gens civica gressu
Mota dolore gravi, quæ semper amabile pectus
Principis est complexa sui & venerata decenter,
Ergo publicitus resonet per compita mœror,
Turpia deplorent juvenesque senesque piacula,
Plebs procuresque simul tendant ad sydera palmas,
Ac sine fine preces cumulentur in ætheris axem.
Quo favor ætherei nos & clementia Patris
Respiciat, nostris adimat cervicibus omne
Pœnarum genus, innumeras lethique figuras
Circum queis miseri multos jam fundimur annos,
Peste, fame & bello pressi, gravibusque petiti
Infantes odiis, Themidosque nocentibus iris
Ambusti, nec adhuc tantorum meta malorum
Est prope; ni finem facias Deus ipse, misertus
Nostri, qui patimur crudelia sortis iniquæ
Tela: benigne meis ô mi Deus annue votis.

Casparus Philippus à Siegen.

A L I V S.

VIDIMUS exanimes fletu migrare per agros,
 Dispersosq; greges, fortes cum pugna suorum
 Aspera ductores miserandâ strage necarat:
 In patriâ mœstæ, legisq; gregisque salutem
 Bella parans heros, genitore heroë Philippus
 Mauritio cretus Princeps, ita flebilis omni,
 Nulli flebilior, tibi quàm stirps incluta Cattûm
 Occidit, heu dubios casus, heu tristia fata.
 Quæis vix gens Priami quondam graviora ferebat.
 Præsidium miseris, celsorum dulce parentum
 Nam decus interiit, restinctum & amabile sydus
 Nocturnis umbris, quas turbida patria vidit
 Hactenus exortum. Sed fœmineo plangore
 Abstine, & immodicos lessus compesce: nec imber
 Occupat, umbrosis manans de nubibus agros
 Continuo: glacies per menseis nec stat in oris
 Armeniis omneis: semper querceta laborant
 Nec venti rabie. Potius quæ horrentia duxit
 Arma, virumq; recens noster quem præstitit heros
 Hostili turmæ, Cimbro sub rege canamus.
 Agmen agens equitum, splendenteis ære catervas
 Alloquitur: nunc illa dies illuxit, ut hostem
 Damna reposcamus, longos illata per annos.
 Ergò manu tumidos fastus ultrice prematis
 Illius: aut vitam patriæ perdati amore.
 Quæis incensa cohors vindictam uno ore crepando,
 Arma, animumque mori, jactat, qui sciret honestè,
 Intereâ rauco strepuerunt cornua cantu:
 Utq; acres concussit equos, animosquè virorum:
 Extemplo sævum ruit incommotus in hostem.
 Tota manus sequitur, sed vi majore fugata,
 Nec promissa duci, nec jam jactata probare
 Verba valet. Solus ductor, confringere dorsum
 Hastâ non poteris clamans, sed pectora tunde,
 Si poteris, mediisque furens in millibus ardet.
 Scit benè confertas hostis turbare phalanges,
 Quadrupedem stimulat, tormenta explodit, & ense
 Fulmineo latè spacium dum pandere tentat:
 Quot quantosque viros cæcos demittit ad orcum!
 Credere ut haud possim, tantum virtute quod olim

Hector

Hector claruerit Teucer, vel Grajus Achilles:
Ad mortem tendens claram, vel clara trophæa,
Hic quantum valuit pugnando Caticus heros.
Ast ita depugnans non vi sed fraude necatur,
Aque suis medio cursu divellitur. Eheu
Siccine prisca fides, sic virtus pristina dormis?
Sed ne te maceres truculentiùs Hassia curis!
En decus est ingens! quod & immortale meretur
Militiæ nomen, si stet dux agmine fixo
Immemor effugii, sicut Mavortis imago
Indomiti, vitæ nec sustentacula curet
Molliter, at longè præponat patria lucra.
Hoc erit expediens populo; nec inutile quamvis
Heros exspiret lethalia vulnera passus,
Cordi quæ fido fixit per scuta cruentus
Hostis. Ut egregius per pectora faucibus hastam
Turni suscepit: allas: dux primus ut acreis
Non timuit Persæ Leonidas ferre sagittas
Quò sibi quò patriæ possent præconia rerum
Lautè gestarum, nunquam moritura parare.
Nos igitur sortem, nobis quam fata tulerunt
Dura, satis duram, tandem meminisse juvabit.
Non etenim regio, nostri quæ plena laboris,
Præmia nostrorum laudi non digna rependet.
Atque quidem terræ reverenter tradimus ossa.
Proh tua! sed tua laus, nomen, splendorq; manebit
O Princeps! altum donec tenet æther olympum.

Joannes Reinboth Alumnus Adelphicus.

IN OBITUM

*Quondam Illustrissimi & florentissimi Principis pueri,*DN. PHILIPPI JUNIORIS
HASS. LANDGR.*JOH. PET. DAUBERI, P. Cæs. in inclytæ
Acad. Cass. Eloq. Profess.*

N Æ N I A.

RGO tam citò parve Philippule
 Nobis valedicis & astra petis
 Cœlestia? Scilicet in mundo
 Cum nil nisi luctum & suspiria
 Pressurasq; graves, queis miseri
 Miserè premimur conspexisses;
 Aliam potiùs quærere Patriam
 Voluisti, nullis obnoxiam
 Ærumnis. Ubi pax perpetua,
 Ubi sincerus amor, ubi veritas
 Et stabilis floret lætitia:
 Ubi virgo regnat justitia
 Tribuens unicuique quod est suum.
 Hæc, ut vatum oracula veterem
 Perhibent, olim in terris inter
 Homines habitavit, quo tempore
 Mundus adhuc erat aureus & novus.
 At postquam pulso Saturno
 Increverunt sub Jove vitia
 Bellatore, repetiit sidera,
 Atque sorores omnes unà
 Post se traxit. Nam justitia
 Inter virtutes primatum
 Reliquas obtinet, ab ea nam suum
 Accipiunt splendorem conctæ.
 Flos pulcher eras, rosa purpurea,
 Narcissus vernans; splendidior
 Hiacyntho, candidior lilio.

Vah quàm decor ille citò, quàm mox
Excellens præteriit gratia ?
Nempe emarcuit hic sed tantùm
Flos mundo, in cœleste rosarium
Transplantatus ab olitore Deo :
Ubi nunc perpetuò floret, viget,
Nec sua posthac felix folia
Abjiciet, sed radicesaget
Stabiles, æternùm mansuras.
O felix ergo, ô felix nimis
Præ nobis puer illustrissime !
Angelicas inter tu turmas,
Inter Apostolicos cœtus &
Sacra Prophetarum Concilia,
Tu nunc lætus oberras, ac Deum
Cum sanctis collaudas omnibus;
Inque tui Salvatoris pia
Pangis honorem carmina. Nos verò
Hac in tristitiarum valle
Rellictì, multas quottidie
Ærumnas sufferimus. Mille
Nos hostes oppugnant undiq̃,
Impuri nobis Cacodæmones
Subdola tendunt retia; Nos fames,
Nos morbi centum, nos improba
Affligit paupertas: Jam calor,
Jam frigus torret, modò bestias
Horremus, modò nos infestant
Deteriores homines bestiis.
In terris igitur summum bonum
Quærere desine: quod summum vocas,
In summo quoque quærendum est loco.
Solutus summus Deus est; ergo
Prætereum non aliud summum
Quære bonum Quem si invenisti,
Sat habes. O felices igitur
Qui mortali posito corpore
Ad summum commigrant hoc bonum,
Præsentesque vident Dominum suum;
Quæ ipsorum est recreatio maxima.

CARMEN FUNEBRE,

Quo

Illustrissimo & Florentissimo Principi ac Domino,

DN. MAURITIO JUNIORI,
 HASSIÆ LANDGRAVIO, COMITI IN
 Catzenelnbogen, Dietz, Ziegenhain & Nidda, &c.
 Domino suo desideratissimo,

16. Febr. Anno 1633.

EX HAC MISERIARUM VALLE AD
cœlestem Patriam translato

PARENTAVIT

JOHAN-PETRUS DAUBER, P.L.C. SUÆ CELS.
 per triennium ab institutione, jam verò in Academia Cassel-
 lana Eloq. Professor.

N DUE nunc iterum lugubres HASSIA vestes,
 Plorate Pagi, Civitates, Oppida;
 MAURITIUM nobis Mors abstulit atra SECUNDUM,
 Magni Parentis Filium clarissimum.

Vivere Nestoreos dignissimus Ille fuisset
 Annos trecentos, Hic Sibyllæ secula.
 Cana per illustrem fecit sapientia Patrem,
 Per cuncta mundi triplicis confinia;
 Extulit ad cœlum virtus Aeneia Natum,
 Honorq; Patri præstitus semper pio.
 Urbs Priami bello vix expugnata bilustri,
 In hostium misella venerat manus;
 Jamq; vorax ferrum ferroq; voracior ignis,
 Per urbis omnes sæviebat angulos:
 At pius Aeneas medio, ne fortè periret,
 Carum parentem sustulit periculo,
 Impositum scapulis, portans per tela per hostes
 Senem verendum, perq; flammæ lucidas.
 Noster hic Aeneas simili pietate Parentem
 Est prosecutus, & fide notabili:

Pro quibus in Patres meritis, Cythereus heros
 Inter beatos possidet primum locum,
 Quotquot in Elysiis habitant convallibus: Alter
 Dilexit hic quem plurimum junctus Patri,
 Angelicos inter psallit sacra carmina cœtus,
 In Abrahami jam sedens sancto sinu.
 Rara *Sem* peperit famam Doctrina perennem,
 Rerumq; felix omnium Scientia:
 Degener haud *Juvenis* Musarum castra sequendo,
 Et ipse nomen est lucratus maximum.
 Edidicisse duas linguas tibi cura sit, inquit
 Fluenta Vates pulsus ad Propontidis;
 Quattuor hic scivit (res est sat nota) loquelas,
 Jungens duabus alteras adhuc duas.
 Italicos, natus velut Italus ipse fuisset,
 Novit lepores; Gallus utq; Gallicos:
 Quin etiam phrasibus valuit proferre latinis,
 Quicquid placeret, quicquid & vellet modò.
Me duce suavissonos didicit componere versus,
 Styloq; docto docta metra scribere:
 Nec minus & verbis *me direttore* solutis,
 Orationem sapius fudit gravem.
 Insignis Logicus, bonus Ethicus, inclytus Histor,
 Rerumq; naturalium sciens fuit.
 Nemo fides unquam pulsavit doctius illo,
 Cantavit ipso voce nemo suavius.
 Amphion lapides, pisces vocalis Arion,
 Feras Poëta Thracius sed bestias,
 Quo voluere sono fidium duxere canoro;
 Præ cæteris olim periti musici.
 Hic volucres post se traxit; *Philomela* suaves
 Cujus secuta sæpè dicitur sonos;
 Quæ licet inter aves sit nobilis arte canendi,
 Variare vocem noscat atque millies;
 (Verna quod illius testantur carmina) nostro
 Concessit ultro Principi palmam tamen.
 Quid referam dotes animi moresq; probatos?
 Quid os venustum candido cum corpore?
 Raptus ad æthereas *Ganymedes* creditur oras,
 Formæ decentis propter excellentiam:

Hunc quoque forma nitens rutilos evexit ad axes,
 Sanctæq; fecit Civitatis incolam.
 Charior inde Deo factus, quod mentis inesset
 Huic pulchritudo, gratia cum corporis:
 Quâ sine supremo placuit non Absolo Regi,
 Mortalium vir omnium pulcherrimus.
 Laudatur meritò facies formosa, sed absque
 Virtute nullam promeretur gloriam.
 Ut, nisi flos suavem pariter diffundat odorem,
 Non æstimatur, nec coronis additur;
 Sic ubi virtuti non est conjuncta venustas,
 Nullum capeßit pulchritudo præmium.
 MAURITIUS Princeps felix possedit utramque,
 Mentisq; corporisq; pulchritudinem.
 Præcipuè Pietas in eo Probitasq; nitebant,
 Hominis duo ornamenta præclarissima:
 Mente Deum coluit purâ; quæ maxima laus est,
 Summumq; Principis Adolescentis decus:
 Huic matutinos vespertinosq; precatus,
 Supplex diebus obtulitq; singulis.
 Qui (velut antiquis seclis Pellæus Homerum)
 In maximo habuit sacra pretio Biblia;
 Et meritò, nec enim scriptum divinius extat
 In omnibus passim sophorum scriniis.
 Quamvis Plautinos miretur Roma lepores;
 Quamvis Homerum laudet omnis Græcia:
 Quamvis vendiderit multis sua scripta talentis
 Isocrates, laus artis Oratoriæ:
 Quamvis Vergilius pro paucis versibus, olim
 Retulerit auri quantitatem maximam.
 Biblia describunt nobis exordia rerum,
 Ignota prorsus cæteris Authoribus:
 Biblia sacra docent, ut primus Adamus in horto
 Damnarit omnes posteros pomo suos:
 Et quo possimus medio reparare salutem,
 Ex Bibliis cognoscimus tantum sacris.
 Hec abstrusa Dei nobis mysteria pandunt;
 In hisce regnat cum suis Christus bonis:
 Hæc iter ad cælum nobis & sidera monstrant;
 Æterna nobis afferuntque gaudia.

O nimium felix igitur nimiumq; beatus
MAURITIUS, ille cui fuit cordi liber!
Quem tanti fecit, quem sic dilexit, ut illum
Et manè lectitaret atque vesperi.
Hinc ut Palma viret nunc in cœlestibus hortis,
Cujus decoræ defluent nunquam comæ;
Omnia sed suaves edet per secula fructus,
In ipsius laudem Dei, pia carmina.
Sabbata quæ superis peragit jam lætus in oris,
In mundo habere sancta cœperat prius;
Nec tantum sacra Domino servivit in Æde,
Cum cæteris Ecclesiæ membris piis:
Sed quoque conclavi proprio, post sacra peracta,
Sanctis inhæsit usque lectionibus:
Aut cecinit dulces, divina poëmata, psalmos,
A Rege quondam scripta pleno Numine.
Impia Germanis est consuetudo profanis,
Per sancta pejerare Christi vulnera;
Fulmina de Cœlo diris deducere verbis;
Atrisque devovere corpus Angelis:
Sacramenta, crucem Domini, sanctumq; cruorem,
Et passionem cum dolore corporis,
Omnia sacrilego scedè temerare boatu;
Malosque morbos imprecari proximo.
Tales MAURITIUS mores Sathanæque venenum
Perosus, in verbis fuit castissimus;
In labiis cautus: nec frivola protulit unquam,
Quæ fortè læsissent Deum vel proximum.
Dilexit geminos verâ pietate parentes,
Quæ liberorum gloria est non infima.
Pacificus fratres erga fuit atque sorores;
Erga ministros comis ore cæteros.
Regibus & summis mundi placuisse Dynastis,
Felicitas non est profecto postuma:
Ut taceam reliquos, necte FRIDERICE Bohemæ
(Quamvis Patronum Principis summum mei)
Nunc tangam; Magno Suecum vix credo Monarchæ
Oculos fuisse cariores proprios,
Nobile Cattorum prisco de stemmate germen
MAURITIUS huic quam gratus & charus fuit.

Quem propter dotes animi moresq; decoros,
Natum vocavit sæpiùs charissimum:
Præ multis aliis magno quem semper honore
Affecit, amplectensque juvenem Principem,
Ut genitor verus caris dedit oscula labris,
Perspicua signa regiæ clementiæ.
Sunt triplicis flores generis per prata nitentes;
Oculos colore recreant quidam suo:
Suaviter ast alii velut indica cinnama fragrant:
Occulta virtus cæteris est insita.
Sic homines etiam triplicis sunt ordinis, inq;
Totidem secantur ritè differentias.
Ut parium candent multorum corpora marmor;
Virtute fragrant moribusque plurimi:
Non sibi, sed reliquis etiam, pars tertia servit;
Honore digna maximo præ cæteris.
Quo quoq; MAURITIUS dignum se reddidit heros,
Pro Patriæ pugnans salute, pro fide;
Ausus & ipse viros in prælia ducere equestres,
Hostiq; campo fortiter se sistere.
Norica testantur satis hoc certamina, testis
Est *Æba* capta, cum Croatis hostibus.
Cui nisi lanificæ rupissent stamina Parcæ,
Factus fuisset alter armis Scipio.
Scipio, Libertas Patriæ quo nixa Fidesq;
In pace semper constitissent aurea:
Scipio, quo fretus Teuto, pepulisset ab arvis,
Omnesq; contudisset adversarios.
Nunc jacet & tantas niveo cum corpore dotes,
Eheu maligna nuper abstulit dies!
Sic qui tersenos vixdum transegerat annos,
Ætatis ipso flore cecidit optimo.
Hunc mihi nempe gravem luctum (jam serò recordor)
Nocturna prædixere sæpe somnia.
Namque modò viridi vernantem cespite *florem*,
Pulchris nitentem suaviter coloribus;
Quo non in toto fragrantior extitit horto,
Perire vidi flante vento maximo.
Mî quoque *capreolus* se sæpiùs obtulit æger,
Venantis arcu vulneratus duriter:

Qui quamvis avido dictamnum faucibus herbam
Voraret ore; concidit tamen brevi,
Innocuam reddens roscis cum sanguine vitam,
Cunctis feris demortuum lugentibus.
Sæpe coronavit placidus mea tempora somnus,
Privavit idem me coronâ mox datâ.
Occiderat Phœbus germanæ sceptrâ relinquens,
Omnesq; passim conticebant alites;
Turbabat solus nocturna silentia bubo,
Horrenda cantans, voce tristi, carmina.
Cum sopor interea fessis infusus ocellis,
Terreret hoc me protinus phantasmate:
Nigra minabantur ruiturum nubila nimbum,
Tonabat atq; desuper Saturnius:
Dum tremo, ceu manibus validis contorta volabat
Jovis sagitta, cum fragore maximo;
Inq; caput nostrum multo cum sulphure lapsa,
Movebat inde mi coronam. Protinus
Excutor somno, vinctus quo forte jacebam,
Tendensq; clara mox manus ad sidera,
Supplicibus votis cœlestem deprecor Auram,
Ne quid sinistri visa signarent mea.
Eheu vera nimis sed somnia nostra fuere,
Nec me Phobetor terruit vano metu:
Vix bene transierant, totidem cum noctibus, octo
Apollines, merfi fretis Athlanticis,
MAURITIUS moritur Princeps, laus unica nostra,
Mei corona capitis ornatissima.
Capreolus fuit hic vitam cum sanguine reddens,
Hic flos caducus, hic corona perdita:
Venator, ventus, cum fulmine, spicula mortis,
Leges notarunt atq; Clothûs ferreas.
Non tamen idcirco periit, quia mortuus: Orbem
Reliquit ille cum omnibus molestiis,
Et superas petiit fortunatissimus oras,
Habens Planetas sub suis jam calcibus:
Interiit mundo, sed vivit in Æthere Christo,
Beatior jam cæteris mortalibus.
Sit mihi fas superos peragrasse licentiùs orbes,
Interfuisse fas sacris sit cœtibus;

Fas mihi sit cunctis miracula visa referre,
 Secreta cœli fas sit aliis prodere;
 Fas sit MAURITII cœlestem pandere mundo
 Felicitatem, regiamq; gloriam.
 Magnus *Avis*, *Titulisque* potens *Factisque* celebris,
 Cùm *Prædiis* tum *Subditis* dives fuit,
 Hic dum MAURITIUS nobiscum floruit, unde
 Est habitus olli semper honor amplissimus:
 At nunc Ambrosiâ fruitur cum Nectare, felix
 Conviva mensis assidens cœlestibus:
 Et quem tantopere dilexit in Orbe Parentem,
 Cui fidelis, obsequens cui fuit;
 Quem toties siccis oculis deflevit ademptum:
 Amplectitur cum gaudio jam maximo.
 Quantum phœbææ præcellit lampadis ignis
 Vestâ focali, cœreoque fumido;
 Quantum lux tenebris; quantum ver frigore præstat;
 Absynthioq; mella quantum dulcia:
 Tantum mundanos superat cœlestis honores
 Beatitudo, perpetim durabilis.
 Utopiam pueri nugas mirentur aniles;
 Fingant beatas nescio quas insulas:
 Elysios vatium dilaudent carmina campos;
 Vehatq; Bajas Roma, Tempe Græcia:
 Nullus ubiq; locus certè est felicior *Astris*,
 Fecundiorque nulla Cælo patria.
 Hesperidum jactet pomaria dives Iberus;
 Pœstum suis superbiat rosarius:
 Mascula pensilibus sit læta Semiramis hortis,
 Amœna Adonis prædicet violaria:
 Omnes exsuperat Paradisus nobilis hortos
 Amœnitate, dignitate, gratiâ.
 Roma caput mundi regionibus imperet amplis,
 Auro superba sit Tyrusque plurimo;
 Ingentes Babylon muros, sua balsama Memphis.
 Tollant ad astra laudibus cœlestia;
 Præ reliquis terris ferat optima poma Damascus,
 Ars reddat urbem Cecropis clarissimam:
 Hasce tamen vincunt Solymorum mœnia cunctas
 Splendore, majestate, pulchritudine,

*Ex nitidis quorum constant fundamina gemmis,
Urbisque portæ margaritis singulis:
Cujus sunt muri Jaspis, cunctæque plateæ
Auro rigent purissimo, pellucido:
Quam mediam fluvius scindit ChrySTALLINUS, hujus
Feruntque fructus ligna cuncta menstruos:
Indiganequaquam Solis, non indiga Lunæ est,
Illuminat sed claritas illam Dei.
Illuc cum raperer nuper, cœlestia vidi
Obambulare per plateas agmina;
Felices animas hominum, candentibus omnes
Stolis amictas, aureisque cingulis;
Ex variis passim populis linguisque redemptas,
A seculis Agni perempti sanguine.
Omnibus unus erat labor, omnibus una voluptas,
De Trinitatis colloqui mysterio;
Carminibusque sacris rerum celebrare Parentem,
Laudare Natum, prædicare Spiritum.
Est locus in media spatiosus & editus urbe,
Forum beatæ Civitatis nuncupant:
Illic angelicas flagrantès lumina turmas;
Illic Prophetas, Martyres, Apostolos;
Virgineosque choros, matronarumque piarum
Cœtus pudicos, Cymbalis ludentium;
Et Patriarcharum Confessorumque catervas,
Coram supremo stare vidi Numine.
Obtulit hîc sese socia cum conjuge nobis,
Princeps Adamus omnium mortalium:
Hîc Abel, hîc Sethus, pius hîc itabat Enochus;
Et quotquot Undas ante vixerunt boni.
Hîc spatiabantur Japhetus, Semus, & horum
Pater Noëus, cum catervis maximis.
Hîc & Abrahamus gentis fundator Hebrææ,
Dabat videndum se suis cum posteris:
Quorum tantus erat numerus, quot nocte serenâ
Fulgent ab alto clara cœlo sidera,
Littoreas citius numerarit (opinor) arenas,
Percenseat quàm quispiam tot agmina.
Quos inter tanquam gemmæ fulsere nitentes,
Josephus olim castitate nobilis:*

Legifer *Amramides* sancto cum fratre, duoq;
 Heroës, ex tot millibus qui creduli
 Intravere sacras terras, promissaq; Regna
 Soli peremptis occuparunt cæteris.
 Quiq; Duces populum quondam rexere *Jehovæ*,
Samgar, Baracus, Jephtha, Samson, Gedeon:
 Et qui sceptras graves olim tenuere *Monarchæ*,
David, Josias, Ezechias, Josaphat.
 Nec non *Helcanides* idem Dux atque Sacerdos,
 Et qui cibavit pane vates exules:
 Aurea qui rutilo conscendit sidera curru;
 Resuscitavit mortuus qui mortuum:
 Quem sibi projectum non discerpere leones;
 Quibus pepercit ignis olim fervidus:
 Tres in ventre dies latuit qui piscis & inde
 Illæsus orbi redditus quondam fuit:
 Qui posuit Templi fundamina sacra secundi;
 Qui Civitatem muniit post rudera:
 Cuiq; dedit famam patientia rara celebrem,
 Septem triumq; liberum *Jobus* pater.
 Hic quoque vivebant, Domini Præcursor & hujus
 Sancti parentes, ambo pleni Numine:
 Et *Simeon* olim Christum qui sustulit ulnis,
 Fixitq; sanctis sancta labris oscula:
 Istic Pastores, istic quoque vidimus ipsos
 Magos, tulere parvulo qui munera:
 Nec non & *Stephanum* cinctum rutilante coronâ;
*Cornelium*que nobilem factis bonis:
 Cum multis aliis sanctis, mollissima semper
 Dies in æternos trahentes ocia.
 Hi decus & nomen Domini laudésq; canebant,
 Et gesta quæque prædicabant splendida.
 Factor ut ex nihilo cælumque solumque creavit
 Virtute verbi, cum marinis fluctibus.
 Ut variis cælum zonis ornaret & astris;
 Vestiveritque rura passim gramine:
 Præruptas dederit damis habitacula petras,
 Ferisque silvas cæteris agrestibus.
 Alituum generi concesserit Aëra, Pontum
 Habentibus squamas ut assignaverit:

Utque creaturas homini subjecerit omnes,
Factisque rebus imperare jusserit.
Luciferum superis ut præcipitarit ab oris,
Suis ministris Jova cum rebellibus.
Ut tumido primum submerserit Æquore mundum;
Deleveritque civitates sulphure.
Ut male vastarit plagis bis quinque Canopum,
Oppresseritque fluctibus Regem citis:
At populo sancto dividerit Æquora, sicco
Transiret omnis multitudo dum pede:
Utque quater denos ipsos nutriverit annos,
Panem diebus singulis his depluens.
Ut saturarit eos a vibus, fontemque salubrem
Ex rupe dura jusserit procurrere.
Ut sua terribili bisquina statuta fragore,
Recitarit ipsemet Sinæ de culmine.
Ut male mulctarit peccantia castra Chelidris,
Ad inferos ut truserit fontes viros.
Ut Jordanis aquas siccarit; voce tubarum
Disieceritque Jerichuntis mœnia.
Ultor ut expulerit Cananeos fervidus hostes;
Donaveritque semini terram pio.
Fulmine terruerit multos ut sæpe Tyrannos,
Dei fuere qui graves Ecclesie.
Ut ferus Assyrios mactaverit ense latrones,
Unâ neci dans nocte multa millia.
Ut populum sanctum Babylonis ad æquora pulsum,
In patriam reduxerit clemens suam:
Elatos toties populantes omnia Græcos,
Confeceritq; Maccabæis lanceis.
Hæc chorus anterior (ternos nam vidimus illic)
Christi vehebat subsequens miracula.
Natus ut in stabulo sancta de virgine, durum
Membris tenellis presserit præsepium.
Ut puer in Templo quondam consederit, atque
Legisperitos disputando vicerit.
Quadraginta dies ut jejunarit; ut hydrantem
Heros duello lubricam devicerit.
Verterit ut fontes in dulcia vina liquentes:
Ut pane paucopaverit tot millia.

*Pristina reddiderit multis ut lumina cæcis,
Audire surdos jusseritque plurimos.
Solverit ut multis linguæ retinacula mutis;
Saltare multos feceritque languidos.
Militis ægrotum servum sanarit ut absens:
Malos fugarit voce solâ spiritus.
Ut quosdam tacitis olim revocarit ab urnis:
Idemque fluctus ut Maris calcaverit.
Ut tumidum solo verbo sedaverit Eurum,
Placaveritque mota vento flumina.
Ut tergo vectus lentè gradientis asellæ
Intraverit Rex civitatem mysticæ
Discipulis plantas ut laverit ipse Magister;
Ut ultimam Cœnam suis præceperit.
Sanguinis ut largè guttas sudarit in horto;
Auremque Malchi protinus sanaverit.
Victima salvificam crucis ut conscenderit aram,
Oraveritque pro suis ut hostibus.
Ut pro peccatis hominum profuderit ultro,
Fluentis imbrem sanguinis largissimum.
Devicto Sathanâ, destructo fortiter Orco,
Ut luce victor tertiâ surrexerit.
Ut fuerit superas tandem sublatus ad oras,
Videntibus multis suis id fratribus.
Tertia laudabat spirabile Concio Numen,
Ejusque vires prædicabat maximas.
Ut verbo factis olim requieverit undis:
Linguas ut idem rexerit Propheticas.
Ut varios Psalmos & dulcia carmina vati
Author Davidi sanctus inspiraverit.
Corpus ut induerit niveæ sine felle Columbæ,
Christi quieveritque sacro vertice.
Ventus ut è cælo vehemens descenderit olim,
Fulgente nonâ Ascensionem post, die:
Compleritque domum divinis flatibus omnem
Fidelium fuit ubi congregatio.
Ut linguas horum flagrans diviserit ignis,
Scientiaque simplices ornaverit,
Ad varias idem servos ut miserit oras,
Christumque passim prædicare jusserit.*

*Quotidie quosvis ut pro credentibus oret;
Cœleste placet Numen ut mortalibus:
Pugnet ut hæreticos contra Dux inclytus omnes;
Apostatas ut dissipet turpissimos:
Rebus in adversis ut consoletur egenos,
Ecclesiamque protegat semper suam.
Æthereâ donec fuerit cum nube reversus,
Resuscitarit atque Christus mortuos:
Reddideritque suis animabus corpora, jam non
Morbis malignis amplius subnoxia.
Sic nunc alternis, junctis modò cœtibus, urbem
Sacram canebant possidentes incolæ.
Quæ mihi cuncta modum supra dum miravidentur,
Dum diligenti quæq; lustro lumine;
Dum sacros hymnos & suaves comprobo cantus,
Statumq; laudo civium felicium:
En globus Heroum nobis se protinus offert,
Nil à beatis differentes Angelis,
Corpus erat cunctis translucens, aurea cunctis
Talos adusque vestis imos defluens:
Hi quocunque pedes vertebant, omnia luce
Illuminabant ilicet clarissimâ
Mirifico reliquas ut vincit lumine stellas,
Vectus caballo Phosphorus nitidissimo;
Ut rosa præcipuum decus est & gloria ruris;
Gemmas ut Adamas inter omnes enitet:
Sic hanc præcipuè turbam decorabat, amictus
Juvenis stolâ vel luce splendidâ magis,
Cujus non aliter facies, quam Moseos olim
Redeuntis è sacro micabat vertice.
Quem totus magno chorus afficiebat honore,
Novoq; dextras porrigebant hospiti;
Ut qui depositis nuper cum corpore nævis,
(Agni probè purgatus ante sanguine)
Ingressus fuerat felicia compita primum,
Illiq; comitem cœtui se junxerat.
Quem, cum conspiceret mox ex astantibus unus,
Attentiore me tueri lumine:
Accedens propiùs dicit mihi: Scis homo sit quis
Hic Juvenis? hi qui purpurati Principes?*

Tumeliùs nosti, regero, qui singula nosti,
 Cum sis beatæ Civitatis incola:
 Hos ego num Genios hominesve fuisse creatos
 Existimem, non firma stat sententia;
 Sive tamen fuerint semper, seu postea facti;
 Convincit esse splendor oris Angelos.
 Excipit is contra: Quos cernis, Cattidos olim
 Rexere justî Principes provinciam;
 Qui virtute suo sic præluxere popello,
 Horum nitere nunc vides ut corpora.
 Heroum barbâ canus qui ductitat agmen,
 HENRICUS est Dux Hassiæ Brabanticus;
 A quo, ceu prima scaturigine, cætera turba
 Profluxit; hîc errare quotquot conspicias.
 Magnanimum sequitur patrem qui proximus OTTO,
 In pace rexit subditos mitis suos:
 Hinc quoque pacificâ fruitur post funera vitâ,
Nam nostra litibus carent hæc mœnia.
 Filius Ottonis LUDOVICUS ad omnia promptus
 Præclara facta, Principem quæ condecant;
 Eximium quondam nomen possedit in Orbe,
 Quod obtinet post ipsa fata nunc quoque.
 HERMANNUS studiis operam dedit acer honestis,
 Pragæ Lutetiæq; , dum puer fuit:
 In vita multos habuit, Dux optimus, hostes;
 Securus at jam lenta ducit ocia.
 Imperii sprevit LUDOVICUS sceptrâ SECUNDUS,
 Gestare quo non illa dignior fuit:
 Qui quia justus erat, justos nunc inter & ipse
 Ut clara lucet stella; Tute ceu vides.
 A patre virtutem LUDOVICUS TERTIUS olim
 Accepit hæres, cum Ducatu splendido:
 Divitias aliis moriens & Regna reliquit:
 Virtute comite scandit ipse sidera.
 WILHELMUS patrias Dux mansuetissimus urbes
 Rexit, bono cum subditorum maximo:
 Omnibus unde fuit gratus concivibus; ipsi
 Gratusq; multis jam Deo præ cæteris.
 Cernis ut indutus splendescat Sole PHILIPPUS,
 Plamamq; cernis dexterâ quam gestitat:

Nempe Deus tali constantes ornat honore

Ecclesiae suae Patronos quoslibet.

Cernis ut æthereâ WILHELMUS luce SECUNDUS

Coruscet, auro totus utque fulguret:

Sic illum *Pietas* ornavit; Carcere Patrem

Dum liberavit squalido, Natus probus.

Ille Heros Juveni graditur qui junctior, hujus

Eburneamq; dexterâ dextram tenet;

Cujus pulchra comas, ex fronde corona virenti,

Mirè decorat & beata tempora:

MAURITIUS vates est præclarissimus ille,

Qui reddidit Psalmos latino carmine;

Cœlituum tribuit tantum queis cœtus honorem,

Ut singulis diebus illos cantitent.

Nonne vides animo quàm sit vultuque serenus?

Ut osculetur filium charissimum!

MAURITIO q; suo gratetur ad astra recepto?

Ut hic vicissim gaudio præ máximo

Exultet, cantet, lætetur mente, triumphet;

Ut alloquatur nunc parentem, nunc avos:

Fratribus interdum se jungat, sæpe sorores

Cum patrue libus salutet cæteris?

Hunc chorus ad Solium Regis nunc ducit Olympi,

Ut serviat per cuncta Jovæ secula?

Ut Christi faciem videat sine fine serenam;

Ut Spiritus sancti fruatur gratiâ.

O nimium felix, ô terque quaterque beatus

MAURITIUS, hæc cui contigit felicitas!

Dixerat: Ad me mox redeo, tristorque quod urbem

Incolere non licuerit hanc mi perpetim:

Cuncta lubens Mundo liquissem gaudia, cuncta

Preiosa, magna, grata, chara, splendida.

Spe tamen hac animum rursus mentemque sereno,

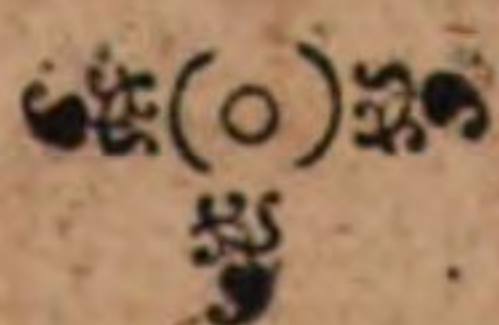
Brevi beatum tempus illud affore,

Quo me Mors pariter cœlestibus inferet astris,

Sanctæq; reddet Civitatis incolam.

Quod mihi, quod vobis, quod Sanctis omnibus, urbis

Jehova Præses largiatur cœlicæ!

EPITAPHIUM EJUSDEM EODEM AUTHORE.

Hoc placidè dormit thalamo Dux Cattidos, alter
MAURITIUS, magni magna propago Patris.
Vix cum dimidio ter senos vixerat annos,
Et tamen ad senium venerat ille grave.
Desine mirari, quisquis legis ista; Quod annis
Defuit, hoc *virtus* vendicat omne sibi.
Vita gravis, multis nequaquam pendet ab annis,
Ille diu vixit, qui bene vixit, homo.

F I N I S.

INDEX. MAUSOLEI MAURITIANI

Pars Prima.

I. *Icones & Insignia varia.*

II. *Carmina Mauritiana, pag. 7.*

III. *In obitum MAURITII Senioris H. L. Conciones funebres XII.*

1. M. Sebastiani HERNSCHWAGERI, *Concionatoris aulici*, pag. 37.
2. Pauli STEINII, *Superintendentis Cassellani*, p. 50.
3. M. Christophori QUASTI, *Ecclesiastæ Eschwegeensis*, p. 97.
4. Ludovici SCHROTERI, *Diaconi Hombergensis*, p. 119.
5. M. Valentini SCHONERI, *Diaconi Allendorffensis*, p. 138.
6. Valentini SCHWINHARDI, *Concionatoris in Aula Rotemb.* p. 151.
7. M. Johannis DOLÆI, *Ecclesiastæ Geismariensis*, p. 171.
8. Johannis GLEIMII, *Ecclesiastæ Hirschfeldensis*, p. 187.
9. Christophori LIMBURGII, *Diaconi Fachensis*, p. 196.
10. M. Christophori SCHIMMELPFENNIG, *Ecclesiastæ Sontrensis*, p. 205.
11. Johannis CATHARINI, *Ecclesiastæ Felsbergensis*, p. 216.
12. Jacobi BREIDENBACHII, *Ecclesiastæ Urffensis*, p. 234.

IV. *Conciones funebres in obitu MAURITII Senioris H. L. Liberorum, ante & post illustrissimum parentem vitâ functorum.*

1. *In obitum OTHONIS H. Landg. M. Danielis Angelocratoris, Superintendentis Marpurgensis*, p. 249.
2. *In obitum ELISABETHÆ H. L. Ducissæ Megalopolitane, Theophili Neubergeri, Concionatoris aulici*, p. 260.
3. *In obitum ejusdem, Pauli Steinii Superintendentis Cassellani*, p. 288.
4. *In obitum MAURITII Majoris H. L. Georgii Schonfeldi S. Th. D.* p. 315.
5. *In obitum PHILIPPI H. L. Pauli Steinii Superintendentis Cassellani*, p. 341.
6. *In obitum MAURITII & ELISABETHÆ minorum, H. H. L. L. Theophili Neubergeri, Concionatoris aulici*, p. 367.

V. *Concio inauguralis & gratulatoria, cum illustriss. Princeps ac Dominus, Dn. WILHELMUS H. L. ab illustriss. patre emerito traditum sibi Regimen feliciter auspicaretur; habita à Paulo Steinio Superint. & Decano Cassellano*, p. 383.

MAUSOLEI MAURITIANI

Pars Secunda.

I. *In obitum MAURITII Senioris H. L. Orationes funebres Academia Cassellana.*

1. Johannis Crocii, *S. Th. Doct. & Professoris*, pag. 3.
2. Johannis Combachii, *S. Th. Lic. & Prof.* 55. & 91.
3. Joh. Petri Dauberi, *P. Caf. & Eloq. Prof.* 108. & 126.

II. *In obitum MAURITII Senioris H. L. diversarum Na- tionum Epicedia.*

I. Germanorum.

I. HASSORUM.

1. Ludovici Combachii, *Med. Doct. & Archiatri aulici*, p. 5.
2. Hermanni Vultej, *U. J. D. in Acad. Marp. Prof. & ViceCancellarii*, 12.
3. Georgii Crucigeri, *S. Th. D. in Academ. Cassell. Profess. & Stipendiariorum
Ephori*, 13.
4. Johannis Matthæi, *U. J. D. in Acad. Cassell. Profess. & Syndici*, 15.
5. Christiani Claccii, *Med. Doct. & poliatr Cassellani*, 15.
6. Hermanni Fabronii, *P. L. Superintendentis & Decani Rotenbergensis*, 16.
7. Thomæ Wetzeli, *Ecclesiastæ Cassellani*, 20.
8. Lucæ Maji, *Ecclesiastæ Cassellani*, 21.
9. M. Sebastiani Hernschwageri, *Ecclesiastæ Fachenfis*, 23.
10. M. Johannis Huttenrodii, *Ecclesiastæ Eschvvecensis*, 26.
11. Henrici Fulhunii, *Ecclesiastæ Geismariensis*, 27.
12. M. Martini Rudolphi, *Ecclesiastæ Spangenbergensis*, 29.
13. Henrici Kleinschmidii, *Ecclesiastæ Zirenbergensis*, 31.
14. Johannis Catharini, *Ecclesiastæ Felsbergensis*, 32.
15. M. Georgii Victoris, *Ecclesiastæ Breunensis*, 35.
16. M. Johannis Braunii, *Ecclesiastæ Wasenbergensis*, 38.
17. M. Georgii Kessleri, *Ecclesiastæ Jestensis*, 39.
18. Contradi Schwederi, *Ecclesiastæ Aresbacensis*, 39.
19. Caspari Sternbergeri, *Ecclesiastæ Wernensis*, 40.
20. M. Henrici Knobellii, *Diaconi Gudesbergensis*, 44.

II. PALATINORUM.

21. Pauli Toffani, *S. Th. Doct. & Senatus Ecclesiastici in Elect. Palat. Assessoris*, 47.
22. Julii Wilhelmi Zingrefii, *U. J. D.* 47.
23. I. P. G. *Ecclesiastæ Neuhausani Palatini*, 48.
24. Wilhelmi Christophori Heimii, *Diaconi Alzeani*, 49.

III. BRANDENBURGENSIUM.

25. M. Joachimi Menzelii, *Ecclesiastæ Elect. Brandenb.* 53.

INDEX

IV. ANHATINORUM.

26. Danielis Angelocratoris, *Concionatoris aulici*, 53.

V. NASSOVIORUM.

27. Zachariæ Rosenbachii, *Med. Doct. Physices & linguarum in Schola la Herbornensi Profes.* 54.
 28. Christophori Molleri, *in illustri Schola Herb. Philos. Professoris & Pædagogarchæ*, 55.
 29. Georgii Corvini, *in illustri Schola Herb. Orat. Prof.* 57.

VI. BREMENSIIUM.

30. Ludovici Crocii, *S. Th. D. & Professoris, Ministerii Ecclesiastici Reip. Bremen. Senioris, & illustris Scholæ Prorektoris*, 59.
 31. Conradi Bergii, *S. Th. D. Professoris & Eccles. Bremensis*, 62.
 32. Balthasaris Willii, *S. Th. Doct. & Professoris*, 62.
 33. Johannis Cochii, *in illustri Schola Brem. Philos. Prof.* 63.

VII. HANOVIORUM.

34. Henrici Oræi, *Ecclesiastæ Neuheimensis*, 65.
 35. Johannis Musculi, *Solitariensis V. D. M.* 66.

VIII. FRANCOFURTENSIIUM.

36. Pii Felicis Cæsaris, *U. J. D. & Advocat. Francof.* 69.
 37. Matthæi Turnomanni, *Ecclesiæ Belgicæ ministri*, 69.

IX. DUISBERGENSIUM.

38. Johannis Leonhardi Weidneri, *Scholæ Duisb. Rectoris*, 73.
 39. Christophori Hofmanni, *Prætoris*, 77.

X. MISCELLANEA.

40. Johannis-Henrici Pentzii, *Mülhusani*, 78.
 41. Georgii Vechneri, *S. Th. D.* 79.
 42. Johannis-Petri Lotichii, *Med. D. in Acad. Rinteliana Prof.* 80.
 43. Johannis Solbachii, *Sigenensis*, 82.
 44. Wilhelmi Othonis Samelii, *Solmeji*, 83.
 45. Johannis-Adami Widderi, *Vangio Palatini*, 90.

II. Gallorum.

I. GENEVENSIUM.

46. Caspari Laurentii, *Professoris Genevensis*, 93.
 47. Davidis Clerici, *Hebraicæ Linguae Professoris*, 95.
 48. F. S. 97.
 49. Theodori Tronchini, 98.
 50. Caroli Druet de Saumur, 100.
 51. Jacobi Laurentii, 102.

II. SEDANENSIIUM.

52. Johannis Henrici Dauberi, *U. J. D. Consiliarii principalis & Prof. Academici*, 103.
 53. Johannis Brazii, *V. D. M. Lingua Græca Prof. & Pædagogarchæ*, 108.

I N D E X.

III. SALMVRIENSIVM.

54. Abellii Sammarthani, *Sacri Consistorij Assessoris & Bibliothecarii regii*, 109.
55. Marci Duncani, *Senioris*, 110.
56. Marci Duncani, *filij*, 112.
57. Jacobi Jupehaldi, *humaniorum literarum, in Academ. Salm. Professoris*, 113.
58. Johannis Merulæ, *in Collegio Salmuriensi Prof.* 115.
59. Armandi de Maichin, *Xanto-Angeliensis*. 119.
60. Danielis Botherelli, *Blesensis*. 121.
61. J. J. 121.

IV. METENSIUM.

62. Theophili Colonii, *Ecclesia Metensis Pastoris*. 122.
63. P. Lepidi, *Metensis, V. D. M.* 123.
64. Josiæ Florieti, *M. D.* 124.
65. J. D. M. 126.

V. LVGDUNENSIUM.

66. Jesaiæ Baillii, *Ecclesia Lugdunensis Pastoris*. 127.

III. Anglorum.

I. OXONIENSIVM.

67. J. Roufi, *Acad. Oxon. Bibliothecarij*. 128.
68. Caspari Mayne, *Oxon. Magistri in Artibus, ex Æde Christi*. 130.
69. Samuelis Evans, *LL. B. Novi Collegij Socij*. 131.
70. Wilhelmi Stuteville, *Oxon. Magistri in Artibus ex Æde Christi*. 132.
71. Wilhelmi Burtoni. 133.
72. Wilhelmi Cartioright, *Oxon. Baccalaurij in Artibus ex Æde Christi*. 134.
73. Mauritiæ Berklæi, *Oxon. ex Æde Christi*. 135.
74. Edvardi Gray, *Oxon. ex Æde Christi*. 136.
75. N. Lanckfordi, *Oxon. novi Collegij Socij*. 138.
76. Nicolai Oldsworth, *Oxon. Baccalaurii in Artibus ex Æde Christi*. 139.
77. Jo. Mapleti, *Oxon. ex Æde Christi*. 140.
78. Edvardi Silvestri, *Logicæ Prof.* 140.
79. J. S. Med. D. è Collegio Ioan. 141.
80. Thomæ Gaweni, *Oxon. novi Collegij Soc.* 143.

II. CANTABRIGIENSIVM.

81. Thomæ Raofi, 144.
82. S. Collinsi, *Regij Professoris & Collegij Præpositi*. 145.
83. Wilhelmi Beale, *Collegij Iesu præfecti*. 147.
84. Radulphi de hyberna villa, *Cantabrig. Collegij regalis Socij. Med. Lic.* 148.
85. M. Dæi, *regij apud Cantabrigienses Professoris*. 153.
86. Wilhelmi Dæi, *ex regio quod est Cantabrigia Anglorum Collegio*. 154.
87. Wilhelmi de Insula, *Cantabrigiensis regalis, & Caroli regis Armigeri*. 154.
88. Johannis Personii, è Collegio regali Cantabrigia. 155.
89. Nicolai Hobarti, *regalis Cantabrigiensis*. 157.
90. Samsonis Brigges, *Colleg. Regalis Cantab.* 158.
91. Isaaci Olivieri, *Cantabrigiensis*. 159.

INDEX.

92. Ja. Dupont, *Colleg. Trin. Socij.* 160.
93. H. W. *Colleg. regalis.* 160.
94. Thomæ Page, *Cantabrigiensis.* 161.
95. Henrici Aspalaxii, *Colleg. reg. Cantab.* 162.
96. Thomæ Randolphi, *Cantabrigiensis.* 163.
97. Henrici Jacobii, 165.

IV. Scotorum.

98. Hugonis de Montealto, 166.

V. Bohemorum.

99. Eliæ Rosini, *Pragensis Bohemi.* 168.
100. Andreæ Jacobi, *Policeni Bohemi. V. D. M.* 169.
101. Sigismundi Tessicii, *Guttenbergensis Bohemi. V. D. M.* 169.

VI. Belgarum.

I. LEYDENSIVM.

102. Danielis Heinsii, *Prof.* 170.

II. FRANEQVERANORUM.

103. Pierii Winsemii, *I. C. & illustrium Frisiz Ordd. Historici.* 178.
104. Georgii Pasoris, *Græca Lingua Prof.* 181.

III. GROENINGENSIVM.

105. Matthiæ Pasoris, *Philos. practica in Acad. Græning. Prof.* 184.

IV. DAVENTRIENSIVM.

106. Nicolai Vedelii, *S. Th. D. & Prof.* 184.

V. AMSTERODAMENSIVM.

107. Caspari Barlæi, *Philos. Prof.* 185.

VII. Helvetiorum.

I. BASILIENSIVM.

108. M. Ludovici Lucii, *Log. Prof. & Collegij Philosophici Decurionis.* 186.
109. Joh. Jacobi Werenfelsii, *Ecclesiæ Basil. ad D. Martini ministri.* 188.
110. Johannis Scretæ, *Pragensis Bohemi.* 189.

II. LAVSANNENSIVM.

111. M. Jeremiæ Wildii, *Hist. & Eloq. Prof.* 190.
112. M. Jacobi Reinhardi, *Græca Lingua & Philos. practica Professor.* 190.
113. Georgii Mulleri, *in Acad. Laus. Log. & Phys. Prof.* 192.

III. TIGVRINORUM.

114. Joh. Jacobi Breitingeri, *Eccles. Tig. Ministri.* 192.
115. Henrici Ernii, *Sacrarum Literarum Prof.* 193.
116. Joh. Jacobi Irmingeri, *P. L. Eccles. Tig. Ministri.* 216.
117. Joh. Caspari Lavateri, *M. D. & Philos. Prof.* 219.
118. Johannis-Rodolphi Stuckii, *Tigurini.* 219.

I N D E X.

- 119. Johannis Wirtzii, *Collegii Parthenii Tig. Inspectoris*, 223.
- 120. Joh. Jacobi Wolfii, *Linguae Graecae Prof.* 225.
- 121. Joh. Jacobi Huldrici, *Ecclesiastae & Professoris*, 227.
- 122. Jac. Cellarii, *V. D. M.* 233.

IV. BERNENSIUM.

- 123. M. Conradi Schoppii, *P. C. Rhetoris Bernatum*, 234.
- 124. Danielis Rogorii, *P. C. numerosioris Consilii in ampliss. Bernatum Repub. Assessoris*, 235.
- 125. G. Montani, *Ecclesiae Christi Pastoris*, 236.
- 126. Joh. Caspari Myricani, *P. C.* 236.
- 127. Petri Zuberi, 237.
- 128. Davidis Clerici, 239.

VIII. Transilvanorum.

- 129. Joh. Henrici Alstedii, *Theolog. Prof.* 242.
- 130. M. Philippi Ludovici Piscatoris, *Th. Profess.* 242.
- 131. Georgii Judicis, *M. Doctoris & Archiatri*, 243.
- 132. Joh. Henrici Bisterfeldii, *Philos. Profess.* 245.
- 133. Davidis Valerii, *Hispani, Philos. Profess.* 247.
- 134. Francisci Szigheti, *Regentis Collegii Albani*, 248.
- 135. Francisci Thesauratii, *C. P.* 249.

IX. Silesiorum.

- 136. Henrici Waltheri, *P. C. Verb. D. M.* 251.

X. Moravorum.

- 137. Johannis Amosi Comenii, *V. D. M. & dispersorum fratrum Orthodoxorum à Moravia Senior*, 253.

Miscellanea.

- 138. Fortunati Sprecheri à Berneck, *IC. & Equitis aurati*, 254.
- 139. Henrici le Noble, *Parisiensis*, 255.
- 140. Villarsi, 255.
- 141. Es. Sadeelis, 256.
- 142. Johannis Narzii, *Dordraco-Batavi, M. D.* 257.
- 143. Johannis Duræi, *Evangelii ministri*, 260.

M A U S O L E I M A U R I T I A N I

Pars Tertia.

I. *In obitum OTHONIS H. L. Acad. Marp. THRENODIÆ. p. 3.*

II. *In*

I N D E X.

- II. *In obitum MAURITII majoris H. Landg. Hermannii
Kirchneri U. J. D. ORATIO, & Professorum Marpurg.
EPICEDIA.* 7.
- III. *In obitum PHILIPPI majoris H. L. Cratonis Seileri,
Prof. Adelphici ORATIO, & quorundam aliorum EPI-
CEDIA.* 34.
- IV. *In obitum PHILIPPI minoris H. L. Joh. Petri Dau-
beri, Prof. Cassellani NÆNIA.* 74.
- V. *In obitum MAURITII minoris H. L. Joh. Petri Dau-
beri, Prof. Cassellani, CARMEN FUNEBRE.* 76.

Nationes X.

1. Germani. 5.
2. Galli. 93.
3. Angli. 128.
4. Scoti. 166.
5. Bohemi. 167.
6. Belgæ. 170.
7. Helvetii. 186.
8. Transilvani. 241.
9. Silesii. 251.
10. Moravi. 252.

Academiæ & Scholæ XX.

1. Academ. Marpurgensis. 12.
2. Academ. Cassellana. 13.
3. Illustris Schola Herbörnensis. 54.
4. Illustris Schola Bremensis. 59.
5. Gymnasium Duisbergense. 73.
6. Academ. Genevensis. 93.
7. Academ. Sedanensis. 102.
8. Academ. Salmuriensis. 108.
9. Academ. Oxoniensis. 128.
10. Academ. Cantabrigiensis. 143.
11. Academ. Leidensis. 170.
12. Academ. Franequerana. 171.
13. Academ. Gröningensis. 184.
14. Academ. Darentriensis. 185.
15. Academ. Ambsterodamensis. 186.
16. Academ. Basiliensis. 186.
17. Academ. Lausannensis. 189.
18. Illustris Schola Tigurina. 192.
19. Illustris Schola Bernensis. 234.
20. Illustris Schola Rakotziana. 241.

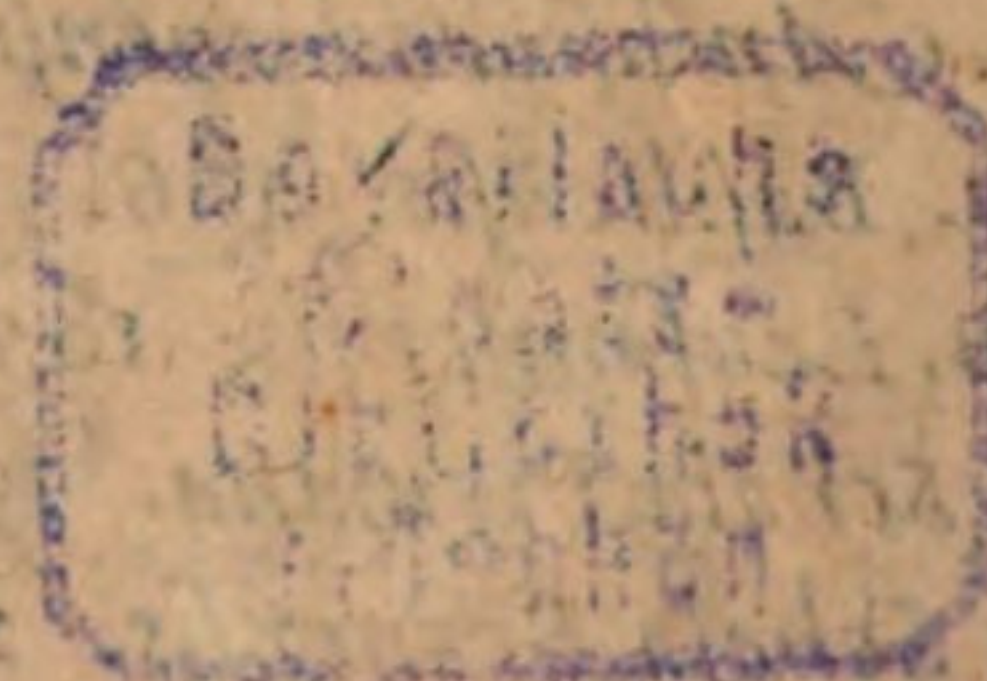
Lingua

INDEX.

Linguae XII.

1. *Latina*.
2. *Hebraica*, 94. 103. 127. 164. 193. 214.
3. *Chaldaica*, 103.
4. *Graeca*, 13. 44. 54. 61. 63. 93. 94. 115. 140. 148. 151. 153. 161. 181. 215.
219. 223.
5. *Italica*, 226.
6. *Gallica*, 70. 100. 102. 121. 126. 236. 239. 250.
7. *Hispanica*, 168. 246.
8. *Germanica*, 47. 83.
9. *Belgica*, 257.
10. *Anglica*, 141. 143. 259.
11. *Bohemica*, 252.
12. *Hungarica*, 248. 249.

F I N I S.

2/3-1962

Sequuntur orationes funebres in obitus ... Dn. Othonis ... Hass. Landgr

Cassel 1635

2 Germ.sp. 111#Beibd.3

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10938419-6

VD17 23:231990H